

HALKIN KURTULUŞU

19 Aralık 1977
400 KURUŞ
87

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

DİSK Genel Kurulu yaklaşıyor

CHP'Lİ REFORMİST SENDİKACILAR İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLERDEN BİRİDİR. CHP'Lİ SENDİKACILARIN NE ADINA OLURSA OLSUN KUYRUĞUNA TAKILMAK, İŞÇİ SINIFINA İHANET ETMEK DEMEKTİR

YÜZBİNLERCE İŞÇİ DİSK İÇİNDE ESAS DARBEYİ SOSYAL-FAŞİST İHANET ŞEBEKESİNE İNDİRMELİ, M.ERTÜRK-A.MERİÇ-K.TÜRKLER'İN BAŞINI ÇEKTİĞİ SOSYAL-FAŞİST ÇETEYİ YERLEBİR ETMELİDİR.

İŞÇİ SINIFININ ÇIKARI, SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARINA KARŞI MÜCADELEDE, REFORMİST SENDİKA AĞALARININ SAFINDA YER ALMAKTA DEĞİL, BAŞTA SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARI OLMAK ÜZERE HER TÜRDEN SENDİKA AĞASINI TASFİYE ETMEKTEDİR; İŞÇİ SINIFININ VE TÜM HALKIN ÇIKARLARINI SAVUNAN GERÇEK SINIF SENDİKACILARINI YÖNETİME GETİRMEKTİR.

Sendika ağalarının hakimiyetine son

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

DİSK'in Genel Kurulu 22 Aralık'ta toplanıyor. DİSK içinde yuvalanan Rus uşağı sosyal-faşist çete ile reformist sendika ağaları arasında Ekim ayında şiddetlenen parsa mücadelesinden o zaman bir sonuç alınamamış, "kozlarda ha ilerde paylaşılmak üzere" geçici bir uzlaşmaya varılmış ve olağan kongre erkene alınarak 22 Aralık'ta yapılmasında anlaşma sağlanmıştı.

Ekim ayı içinde gelişen olaylar sırasında akla gelmedik hile, sahtekarlıklara başvuran, Rus uşağı İGD'li beslemeleri reformist sendikacılara, işçilere saldırtan, esas olarak yuvalandıkları Maden-İş yönetiminde her gün "DİSK'e elkoyma" planları hazırlayarak uygulamaya sokan, başını Mehmet Ertürk-Aydın Meriç- Kemal Türkler kliğinin çektiği sosyal-faşist çete ihanetlerini bugüne kadar sürdürdü. Yapılacak kongreyle birlikte DİSK'i bütünüyle ele geçirmek, 350 bini aşkın üyesi bulunan koskoca örgütü Rus sosyal emperyalistlerinin hizmetinde basit bir maşa, UDC adını verdikleri, işçi sınıfına ve halka ihanet cephesinin temel dayanağı haline getirebilmek için, en hayasızca oyunları tezgahlamaya, binbir türlü dolap çevirmeye devam ettiler. Turizm-İş Kongresi gibi düzmece kongreler düzenlediler. Delege ve üye listelerinde sahtekarlıklar yaptılar. Neredeyse her kademesinde yuvalandıkları Maden-İş delegelerinin oylarını "çantada

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Faşist diktatörlüğün sivil cinayet örgütleri MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır

Emekçi halkın mücadelesi bütün faşist saldırganları yokedecektir

Faşist diktatörlük emekçi halk kitlelerinin uyanışını bastırabilmek, kitlelere gözdağı verebilmek için, her yeni gün silahlı saldırılar düzenlemekte, bu saldırılar bazen kitle kıyımlarına kadar varmaktadır. Günlük gazeteler, her gün, bombalanan dernek binalarının, kaçırılıp öldürülen devrimci ve yurtseverlerin, kitle eylemlerine yapılan silahlı-bombalı saldırıların, kitlelerin topluca bulunduğu yerlere yerleştirilen saatli bombaların haber ve resimleriyle dolup taşmaktadır.

Bu saldırı ve katliamlar faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri tarafından gerçekleştirilmektedir. Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri, kitle eylemlerini kana bulamaya; işçilerin, köylülerin ve halk gençliğinin uyanışını kan ve ateşle boğmaya, kitlelerin devrimci demokratik atılımının önüne set çekerek açlığı, yoksulluğu ve emperyalist sömürüyü daha da katmerleştirmeye çalışmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün polis gibi, jandarma ve ordu birlikleri gibi, MİT ve Kontr-Gerilla gibi resmi vurucu güçleri, bu amaçla, 1 Mayıs'ta Taksim meydanında 34 emekçiyi katletmişlerdir, bu amaçla Ümraniye 1 Mayıs Mahallesini kana bulamışlardır.

Fakat faşist diktatörlük saldırı ve katliamlarını sadece resmi güçleriyle gerçekleştirmemektedir. Bu iş için aynı zamanda faşist sivil güçlerini de kullan

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Ortadoğu ve Afrika'daki gelişmelerin bir başka yönü

EMPERYALİZMİN KARŞI-DEVRİMCİ ZİNCİRİ KIRILACAKTIR

Emperyalist burjuvazinin, özellikle Amerikan emperyalizminin büyük gürültülerle sahnelediği ve Sedat'la Begin'i de figüranlar olarak kullandıkları "Kudüs-Kahire" oyununun ikinci perdesi de kapandı.

Sahte şövalyelerin, halkların başına bela açmak için, emperyalizmin kuklalığını yaparak başlattıkları Kahire Konferansının ilk bölümü sona ermiş bulunuyor.

Sahte "barış" şövalyeleri sonunda baklayı ağızlarından çıkardılar: Fırında pişirilen, daha önceden beklenildiği gibi, bir Mısır-İsrail ikili anlaşmasıdır.

Begin Amerika'ya giderek şefi Carter'la bazı haritalar üzerinde gizli görüşmeler yapmıştır.

Ayrıca iki süper devlet arasında da Ortadoğu konusunda gittikçe kızışan gizli görüşmeler söz konusudur.

Fakat, bütün bu kızışmış karşı-devrimci faaliyete rağmen, Ortadoğu'daki gelişmeleri, sadece kendi başlarına ele alarak, onların gerçek sonuçlarını, gerçek boyutlarıyla kavramak mümkün değildir.

Buhran sadece Ortadoğu'da mı kızışıyor? Ya Somali-Etyopya buhranı? Ya İran'ın şahlanmış Amerikan silahlanması? Ya Irak'ta yığınlan Sovyet silahları? Ya Kıbrıs bunalımı? Ya Afrika'daki artan Sovyet ve Kübalı askeri varlığı

Bir harita üzerinde bakıldığında, tüm bu sayılanların adeta bir halka gibi Ortadoğu ve Arabistan'ı, ayrıca Afrika'yı ve Doğu Akdeniz'i çepeçevre sardıkları görülmektedir.

Ortadoğu bunalımı, ya da onun son gelişmelerle birlikte ulaştığı yeni düzey; tek başına, sadece daha büyük bir bunalımlar zincirinin bir halkasıdır.

Ortadoğu'da meydana gelen son gelişmelerin son derece önemli bir yönü de bu düzeyde ortaya çıkmaktadır.

ETYOPYA, ORTADOĞU, KIBRIS...EMPERYALİST REKABET

İki süper devlet, ve genel olarak emperyalist devletler arasındaki rekabet ve çatışma, çok yüksek düzeylere ulaşmış bulunmaktadır.

"Sahte 'barış', 'kardeşlik' çığlıklarının gürültüsüne silahlarının şakırtısını saklamak isteyen emperyalist devletler en başta iki süper devlet olmak üzere, hızla bir yeni emperyalist paylaşım savaşına yönelmektedirler."

"Dünyanın çeşitli bölgelerinde patlak veren "anlaşmazlıklar", emperyalizme bağımlı küçük devletler (yarı-sömürgeler) arasında ortaya çıkan silahlı sürtüşmeler, diplomatik 'söz düelloları' vb. olayların akışının bu

Dev.sa.7.sü.4'de

UDHD (3)

YAZISI 4. SAYFADA

AFRİKA HALKLARININ ANTİ-EMPARYALİST MÜCADELESİNİ KANLA BOĞMAK İÇİN GÖNDERİLEN

Sovyet silahları Türkiye hava sahası ve karasularından geçemez

Sosyal—emperyalistler dünyayı talan etmek dünya çapında bir hegemonya kurmak için Amerikan emperyalizmiyle azgınca rekabet içinde dünya halklarına saldırmakta, gittikleri, elattıkları her yerde gericiliği, karşı-devrimi güçlendirmektedirler.

"Sosyalizmi inşa etmekte" olarak yutturmaya çalıştıkları Etyopya faşist diktatörlüğüne yaptıkları "alicenap" yardımlarla, sosyal-emperyalistler gerçek suratlarını en açık bir biçimde sergilemişlerdir.

Şu sıralarda, devrimci Eritre halkını katledebilsin, devrimci halk muhalefetinin silahlı direnişini bastırabilsin ve diğer süper devletle birlikte Sovyetlerin kışkırttığı Somali ile iyice kanlı bıçaklı olsunlar diye, Etyopya faşistleri sosyal-emperyalizmden sürekli silah

Dev.Sa.7.Sü.4'de

"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerce kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir. Bu tekeller özellikle bütün hammadde kaynaklarını ellerine geçirdikleri zaman daha sağlam bir manzara gösterirler. Uluslararası kapitalist birliklerin, rakiplerinin her türlü rekabet olanaklarını yoketmek, onları sözgelimi demir cevherinden, petrol kaynaklarından vb. yoksun bırakmak için nasıl büyük bir çabayla çalıştıklarını daha önce görmüştük. Sadece sömürgelere sahip bulunmak durumu, tekellere rakipleriyle giriştikleri mücadelede çıkabilecek her türlü rastlantıya karşı tam bir başarı garantisini vermektedir; hatta karşı taraf, bir devlet tekeline baş vurarak kendini savunmaya geçtiği zaman da durum aynıdır. Kapitalizm geliştikçe, hammadde eksikliği de kendini o kadar duyurmaktadır; rekabetin koşulları o kadar sertleşmekte, bütün yeryüzünde hammadde arama çabaları o kadar alevlenmekte, sömürgelere sahip olma mücadelesi o kadar amansız olmaktadır."

(LENİN, EMPERYALİZM)

Kıbrıs halkı bütün emperyalist "çözüm reçeteleri"ni reddedecektir

Geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan yeni gelişmelerle Kıbrıs sorunu yeni bir aşamaya gelmiştir.

Bunun en büyük belirtisi, Kıbrıs sorununun, bugün eskisinden daha yoğun bir biçimde uluslararası toplantılarda ele alınmasıdır.

Geçtiğimiz günlerde yapılan NATO toplantısının en önemli konularından biri de Kıbrıs sorunuyla, ABD tarafından Türkiye'ye uygulanan "silah ambargosu" sorunuydu. NATO yetkilileri, NATO'nun "güneydoğu kanadı"nın öneminden bahsederek, Türkiye'ye uygulanmakta olan "silah ambargosu"nun kaldırılması gerektiğinden ve Türkiye'ye yapılan "haksızlık"lardan dem vurmaya başladılar.

NATO toplantısını izleyen günlerde ise, ABD yetkilileri, Türkiye'ye uygulanan "silah ambargosu"nun kaldırılacağına dair "garanti" vermeye başladılar.

Bunun hemen arkasından, MC hükümeti yetkilileri, adada bulunan işgal birliklerinin bir bölümünü daha geri çekeceklerini açıkladılar...

1974 yılında yapılan Türk işgaliyle ileri boyutlara ulaşan Kıbrıs "anlaşmazlığı"nın, geçtiğimiz haftalardaki bu gelişmelere bakılırsa, bugün bir "çözüm" noktasına doğru ilerlediğini söyleyebiliriz.

Gazetelerin yazdığına göre, adada bugünkü 'statünün, "iki bölgeli federasyonun devam etmesi", "Türklerin toprak tavizinde bulunması" ve "Türk askerlerinin sayısının azaltılması" vb. gibi konularda MC hükümeti ile ABD arasında bir "prensip anlaşması"na varılmıştır ve bu anlaşma temelinde de ABD "silah ambargosu"nu kaldıracağını "taahhüt

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Faşist Sah rejimi 80 yurtseveri daha katletti

İRAN HALKININ ŞANLI MÜCADELESİ EMPERYALİSTLERİ VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ ALTEDECEKTİR

Faşist Şah rejimi, İran halkının, emperyalizme, komprador burjuvaziye ve feodal diktatörlüğe karşı her geçen gün yükselen devrimci-demokratik mücadelesini bastırabilmek için her gün yeni katliamlara başvurmakta, işçileri, köylüleri, gençleri katledip, yüzbinlercesini zindanlara doldurmaktadır. Bugün İran zindanlarında 100 bini aşkın siyasi tutuklu vardır.

Faşist Şah rejimi İran halkına ve İran halk gençliğine karşı geçtiğimiz ay yeni bir katliam düzenledi. Kasım ayının ortalarında, Şah'ın ABD gezisini protesto etmek için binlerce öğrenci Tahran'da ve Tebriz'de üniversitelerden sokaklara taştı. Halkın da katılmasıyla bu protesto büyük boyutlara ulaştı. Kitle eylemlerinin İran'ın belli başlı bütün şehirlerinde yaygınlaşması kiralık katilleri, protestocular üzerine yaylım ateşi açtılar. 80 yurtseveri katledip, yüzlercesini yaraladılar. Arkasından binlerce emekçi ve genç tutuklanarak işkence tezgahlarına çekilirken, tüm üniversite ve yüksek okullar kapatılmış, Kompüter Yüksek Okulu öğrencilerinin tümü askere alınmıştır.

Bu olaylardan sonra faşist Şah rejimi bir yandan kendisinin de bir kitle tabanı olduğu izlenimini yaratmak için ve bir yandan da yeni bir faşist terör dalgası estirmek için tamamen polis örgütüne bağlı sivil faşist örgütlere bağlı "gönüllülerin" katıldığı bir "kitle gösterisi" düzenlemiştir. Aynı taktik, Şah'ın ABD gezisi sırasında da sahneye konmuş, ve Şah'ı protesto eden İranlı yurtseverlerin karşısına, F-16 uçaklarının uçuş eğitimi için ABD'de eğitim gören 300 hava subayı çıkarılmış ve bunlara öğrenci süsü verilmiştir.

Faşist Şah rejimi, bu yolla dünya kamuoyunda kendisinin de "güçlü bir kitle tabanı" olduğu izlenimi yaratmaya çalışmaktadır.

İranlı Öğrenciler Konfederasyonu Üye ve Sempatizanları (Türkiye Kolu)-CİSNU imzasıyla yapılan bir açıklamada, İran'daki son katliamlarla ilgili şu bilgiler verilmektedir:

"15 Kasımda cellat Şah'ın ABD'ye Beyaz Saray'ın yeni bekçisi Carter'i ziyaret etmek, kulluğunu yakından göstermek, İran halklarını daha fazla sömürmek için yeni tuzaklar kurmak ve milyonlarca dolarlık modern silahlar almak amacı ile gidişi sırasında, yiğit öğrenciler cani Şah ve onun Amerikalı patronuna karşı büyük gösteriler tertiplediler. Bu hareket üniversitelerden

Dev.Sa.7.Sü.6'da

1 MAYIS MAHALLESİ HALKININ DİRENİŞ RUHU TÜM GECEKONDU HALKINA YOL GÖSTERİYOR

Alibeyköy halkı kendi gücüne güvenerek gecekondularını yapıyor

1 Mayıs Mahallesi halkının proleter devrimciler önderliğindeki şanlı direnişi başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halka, özellikle de gecekondu halkına devrim ve mücadele yolunu aydınlatan bir bir meşale oldu. Hemen her yerde halk, 1 Mayıs Mahallesi halkının başarıyla uyguladığı "kendi gücüne güvenme", "temel talepler etrafında birleşme ve dayanışma" ilkelerini hayata uyguluyor veya bunların uygulanması için tartışıyor ve uygulamanın hazırlığını yapıyor.

Buna en son örnek, Alibeyköy'ün Güzeltepe Mahallesi'nin, çoğunluğu işçilerden oluşan yoksul halkının birleşerek gecekondu yapma girişimi oldu. Bu girişimde, devrimciler, 1 Mayıs Mahallesinde düşülen hata ve zaaflara düşmedi. Eski mücadelenin derslerinden deneyler çıkardı, onları sistemleştirdi ve hatalarını mümkün olduğu kadar aza indirdi. Çalışmaya disiplinli ve örgütlü bir şekilde başladı.

Devrimciler ilk olarak konut sorununun özünü anlatıp, halka kavratmakla işe başladı.

KOMİTE SEÇİLİYOR

Devrimciler bu yolda propaganda sürdürdükten sonra, emekçilerle bir-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Bütün dünyada sınıf mücadeleleri keskinleşiyor

KAPİTALİZM AMERİKA'DA DA CAN ÇEKİŞİYOR!

Her buhran, kapitalizmi, onun en yüksek aşaması olan emperyalizmi mezarına biraz daha fazla yaklaştırmaktadır.

Buhran döneminde yalnızca üretici güçler derinliğine yıkıma uğrayıp üretim büyük çapta kısılınca, ancak bu durumda toplumsallaşmış üretimle özel mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişki geçici bir süre için hafifler.

Fakat artık kapitalizm genel bir bunalımın içine girmiş bulunmakta, her alanda iflas etmektedir. Şimdiki ekonomik bunalımların sarsıcı etkisi aniden hissedilmese de çok büyüktür. Emperyalizm çöküşe doğru yol almaktadır. Lenin bunu şöyle açıklıyordu: "... aynı zamanda üretimin toplumsallaşması ile karşı karşıyayız, özel ekonomik ve mülkiyet ilişkileri artık içeriğine (toplumsallaşmış üretim-HK) uymayan bir kabuktan, çıkarılması suni . olarak geciktirilirse mutlaka çürüyecek olan, belki bu çürüme durumunu oldukça uzun sürdürecek (en kötü olasılıkla oportünist çıbanın tedavisi uzun bir zaman da alsa) ama sonuçta mutlaka atılacak olan bir kabuktan ibarettir" (Emperyalizm)

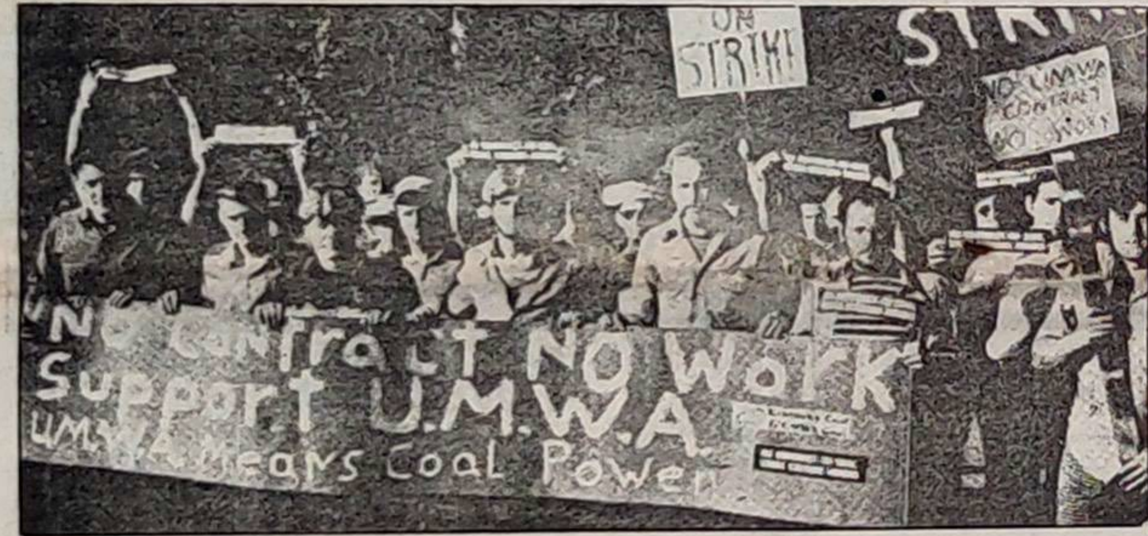
Emperyalizm üretici. güçleri tahrip ederek toplumsal ilerlemenin önüne dikilerek ayakta kalabilmektedir.

Fakat, bu çaba boşunadır. Emperyalizmin sonu gözükmüştür. Dünya devriminin güçleri her gün bir yeni cephede savaşa girmektedirler.

Bugün kapitalist dünya yeni ve II. Dünya Savaşından bu yana en şiddetli bir bunalımın içine girmiştir.

Bunun sonucu, kapitalist sistemin bütün başlıca çelişmelerinin keskinleşmesidir.

Buhran en başta iki süper devlet olmak üzere bütün emperyalist devletleri etkilemektedir:

Madenciler için iş güvenliği, büyür karların tahlikede olması demektir. Patronlar sendikayı bu noktada durdurabilirlerse, aynı şeyi bütün Doğu Kentucky'de yapabileceklerini zannediyorlar.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ BUNALIMIN KISKACINDA

Burjuva iktisatçıları, geçtiğimiz Ağustos ayında Amerika'nın 2,5 yıldır hüküm süren çöküntüden kurtulduğunu, Ağustos'dan başlayarak ekonominin yeni bir atılıma başlayacağını öne sürüyorlardı.

Ancak öyle olmadı. Tersine, Ağuston ayından daha 4,5 ay sonra Amerikan emperyalizmi şiddetli bir ekonomik bunalımın içinde olduğunu saklayamaz hale geldi.

Amerikan emperyalizminin içinde bulunduğu bunalımın siyasi sonuçlarına ulaşabilmek amacıyla önce bu bunalımı somut olarak ele alalım:

I. TARIM BUNALIMI

Tarım bunalımı, Amerika'nın müzminleşmiş bir hastalığıdır. Nitekim yeni ekonomik bunalım da tarım bunalımını hemen derinleştirmiştir.

Tahıl fiyatları alabildiğine düşüktür.

Tahıl stokları iyice artmıştır.

Ve Amerikan emperyalizmi bu tahılı satamamakta, elden çıkaramamaktadır.

Stoklar:

Amerika'nın, 10 milyon tonu 1976 hasatlı olmak üzere toplam 21 milyon ton buğday stoku bulunmaktadır.

Şimdi Amerikan emperyalizminin tek umudu Sovyetler Birliği'ne 15 milyon ton kadar satış yapabilmektir.

Amerika elinde yığılıp kalan buğdaydan kurtulmaya çalışmaktadır.

Amerikan emperyalizmi tarım bunalımını da devlet müdahalesi yoluyla geçiştirmeye gayret ediyor. Bir yandan Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun, tarım ürünlerini devlet eliyle destekleme politikasına şiddetle karşı çıkarken, Amerika'nın kendisi tarım ürünlerini elden çıkarabilmek için bağımlı yarı-sömürge ülkelere sadece buğday satın almaları koşuluyla milyonlarca dolarlık kredi açmaktadır; Suriye'ye 12 milyon dolar, Portekiz'e 15 milyon dolar, Güney Kore'ye 26 milyon dolar ve Filipinler'e 28 milyon dolar kredi verilmiştir.

Ancak bütün bu suni tedbirler, Amerika'da tarımın bir buhran içinde olduğunu gizlemeye yetmemektedir. Tahıl ürün fiyatları düşmeye, işsizlik bu alanda da yaygınlaşmaya devam etmektedir.

II. SANAYİ BUNALIMI

a) "BÜYÜME" ORANLARI

Bunalım tekellerarası rekabeti kızıştırarak, iflaslara, kitle halinde işe sonvermelere, fabrikaların kapatılmasına yol açarak gelişmektedir.

Bütün suni tedbirlere, devletin ekonomiye müdahalelerine karşılık sanayide büyük bir düşüş görülmektedir. 1977 Eylül ayı için %0,4 olan büyüme, 1977 Ekim ayında %0,3'te takılıp kalmıştır. Bu "büyüme" oranlarından açıkça görülmektedir ki; ABD'de emperyalizm üretici güçleri tahrip ederek ayakta durmaya çalışmaktadırlar. Sanayi "büyümemekte", üretim durmaktadır.

b) EKONOMİNİN ASKERİLEŞTİRİLMESİNİN PAYI

Burada bir noktaya dikkat edilmezse sanayideki yıkımın boyutları tam olarak kavranamaz:

Bunalım özellikle II. Dünya Savaşından sonra her zaman olduğu gibi bu kez de silah endüstrisini etkilememiştir. Daha doğrusu, devlet müdahalesiyle silah endüstrisi buhrandan korunmuş ve hızlı gelişme temposunun düşmesi yeni akıtılan milyorlarca dolarla engellenmiştir. Yukarıda verilen büyüme oranlarındaki "cüce" artışlar büyük ölçüde silah endüstrisinin gelişme hızının ortalamayı etkilemesinin sonucudur.

Bilindiği gibi, özellikle İkinci Dünya Savaşından sonra ekonominin askerileştirilmesi çok büyük sermaye yatırımlarını girdabına çeken bir gayya kuyusu halini almıştır.

Askeri harcamalara ayrılan krediler federal bütçenin % 20' sine yakınını oluşturmaktadır. Bu, toplumsal kaynakların tam anlamıyla boşa harcanması demek olduğu gibi, toplumsallaşmış yeniden üretimin çelişkilerini daha da keskinleştirerek daha büyük ve şiddetli buhranlarla daha sık karşılaşılması sonucunu doğurmaktadır.

İşsizliğe karşı bir gösteri

Silah endüstrisinin genel olarak endüstrinin gelişmesine katkısı ters orantılıdır. Silah endüstrisinin gelişmesi, yani ekonominin askerileştirilmesi kapitalizmin çöküşünün bir sonucu ve ifadesidir. Ekonominin askerileştirilmesi ne kadar gelişmişse, ekonominin çöküşü de o derecede hızlanmıştır. Ekonominin askerileştirilmesi, üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engeldir.

Bu yüzden silah sanayinin, endüstrinin genel gelişme çizgisini gösteren istatistiklere olumlu bir etken olarak değil, olumsuz bir etken olarak katılmalıdır.

Böyle bir hesap yapıldığında Amerikan endüstrisindeki yıkımın gerçek oranı ortaya çıkarılabilirdi, ve o zaman %0 4'lük ve %0 3'lük gibi cüce""büyüme"lerle değil, muazzam bir çöküşle karşılaşılırdı.

c) ÇELİK ENDÜSTRİSİNDEKİ YIKIM

Çelik ithalatı Eylül ayında Amerikan çelik pazarının % 21,5'unu oluşturuyordu. Amerikan çelik endüstrisi ise durmadan fabrika kapatıyordu.

Çelik endüstrisinde yıkım, böylece bir yandan da diğer emperyalist devletlerin rekabetleriyle daha da keskin bir eğimle gelişiyordu.

Amerikan çelik endüstrisi dalında ardı ardına fabrikalar kapanmakta, en büyük tekeller diğerlerini yutmakta, kitle halinde işten çıkarma işlemi yaygın olarak uygulanmaktadır.

Youngstown Sheet and tube, Ohio'daki üretim kapasitesinin 2/3'sini oluşturan bir fabrikayı tamamen kapatmıştır. ARMCO Steel ve daha birçok firma üretimini düşürmüştür. Alan Wood ise tamamen kapanmıştır. Amerikan emperyalizmi 1974 öncesi çelik üretimi düzeyine bir daha hiç ulaşamamıştır. Üstelik, üretim her yıl daha da düşmektedir. Geçen yıl toplam üretim kapasitesinin % 86'sı oranında üretim yapan Amerikan çelik endüstrisi bu yıl % 74'e düşmüştür.

Buhran en büyük tekelleri bile çok şiddetli sarsmaktadır. Örneğin Bettlehem Steel tekeli 1977'nin ilk üç çeyreği için 477 milyon dolar gibi muazzam bir zarara girdiğini açıklamıştır. Bu açıklama aynı tekelin "gereksiz" bulduğu bir fabrikayı kapatmasının ertesinde yapılmıştır.

TEKELLER BİRBİRİNİ YİYOR

Buhran tekellerin birbirlerini yutmalarına da yolaçmaktadır. Amerika'nın 7. en büyük çelik üreticisi firmanın (Jones and Laughlin) sahibi olan LTV adlı korporasyonla, Amerika'nın 8. en büyük çelik üreticisi firmanın (Youngstown Sheet and Steel) sahibi Lykes korporasyonu Kasım ayı içinde "birleşmiş"lerdir. Bu tekelleri "birleşmeye" zorlayan etkenler arasında yine Japon ve B.Alman sermayesinin rekabeti görülmektedir. (tekellerden Lykes (Layks) önce Nissan gibi bazı yabancı tekellerle de birleşmeyi denemiştir) LTV'nin hisse senetlerindeki düşüş, iki korporasyonun devasa borçları ve büyük çaptaki zararları onları birleşmeye zorlayan diğer nedenlerdir. (1967'de LTV hisse senetleri 170 dolardı; 1977'de 6,5 dolara düşmüştü. İki korporasyonun uzun vadeli toplam borçları 1,7 milyar doları bulmaktadır. 1977'nin 3. çeyreğinde LTV 19,9 milyon dolar, Lykes 117,2 milyon dolar net zarar yapmıştır.

ÇELİK ENDÜSTRİSİ NEDEN YIKIMA UĞRUYOR

Amerikan çelik endüstrisi artık modern olmayan yöntemler kullanmaktadır. Üretim birimlerinin hemen tamamı İkinci Dünya Savaşı öncesinde kurulmuştur. O zamandan bu yana sadece bir yeni fırın inşa edilmiştir.

Bu yüzden özellikle Japon ve Avrupa çeliği daha ucuz, daha iyi kalite olmaktadır.

Bu nedenle emperyalistlerarası rekabette Avrupa ve Japon çeliği, Amerikan çelik iç pazarında giderek daha çok bir kesimi kaplamaktadır. 1970-74 arasında Amerika'da satılan çeliğin sadece % 15'i kadardı bu miktar; şimdi ise % 20'ye doğru tırmanmaktadır.

Yani, Amerikan çelik endüstrisinin yıkımının nedenlerinden biri onun diğer emperyalistlerin endüstrilerine göreli olarak teknolojik bakımdan geri kalmış olmasıdır.

İki tekelin birleşmesi, birinin diğerini yutması demektir. Bu kez de Lykes, LTV'yi yutmuştur. Bu da sınıf çelişmelerinin daha da şiddetlenmesine doğru atılan bir adımdır.

d) NÜKLEER ENDÜSTRİ DALINDAKİ YIKIM

1) İÇ PAZARDA:

1973 yılında Amerikan iç pazarında 36 (ticari amaçlı) nükleer reaktör siparişi yapılmıştı. 1976'da sipariş edilen reaktör sayısı sadece 3'e düştü. 1977'nin ilk üç çeyreğinde de sadece 4 nükleer reaktör sipariş edildi.

Halbuki bu endüstri dalında yıllık üretim kapasitesi yılda 30'un üzerindedir.

Nixon yönetimi 2000 yılının sonuna kadar 1000 nükleer reaktörün yapılacağını öne sürüyordu. Ford yönetimi sayıyı 500'e düşürdü. Carter yönetimi ise sadece 350-400 reaktörden söz etmektedir. Bunların 220'si ya sipariş edilmiş veya yapımı bitmiş olduğundan sadece 130-180 reaktörün yapılması söz konusudur. Ve önümüzdeki yıllarda bu sınırlı sayının bile kısılacağını geçmişin gelişme çizgisi göstermektedir. Nükleer reaktör endüstrisi iç pazarda üretimi daha da kısmak zorundadır.

2) DIŞ PAZARLARDA:

Nükleer endüstri ihracat açısından da batık bir durumdadır.

Beş yıl önce Amerikan firmaları hemen hemen tüm dış pazar ihalelerini kazanıyorlardı. Ancak şimdi, özellikle Fransız ve Alman sermaye grupları bu pazarlarda Amerikan tekellerinin ekmeğini büyük oranda kesmişlerdir.

İspanya ve belki de İtalya dışında tüm Avrupa nükleer pazarının kapıları Amerikan firmalarına kapanmıştır.

Bunun dışında da Framatome adlı bir Fransız firması ve Kraftswerk Union adlı bir Batı Alman firması, İran, Brezilya, Güney Afrika gibi başlıca nükleer reaktör pazarlarını ele geçirmişlerdir.

Framatome İran'da ve Güney Afrika'da ikişer adet 925 MW (megawatt)lık nükleer reaktörün ihalesini kazanmıştır. Batı Alman Kraftwerk Union da İran'da ve Brezilya'da ikişer adet 1240 (MW)lık reaktör ihalesini kazanmış ve 6'sı için de tercih hakkı sağlamıştır. Bu ihalelerde Amerikan firmaları altedilmişlerdir.

General Electric firması, hükümetin desteklenmemesi halinde nükleer reaktör endüstrisinden tamamen çekileceğini açıklarken, diğer dev Amerikan nükleer reaktör üreticisi Westinghouse'ın "Amerikan yapısı nükleer reaktörlere karşı tam anlamıyla dünya çapında bir boykot"tan yakınması, Amerikan emperyalizminin bu endüstrisi dalındaki yıkımının derinliğini olduğu kadar, bu alanda da emperyalist rekabetin şiddetleneceğini göstermektedir

ÜRETİCİ GÜÇLERİN YIKIMI: İŞSİZLİĞİN ARTMASI - 10 MİLYON İŞSİZ

"Eğer işsizler, ancak işgüçlerini satmakla geçimlerini temin edebilenlerin yedek ordusunu teşkil ediyorlarsa, bunlar da zorunlu olarak işçi sınıfının bir kısmıdırlar. Fakat o zaman onların sefil durumları işte çalışmakta olan işçilerin maddi durumları üzerinde etki yapar. Bunun için, bunca kapitalist ülkede, işçi sınıfının maddi durumu karakterize edilirken, işsiz işçiler yedek ordusunun durumu da hesaba katılmalıdır." (Stalin)

İşsizlerin durumu hesaba katılmasa bile Amerikan proletaryasının maddi durumunun bir yıldır nasıl kötüleştiğini aşağıda ele alacağız.

Önce şunu belirtelim: Carter, bir emperyalist yalancı olduğunu işsizlik sorunu üzerine boş vaatleriyle de göstermiştir. O, yönetime gelirken, işsizlik sorununu halledeceği yalanını uyduruyordu. Halbuki, doğal olarak, işsizlik sorunu halledilememiş, daha da derinleşmiştir.

Bugün, Amerikan proletaryasının 9 milyon kadarı, yani toplam işgücünün % 9-10'u işsizdir. Ayrıca, buhranın şiddetlenmesi, işsizler ordusu saflarını her gün daha da genişletmektedir.

ÇELİK ENDÜSTRİSİNDE İŞSİZLİK

Çelik endüstrisindeki artan işsizliğe bakmak, işsizliğin genel durumu hakkında iyi bir kıstas olacaktır.

- Bettlehem Steel 7500 işçi çıkarmıştır,
- Youngstown Steel 5000 işçi çıkarmıştır,
- ARMCO Steel 600 işçi çıkarmıştır,
- Kaiser 2400 işçi çıkarmıştır,
- Alan Wood fabrikası kapanmış, 3000 işçi işsiz kalmışlardır,
- US Steel Şikago ve Gary şehirlerinde binlerce işçinin işine son vermeye hazırlanmaktadır. (Ekim 1977)

Buhran proletaryanın mücadelesini alevlendiriyor 200.000 İŞÇİ GREVDE

Amerikan emperyalizmi, tüm kapitalist sistem gibi, toplumsal gelişmenin önünde bir engel haline geldiğini bu yönüyle de sergilemektedir:

O, çalışma ve üretme yeteneği bulunan milyonlarca işçiyi istihdam edememekte, tersine, fabrikaları kapatmakta, işçileri işten atmaktadır.

BUHRAN PROLETARYANIN SÖMÜRÜLMESİNİ YOĞUNLAŞTIRIYOR

Amerikan tekelci burjuvazisinin Amerikan proletaryası üzerindeki sömürüsünü artırma ve yoğunlaştırma gayretleri de buhranın boyutlarını ve şiddetini göstermektedir.

Son bir yılı kapsayan toplu sözleşmelerde işçi ücretleri (nominal) ortalama % 5,8 artmıştır. Aynı dönemde enflasyon oranı % 7 kadar (yıllık) olmuş (enflasyonun % 15'e fırladığı aylar da olmuştur), vergilerle işçi sınıfının sırtına yeni yükler bindirilmiştir. Enflasyon ve vergiler hesaba katıldığında işçilerin gerçek ücretlerinin düştüğü ortaya çıkmaktadır.

Amerikan emperyalizminin "ücretlerin dondurulması" politikası, bu şekilde, aslında buhranın yükünün işçi sınıfına ve diğer emekçilere ödetilmesi demektir.

SARI SENDİKACILIĞIN ROLÜ

Amerikan proletaryası, burjuvazinin sömürüyü artırma politikası karşısında şimdiye kadar genel olarak sessiz kalmıştır. Bazı direniş ve grevler olmuşsa da, bunlar son zamana kadar büyük boyutlara ulaşamamışlardır.

Bunun temel nedeni, tekelci burjuvazinin eteklerinden beslenen aşağılık aristokrat sendika bürokrasisidir. Bunlar sayesinde tekelci burjuvazi pençesini oldukça sessizce sıkabildi ve işçiler üzerindeki sömürüyü sessizce artırabildi. (Örneğin, bir çelik işçileri sendikası 1980'e kadar grev yapmamayı kabul eden bir toplu sözleşme imzalamıştır.)

Fakat bu bir noktaya kadar sürdü. Şimdi ise çelişkilerin açıktan açığa keskinleştiği görülmektedir.

DEVLETİN ROLÜ - Carter'in uyutma politikası

"Burjuva devleti, ister ulusal ekonomisini askerileştirsin, ister iktisadi hayatı düzenlesin, aldığı her önlem, emekçi halk üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırır ve kapitalistleri zenginleştirir. Lenin şöyle diyordu: 'Almanya gibi Amerika'da da (devlet -HK) iktisadi hayatı düzene sokuyor; öyle ki, işçiler ve kısmen köylüler için bir askeri zindan ve bankacılar ile kapitalistler için bir cennet yaratıyor. Onların düzenlemesi, işçilere "kemer sıktırmak" ve kapitalistlere gerici bürokratik biçimde, gizliden, savaştan önce sağlanan karlardan daha fazla kar sağlamak anlamına gelir'..." (Ekonomi Politik, Komün Yayınevi)

Bugün de Amerikan devleti bu rolü oynamaktadır. Boş vaatlerle kitleleri uyutmaya çalışırken, bir yandan ekonomiyi yukarıda ele alındığı gibi askerileştirmekte ve öte yandan da güya birtakım "düzenleme"lerle tekellerin karlarını gözetip, emekçileri yoksulluğun derinliklerine itmektedir.

Carter'in seçim vaatlerinin önemli bir kesimi, kendisinin "utandırıcı bir şekilde adaletsiz" olarak nitelediği Amerikan vergi sistemine ilişkindi. Carter, Amerikan vergi sisteminde -aslında hiç de suya sabuna dokunmayan- bir "reform" yapacağını kitlelere vaat ediyordu.

Şimdi, krizin derinleşmesiyle vergi reformu gevezelikleri hepten kesilmiş bulunuyor.

Carter yönetiminin birinci yıldönümü yaklaşırken, önemli bir hükümet yetkilisi, Hazine Dairesi Başkanı, M.Blumenthal, güya emekçilere "nefes aldıracak" bir vergi reformundan değil, tam tersine tekellerin karlarını artıracak ve yatırımı teşvik edecek vergi indirimlerinin planlandığını "sızdırmakta"dır.

İşte, devlet "düzenleyici" rolünü böylelikle oynamış bulunuyor: Emekçilerin sırtındaki vergi yükü daha da artırılacaktır.

III. MALİ BUNALIM

Dolar durmadan değer kaybetmektedir. Avrupa Ekonomik Topluluğu ve Japonya, paralarının dolar karşısında değer kazanmasından ciddi olarak "rahatsızlık duymakta"dırlar. Çünkü doların değer kaybı, Yen, Mark, Frank üzerinden yapılacak (uluslararası) anlaşmaların daha pahalı, dolayısıyla daha az cazip olmasına yolaçmaktadır. Bu da, dış pazarları bir ölçüde Alman, Fransız, Japon sermayesine kapatmaktadır.

Amerika ise harcamalarını karşılamak üzere habire dolar basmaktadır. Geçenlerde çok kısa bir sürede 2 milyar doların daha piyasaya sürüldüğü açıklanmıştır.

Doların durmaksızın değer kaybetmesi, Amerika'nın aynı zamanda ciddi bir mali bunalım içinde olduğunu göstermektedir.

AMERİKA'DA SINIF MÜCADELELERİ ŞİDDETLENMEKTEDİR

Buhranın en önemli sonuçlarından biri, sınıf mücadelesini keskinleştirmesi, geniş emekçi yığınları, en başta proletaryayı burjuvaziye, kapitalizme karşı ayaklandırmasıdır.

Bugün tüm kapitalist dünyayı saran derin buhran, emperyalist metropollerde (Sovyetler Birliği'nde, Amerika'da, Almanya'da, Fransa'da, İtalya'da, vb.) sınıf mücadelesini alabildiğine keskinleştirmiştir.

Sarı sendikacıların, devlet baskısının ve her türlü entrikanın durduramadığı bir grevler dalgası, bütün bu ülkelerde kendini hissettirmektedir.

Amerika'da 157 bin maden işçisi ve 37 bin liman işçisi yaşam koşullarının yükseltilmesi için greve gitmişlerdir.

Sarı sendikacıların bütün entrikalarını, burjuvazinin bütün uyuşturucu faaliyetini bozguna uğratarak başlayan bu grevler, önümüzdeki günlerde daha da yaygınlaşacaktır.

Direnen işçi sınıfından başka, Amerika'da tarım üreticilerinin (orta ve küçük kapitalist işletmeler) de tekelci burjuvazinin baskısına ve talanına karşı harekete geçtiği görülmektedir. Geçenlerde tahıl ürünlerinin fiyatlarının artırılması talebiyle 6000 traktörlü bir gösteride tarım üreticileri tutumlarını ortaya koymuşlardır.

Önümüzdeki günler, Amerikan tekelci burjuvazisinin azgın sömürüsüne karşı gittikçe artarak gelişecek mücadelelerle doludur.

Kapitalizm hakkındaki Marksist-Leninist öğretiler, böylece, burjuva iktisatçılarını bir kere daha yalancı çıkararak doğrulanmaktadır.

Kapitalizm, buhrandan buhrana yuvarlanarak mezarına doğru yol almaktadır.

"Kapitalist ekonominin gelişme sürecinde varolan buhranın ağırlaşma eğilimi, kapitalist üretim ilişkilerinin çürümekte olduğunu gösterir. Onların yerine, üretici güçlerin gelişme ihtiyaçlarına uygun başka üretim ilişkileri yani sosyalist üretim ilişkileri geçmelidir." (Ekonomi Politik, Komün Yayınevi)

İşte bir kere daha proletaryanın burjuvaziye karşı mücadele dalgası büyümekte, kapitalist egemenliğin temelini sarsmaktadır.

SOSYAL EMPERYALİSTLERİN MADENLERİMİZ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜSÜ

Türkiye hakim sınıfları, komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği bugünkü şartlarda, bir yandan zamlar ve vergilerle emekçi halk kitlelerini açlığa ve sefalete mahkum eder ve halkın yükselen devrimci atılımını kan ve terörle bastırmaya çalışırken; bir yandan da ülkemizi Amerikan emperyalistlerinin, "batılı" emperyalistlerin ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin soygun ve talanına daha fazla açmaktadır.

Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki sömürü ve yağması herkes tarafından bilinen, emekçi halkın her gün etinde ve kemiğinde yaşadığı bir gerçektir. Avrupalı emperyalistlerle, Türkiyeli hakim sınıflar arasındaki "ilişkiler"de her geçen gün güçlenmekte, gelişmektedir. Alman emperyalistleri ile Türkiyeli hakim sınıflar arasında son yapılan "yardım" anlaşması bu yolda atılmış yeni bir adımdır.

Türkiye'nin ekonomisinden maliyesine, kültüründen siyasetine kadar bütün alanlarda emperyalistlere daha da bağımlı bir hale gelmesi, ülkemizdeki emperyalist talanın daha da artması, gazetemizin bundan önceki sayılarında da ortaya koyduğumuz gibi sadece ABD emperyalizmi ile ve Avrupalı emperyalistlerle sınırlı değildir. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemizdeki ekonomik sömürü ve yayılması da her geçen gün hızlanmaktadır.

Gazetemizin 85. sayısında da belirttiğimiz gibi, faşist diktatörlüğün MC hükümetinin, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Moskova'da imzalanan 15 Mart 1977 tarihli "ekonomik işbirliği" anlaşmasını geçtiğimiz haftalarda onaylaması, bu yolda atılmış önemli bir adımdır.

Bu yeni anlaşma, alüminyum üretimi, ağır ve hafif sanayi, elektrik üretimi ve elektrik sanayii, demir ve çelik sanayii vb. gibi konularda Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Türkiyeli hakim sınıflar arasında "teknik ve ekonomik işbirliği"ni kapsamaktadır.

Bu anlaşma ile, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemiz üzerinde varolan ekonomik sömürüsü yoğunlaşacak ve ekonomik yayılması hızlanacaktır.

Bu bakımdan, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemizde son günlerde giderek hızlanmakta olan ekonomik sömürü ve yağması üzerinde özel olarak durmak gerekir. Bu durum, revizyonistlerin, sosyal-emperyalist sömürüyü gözlerden saklama çabalarından dolayı, bugün daha da önem kazanmıştır.

Gazetemizin bu sayısında, sosyal-emperyalistlerin madenlerimiz (özellikle alüminyum) üzerindeki sömürüsünü açıklayan, onun soyguncu ve sömürücü yüzünü teşhir eden maden mühendisi bir arkadaşın bir incelemesini yayınlıyoruz.

18 Mart 1977 tarihli [illegible]

(B) LİSTESİ

Türkiye'nin S.S.C.B.'ne ihraç [illegible]

Sıra No.	Malın cinsi
1	Canlı hayvan ([illegible])
2	[illegible] zeytin
3	[illegible] zeytinyağı
4	Narenciye
5	Kuru incir
6	Çekirdekli kuru üzüm
7	Çekirdeksiz kuru üzüm
8	Fındık ([illegible])
9	Fındık (İç)
10	[illegible]
11	Sigara [illegible]
12	Tütün
X 13	Zımpara cevheri
X 14	Alümina
X 15	Boksit
16	Tiftik
17	Pamuk
18	Pamuk ipliği (100 ve 100'den yukarı metrik numaralı olanlar)
X 19	Ham barit
X 20	Öğütülmüş barit
X 21	Konsantre antimuan
X 22	Sinter manyezit
X 23	Kostik manyezit
X 24	Alüminyum folyo

Rus sosyal-emperyalizminin Seydişehir'deki alümina sömürüsü bilinen bir gerçektir. Ancak Seydişehir alümina sömürüsü Rusya'nın ilgilendiği tek madencilik dalı değildir. Rusya, madensel hammaddeler alanındaki açlığını gidermek için, Türkiye madenleri üzerindeki sömürü ve denetimini her geçen yıl hızla artırmaktadır. Revizyonistler bu durumu sessizce onaylayıp alkışlarken, sözde demokrat bir kısım basın, kuruluş, yazar vs. sessiz kalmakta ve bu konudaki yazı ve haberlere çok az yer vermektedirler.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye ile Rusya arasında ticari ilişkilerin geliştirilmesi, denkleştirilmesi ve kolaylaştırılması konusunda 18 Mart 1977 tarihli protokole ek bir protokol tanzim edildi. Protokol 1 Nisan 1977 tarihinden geçerli olacak ve 31 Mart 1979 yılına kadar devam edecektir. Sözkonusu protokol gereğince Türkiye ile Rusya arasında ithal ve ihraç mallarının listesi yapılmıştır.

Bu liste incelendiğinde faşist MC ile Rusya arasındaki anlaşmanın ne denli azgın bir emperyalist sömürüyü beraberinde getirdiği açıkça görülecektir. 5.11.1977 tarihli ve 16104 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan 18 Mart 1977 tarihli protokole ek protokolde yer alan (A) ve (B) listelerindeki ithal ve ihraç mallarının madenlerimizle ilgili bölümü şöyledir.

(B) listesinde Türkiye'nin Rusya'ya ihraç edeceği madenler:

Sıra No	Madenin Cinsi	Miktarı (ton)	1977 yılında yapılacak ihracat değeri (Dolar)
13	Zımpara cevheri	P.M.	-
14	Alümina (yarı-mamul)	40.000	5.000.000
15	Boksit	P.M.	-
19	Ham Barit	50.000	-
20	Öğütülmüş Barit	40.000	2.250.000
21	Konsantre Antimuan	P.M.	-
22	Zinter Magnezit	30.000	-
23	Kostik Magnezit	10.000	-
24	Alüminyum Folyo	P.M.	-

(P.M.: Protokol'e tabi olarak partiler halinde demektir)

Tablodan da anlaşılacağı gibi, Rus sosyal-emperyalizmi, Türkiye'den ithal ettiği ham ve yarı-mamul maden listesini her geçen yıl biraz daha kabartarak sunmaktadır. Gerek listede yer alan ve dünya piyasasının sıkıntı içinde olduğu maden çeşitleri yönünden ve gerekse ham ve yarı-mamul madenlerin dünya piyasasına göre düşük fiyatlarla Rusya'ya satılması yönünden basit ticari alış-verişlerin sonucuna bağlanamaz. Bu durum en açık bir biçimde azgın bir sömürü biçimi olan hammadde karşılığı kredi politikasının zorunlu sonucundan ileri gelmektedir.

Listede, 25 Mart 1967 tarihli anlaşmanın (Seydişehir Alüminyum Tesislerinin kuruluşuna ilişkin 62 milyar liralık kredi anlaşmasına bağlı) 9. maddesi gereğince 5 milyon dolar karşılığında alümina ve 2.250.000 dolar karşılığında öğütülmüş barit'in 1977 yılında ihracı öngörülmektedir. Yine aynı ek protokolün (B) listesine bakıldığında, 1977 yılından 31 Mart 1979 yılına geçerli olmak üzere düzenlenen ve Rusya'ya ihraç edilecek maddeler arasında 40.000 ton alümina ve 40.000 ton öğütülmüş barit görülmektedir. Bu ticari dalavere neyi göstermektedir? Listedeki duruma göre 5 milyon dolarlık alümina ihracatı, (B) listesindeki 40 bin ton alüminaya tekabül etmektedir. Çünkü 40 bin ton alümina ihracatı 1977 yılı için de geçerlidir. Türkiye'nin Rusya'ya olan kredi faizleri vs. gibi borçları düşünülürse, bu ihracat Rusya'nın koyduğu şartlara göre yapılacaktır. Buradan 1977 yılı içinde dünya piyasasına göre 160-165 dolar/ton olan alümina, Rusya'ya 125 dolar/ton'dan satılacak demektir. Aksi takdirde normal fiyata göre, 1977 yılı için yapılan anlaşmada 30 bin ton alümina gösterilmesi gerekirdi. Aynı durum öğütülmüş barit için de söz konusudur. Bugün, dünya piyasasına göre, öğütülmüş barit'in tonu ortalama olarak 120 dolardır. Ancak Rusya ile Türkiye arasındaki anlaşmada belirtilen 2.250.000 lira karşılığı 40 bin ton olacak olursa barit'in tonu 56 dolardan satılmış olacaktır. Öğütülmüş barit'in % 99'u beyaz boya kalitesine göre aşağı yukarı % 50 düşük fiyatla satılacaktır. Bu şekildeki bir ticari dalavere ile Rusya bir yılda yalnız öğütülmüş barit ve alüminadan dolayı 4 milyon 150 bin dolar kazanç sağlayacaktır. Bu aşağı yukarı 8 milyon 2 yüzbin liraya tekabül eder.

Listede öğütülmüş barit ve alüminadan sonra boksit, ham barit, konsantre antimuan, zımpara taşı, zinter ve kostik magnezit gibi ham ve yarı-mamul maddeler de yer almaktadır. Bu durum açıkça şunu gösteriyor. Önceleri birtakım cazip teklif-lerle hareket eden Rus sosyal-emperyalizmi, daha sonra istediği şartları dayatmaktadır.

Özellikle boksit ihracatının da başlaması, Rusya'nın tüm niyetlerini açığa çıkartması bakımından oldukça ilginçtir.

Rusya ile yapılan son protokol anlaşmasının bir başka ilginç yanı da, hemen hemen tüm ihraç madenlerinin özel şahıs ve kurumların elinde bulunmasıdır. Bugüne dek iktisadi devlet teşekkülleriyle ilişki kurmayı yeğ tutan Rusya, son protokolle bu tercihini önemli miktarda aşmış ve artık özel şahıs ve kurumlarla ilişkiyi geliştirme yoluna girmiştir. Barit madeninin hemen tümü özel şahıslardadır. İhracatı ise Rusya'nın Türkiye mümessilliğini üstlenmiş olan Bastaş adında bir özel şirket yapmaktadır. Magnezit için yine aynı durum söz konusudur. Zımpara madeni ve antimuan ise, yine özel şahısların elindedir. Komprador burjuvazinin madencilik kesimi, bugünden Rusya ile ticari alışveriş için önemli girişimlerde bulunmaktadır. Rusya'nın, iktisadi devlet kuruluşlarıyla, diğer özel kuruluş ve şahıslarla arasındaki gelişmeleri, bu anlaşmanın uygulanması döneminde daha rahat gözleyebilme olanağını elde edeceğiz. Emperyalistler ve onların uşakları Türkiye ulusal kaynaklarını sömürürlerken ellerimizi yakalarından, gözlerimizi üstlerinden eksik etmeyeceğiz.

REVİZYONİSTLER RUSYA'NIN MADENLERİMİZ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜSÜNÜ GİZLEMEĞE ÇALIŞIYORLAR:

Ülkemizde, revizyonistler, Rusya'nın sermaye ihracını haklı göstermek, onun genel olarak ülkemizin kaynakları, özel olarak da madenlerimiz üzerindeki sömürüsünü gizleyebilmek için çeşitli sahtekarlıklar yapmaktadırlar. Sosyal - faşistler Rusya'nın faşist MC'ye verdiği 10 milyon dolar krediyi "sosyalist bir ülkenin halkımıza yardımı" şeklinde nitelendirdiler. Kredinin "devlete verilmesi" nedeniyle bu gürültüyü koparan sosyal-faşistlerin, şimdi Rusya'nın ilişkiye girdiği özel kurum ve şahısları nasıl değerlendirecekleri doğrusu merak konusudur. Rusya'nın faşist MC'ye verdiği kredi halkımıza değil, faşist diktatörlüğü güçlendirmek için verilmiştir. Faşist diktatörlüğün halk üzerindeki sömürü ve zulmünü haklı göstermeğe çalışan revizyonistler, karşı-devrimci yüzlerini gizlemek için de çeşitli sahte tezler geliştirmeye çalışarak emperyalist ağababalarının çıkarlarını savunuyorlar.

Rusya alümina sömürüsünden sonra, Çayırhan, Çan, Orhaneli, Elbistan, Beypazarı, ve Muğla Linyit İşletmeleri için projelere de el atmıştır. Hasan Çelebi Cevher Hazırlama ve Pelet Projesiyle, Karadeniz ve Aliağa Rafineri Tevsii ise hemen arkasından gündeme girmiştir. Bugün ise bu liste daha da kabarmıştır. Bütün bu gerçekleri gizlemeye revizyonistlerin gücü yetmeyecektir.

Sosyal-emperyalist Rusya'nın Türkiye alüminasını nasıl sömürdüğünü açıklayarak revizyonist yalanları ve sahtekarlıkları daha net olarak ortaya koyabiliriz.

İKİ SÜPER DEVLET VE DİĞER EMPERYALİST DEVLETLER, ALÜMİNYUM HAMMADDESİ OLAN BOKSİT YÖNÜNDEN TAM BİR YOKLUK İÇİNDEDİRLER

Günümüzde ABD emperyalistleri boksitin % 93'ünü ithal etmek zorundadır. 1972 yılı verilerine göre dünya boksit rezervlerinin ancak % 1,4'üne sahiptir. Dünya boksit üretimindeki payı 1975 rakamlarına göre ancak % 2,3 tür. Ancak dünya alüminyum tüketiminde ise en çok paya sahiptir. Boksit cevheri ve yarı-mamul olan alüminayı alan Amerika, işleyerek alüminyum elde etmektedir. Diğer batılı emperyalist devletlerin durumu ise Amerika'dan daha da kötüdür. Fransa, Japonya, B.Almanya, İngiltere vb. önemli derecede alüminyum tüketicisi ülkeler olmalarına rağmen bunların boksit rezervleri yok denecek kadar azdır.

Rus sosyal emperyalizminin durumu Amerika'dan hiç de farklı değildir. 1972 yılı verilerine göre Rusya'nın toplam boksit rezervi 100 milyon ton civarındadır. Bu, dünya boksit rezervine göre ancak % 0,6 oranına tekabül etmektedir. Rusya bugün dünyada önemli bir alüminyum talepçisi ve tüketicisi durumundadır. Tıpkı Amerika gibi sömürge ve yarı-sömürge ülkelerden aldığı boksit cevherini ve yarı-mamul alüminayı işleyerek alüminyum elde etmektedir. Rusyanın yanında diğer revizyonist "doğu bloku" ülkelerinden D.Almanya, Bulgaristan, Polonya, Çekoslavakya vs. gibi ülkeler de boksit rezervi yönünden tamamen yoklar ülkeleridir. Sanayisinin %60'ı askeri sanayi olan Rusya, uçak yapımı için hayati bir öneme sahip olan alüminyum yönünden giderek yoksullaşmaktadır. Sosyalist inşa döneminde iken sosyalist planlamaya göre alüminyum üretimini ve tüketimini dengeli bir biçimde yürüten Sovyetler Birliği, revizyonist burjuvazinin iktidarı gaspetmesinden sonra, emperyalist ekonominin zorunlu sonucu olarak, üretim zorlaması içine girmiştir. Üretim zorlaması, alüminyum olduğu gibi, diğer madenler için de söz konusudur. Savaş sanayiine dayalı ağır sanayi'nin girdiği bu ekonomik büyüme zorunlu olarak maden tüketimini hızlandırmıştır. Tıpkı bir dönemler madenlerin hemen hemen tümünde kendi kendisine yeterli durumda iken, emperyalizmin dünya jandarmalığını eline geçirdikten sonra, yani 1950 yılından sonra, tam bir yoklar ülkesi durumuna düşen Amerika'nın durumu gibi... Nitekim 1950 yılında 100 bin ton alümina üretimi, 1960'da 675 bin'e, 1972 yılında ise hemen hemen iki misli artarak 1.300.000 tona fırlamıştır. Bu üretim zorlaması sonucunda üretimi giderek tüketimini karşılayamayan Rusya, günümüzde 1,5 milyon ton boksit veya 750 bin ton alümina (yarı-mamul) ithal etmek zorundadır. (I). Dünyada Amerika'dan sonra ikinci tüketici durumunda olan Rusya'nın tüketim hızı, dünyanın % 10 civarındaki tüketim hızından fazladır.

Bazı ülkelerin dünya boksit rezervleri içindeki payları sırasıyla şöyledir. Avustralya dünya boksit rezervlerinin % 25'ine, Gine % 22,2'sine, Brezilya, Jamaika, Kamerun, Mali % 5,6'sına, Surinam % 6,1'ine, Yunanistan % 3,3'üne, Hindistan %1,0'una, Guyana, Gana ve Macaristan % 1,7'sine, Türkiye 250 milyon tonla % 1,5'una ve Çin Halk Cumhuriyeti % 3,6'sına sahiptirler. (2)

Kapitalistler ve revizyonistler, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hammadde ve yarı-mamullerini ucuz fiyatlarla alarak alüminyum üretmektedirler. Buna karşılık özellikle boksit üreticisi ülkeler, tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, azgınca sömürülmekte ve alüminyumu ithal etmektedirler. İki süper devlet ve diğer emperyalistler sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hammaddesi olan alüminyum üretimini kendi denetimlerine almışlardır. Rusya bugün Sibirya'da kurmaya çalıştığı alüminyum kompleksinde KAISER ve PECHINEY gibi çok uluslu tekellerle ortaklık yapmaya çalışmaktadır.

RUSYANIN HAM MADDE KARŞILIĞI KREDİ POLİTİKASI AZGIN BİR SÖMÜRÜDÜR:

Seydişehir alüminyum tesisleri 9 Mayıs 1967'de Demirel hükümeti döneminde Türkiye adına Etibank Genel Müdürü ve Rusya adına Tiajpromexport arasında teçhizat, malzeme, proje ve teknik yardım konularında yapılan bir anlaşma ile kurulmuştur. Anlaşmaya göre Rusya Türkiye'ye 15 yıl vadeyle % 2,5 faizle 62 milyon dolar kredi verecektir. Seydişehir'de her yıl 460 bin ton boksit işlenecek ve buna tekabül eden 200 bin ton alümina (yarı-mamul) elde edilecektir. Elde edilen 200 bin ton aluminanın 120 bin tonu Türkiye'de işlenerek 60 bin ton alüminyum elde edilecek ve geriye kalan 80 bin ton alümina Rusya'ya borcun ödenmesi için ihraç edilecektir. Bu Rus sosyal emperyalizminin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere uyguladığı hammadde karşılığı kredi politikasından kaynaklanmaktadır. Rusya bu azgın sömürüyü "gelişmekte olan ülkelere değişik biçimde yardım" olarak nitelemektedir. Batılı emperyalist ülkelerden 40 milyon dolar borç alan Rusya aldığı kredileri % 1-1,5 arasında faizle almakta, sömürge ve yarı-sömürge ülkelere altın esasına dayalı hammadde karşılığı yüksek faizli kredi vererek katmerli bir sömürü uygulamaktadır.

Rusya'nın alümina sömürüsünü, somut rakamlara dayanarak daha net görmek mümkündür.

Yıllar	Türkiye'nin Alümina üretimi (ton)	Rusya'ya ihraç edilen Alümina (ton)	Rusya'ya ihraç fiyatı (dol/ton)	Dünya piyasasına göre Londra Bors. fiyatlar (dol/ton)	Türkiye'nin Alüminyum tüketimi (ton/yıl)
1973	81.000	69.000	-	120-150	41.156
1974	124.000	120.000	78	"	52.892
1975	82.000	38.000	96	"	57.009
1976	115.000 prog.	73.000	98	"	?

Tabloda görüldüğü gibi, Rusya, Türkiye'yi kendisine muhtaç duruma getirdikten sonra, yarı-mamul alüminayı dünya piyasasındaki fiyatlardan çok düşük almaktadır. Nitekim dünya piyasasında alümina fiyatları 120 dolardan hiç aşağıya düşmediği halde, Türkiye'nin ihraç ettiği alümina fiyatları hemen hemen sabit kalmaktadır. Fiyatlar ne kadar artarsa artsın bu durum pek değişmemektedir. 1974 yılında Ortadoğu savaşından sonra, aluminaya olan talep arttığı ve fiyatlar yükseldiği halde Türkiye Rusya'ya 78 dolardan 120 bin ton alümina ihraç etmiştir. Yine 1977 yılında alümina fiyatları 160-165 dolar arasında iken, 18 Mart 1977 tarihli protokole ek olarak 5 Kasım 1977 tarihli Resmi Gazete'de yayınlandığı şekliyle, Türkiye, 5 milyon dolar karşılığında 40 bin ton aluminayı ihraç etmeyi taahhüt etmiştir. Yani bir ton alümina 125 dolardan, tonundan 45 dolar eksiğine ihraç edilecektir. Rusya bu durumda eksik fiyattan dolayı % 36 civarında kâr sağlayacaktır. Başka bir deyişle, dünya fiyatlarına göre 40 bin ton aluminayı 6.600.000 dolar yerine 1.600.000 dolar eksiğine ihraç edecektir. Eğer 1977 yılında bu ihracat yapılmazsa bu Türkiye'nin 1978 yılı borcu olacaktır. Alümina fiyatları ne kadar artarsa artsın durum değişmeyecektir.

SOSYAL EMPERYALİSTLER SEYDİŞEHİR'DE BİR TAŞLA İKİ KUŞ VURUYOR:

Rus sosyal emperyalizmi sömürge ve yarı-sömürge ülkelere sızarken sahte "sosyalizm" maskesiyle hareket etmekte, o ülkenin bünyesine uygun ileri teknoloji götüreceğini, bu ülkelere "değişik yönden yardım" edeceğini söylemektedir. Bu konuda şöyle demektedirler:

"Gelişmekte olan ülkeler, ekonomik ilerlemede, doğal kaynaklarından yararlanmada, Sovyetler Birliğine ve diğer sosyalist ülkelerin emin desteğine güvenebilirler. Sovyetler Birliği bu ülkelere değişik yönlerden yardım eder. Sovyetler Birliği ana hammaddelerin üretiminin artmasını, madencilik sanayi ürünlerini işleyen yeni girişimlerin yapımını ve ulusal uzmanların eğitimini sağlar..." (3)

Rusya ticaretinin %90'ını Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleriyle yapmaktadır. Aynı maksatlarla Türkiye'ye gelmektedir. Sömürge ve yarı sömürge ülkeler dünya boksit üretiminin % 60'ını yaparlarken, alüminyum üretiminin sadece % 6'sına sahiptirler. Çekoslovakya, Bulgaristan, Macaristan ve D.Almanya uranyumlarının %100'ü, Polonya çinko madeninin % 43'ü, Bulgaristan borit ve kurşun madeninin % 94'ü Rusya'nın yönetim ve denetimindedir. Bu durum Rusyanın yaptığı demagojileri açığa çıkartmaktadır.

1973 yılında üretime geçen Seydişehir Alüminyum Tesisleri ürettiği aluminayı Rusya'ya ihraç etmiştir. Kendisi ise alüminyumu ithal etmiştir. Rusya bu durumda yalnız 1974 yılında 500 milyon lira kâr sağlamıştır.

Fabrika maliyeti olarak aluminanın bir tonu 1280 lira, 1974'de 2800 lira 1975'de 4750 liraya yükselmiştir. Antalya limanına nakliye, yükleme, boşaltma masrafları da dahil edildiğinde bir tonun maliyeti takriben 5000 lirayı bulmaktadır. Bu durumda Türkiye Rusya'ya ihraç ettiği aluminayı aşağı yukarı % 50 zararla kapatmaktadır. Bu durum Türkiye madenlerinin emperyalistlerin, özellikle iki süper devletin ihtiyacına göre üretildiğini göstermesi bakımından oldukça ilginçtir.

Alüminyum üretimi için elektrik enerjisi oldukça önemli bir yer tutar. Çünkü alüminyum üretimi çok enerji tüketir. Bu nedenle özellikle yüksek kapasiteli tesisler düşük maliyetli enerji üretimi için söz konusudur. Dünya alüminyum üretiminin % 85'i hidrolik ve kömüre dayalı termik santrallerden sağlanır. Ancak Türkiye'de kurulan alüminyum tesislerinin %60'ı ithal edilen fuel-oil santrallerine dayalıdır. Bir ton alüminyum üretimi için takriben 19400 kilovat-saat enerjiye ihtiyaç vardır. Dünya ölçülerine göre bu oldukça yüksek bir rakamdır.

Ayrıca alüminyum üretimi için sodyum hidroksit, petrol koku, katod pastası, katod bloku, kriyolit, taş kömürü zifti, vs. gibi ana yardımcı maddelere önemli derecede ihtiyaç vardır. Bu yardımcı maddelerin hemen hemen hiç birisi Türkiye'de üretilmemektedir. Hepsinin de ithal fiyatları oldukça yüksektir. 200 bin ton alümina ve 60 bin ton alüminyum için her yıl 28.000 ton sodyum hidroksit, 25.000 ton kalsine petrol koku, 10.000 ton taş kömürü zifti, 1800 ton kriyolit, 1200 ton katod bloku, 500 ton katod pastası yüksek fiyatlarla ithal edilmek zorundadır. (4)

Böylece Rusya elektrik enerjisi ve ana yardımcı maddeler açısından da Türkiye'yi kendisine bağlı hale getirmeğe çalışarak bir taşla iki kuş vurmaktadır.

RUSYA GERİ TEKNOLOJİ VE TİCARET YOLUYLA DOĞU AVRUPA ÜLKELERİNİ VE YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERİ SÖMÜRÜYOR:

Sosyal emperyalist Rusya gittiği her sömürge ve ayrı sömürge ülkede ileri teknoloji getireceği, ulusal uzmanlar yetiştireceği, vs. gibi bir takım yalanlarla azgın bir sömürü uygulamaktadır. Gerçekler, bu sosyalist maskeli emperyalistlerin hiç de dedikleri gibi davranmadıklarını göstermekte ve sahte yüzleri her geçen gün biraz daha çok açığa çıkmaktadır. Rusya'nın yakın zamanda kurduğu Seydişehir Alüminyum Tesislerine ve İskenderun Demir Çelik tesislerine bakıldığında bu durum daha da net görülecektir. Seydişehir'de uygulanan "Bayer Prosesi" uygulaması hiç de "ileri teknolojinin" bir eseri değildir, buradan açıkça Rusya'nın da tıpkı Amerikan ve diğer emperyalistler gibi geri teknoloji ihraç ettiğini görmekteyiz.

Rusya'nın, sözde ileri teknoloji ihraç ettiği ve kardeş ülke olarak dilinden düşürmediği D.Almanya'ya bakılınca gerçek biraz daha aydınlanacaktır. 1974 verilerine göre Rusya'nın D.Almanya'ya ve B.Almanya'ya ihraç ettiği bazı madenlerin fiyatı şöyledir: (5)

Madenin cinsi	Doğu Almanya (dolar/ton)	Batı Almanya (dolar/ton)
Maden kömürü	12.65	6.94
Demir	7.52	6.19
Manganez	16.50	16.07
Krom	37.97	50.14
Asbest	121.37	108.86

Rusya'nın kardeş ve dost diye dilinden düşürmediği D.Almanya'ya daha fazla fiyatlarla ihracat yaptığı açıkça görülmektedir. Çünkü Doğu Almanya ekonomisi Rusya'ya bağlı bir durumdadır.

Rusya aynı sömürü yöntemini, girmeye çalıştığı bütün sömürge ve yarı sömürgelerde uygulamaktadır. Bu ülkelere yaptığı ihracatla dünya fiyatlarına nazaran % 15-25 yüksek fiyatlarla satmakta ve ithal ettiği maddeleri de yine dünya piyasa fiyatlarına nazaran en az % 10-15 düşük fiyatla satın almaktadır. Bu kural Türkiye için daha fazla geçerlidir.

Bütün bu ticari dalavereler hep ileri teknoloji götürme perdesi altında yapılmaktadır.

KAYNAKLAR:

1- *Metal Bulletin Books non-ferrous metal Work of The World 2.nd. Edition*
2- *Metallurji Mühendisleri Odası "Alüminyum Raporu"*
3- *Bilimsel Teknolojik Devrim ve Üçüncü Dünya A.Shpirt, S: 108*
4- *Metallurji Mühendisleri Odası "Alüminyum Raporu"*
5- *Sovyetler Birliği'nde Kapitalizmin Restorasyonu -Komün Yayınları.*

ULUSAL DEMOKRAT

TÜRKİYE YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL BİR ÜLKEDİR.

DEVRİMİMİZ, BUGÜNKÜ AŞAMADA OBJEKTİF OLARAK ULUSAL (ANTİ-EMPERYALİST VE ANTİ-KOMPRADOR) VE DEMOKRATİK (ANTİ-FEODAL) BİR KARAKTER TAŞIR. BU DEVRİMİN BAŞLICA GÖREVİ, ÜRETİCİ GÜÇLERİN ÖNÜNDEKİ TEMEL ENGELLERİ; YANİ EMPERYALİZMİN YARATTIĞI VE GELİŞTİRDİĞİ KOMPRADOR-TEKELCİ KAPİTALİZMİ, VE YİNE ONUN TARAFINDAN DESTEKLENEN FEODAL KALINTILARI TASFİYE ETMEKTİR.(...) BU DEVRİMLE İKTİDAR, PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİNDEKİ GENİŞ HALK YIĞINLARININ ELİNE GEÇECEK, KURULACAK YENİ DEMOKRATİK DEVLETTE,BAŞTA İŞÇİLER VE KÖYLÜLER OLMAK ÜZERE BÜTÜN HALK SINIF VE TABAKALARI TEMSİL EDİLECEKTİR. BU YÜZDEN DEVRİME ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ DİYORUZ.

UDHD AŞAMASININ ÖZÜNÜ, YALNIZ KÖYLÜYE TOPRAK DEĞİL, AYNI ZAMANDA HERKESE İŞ VE HALKA HÜRRİYET DE GETİRECEK OLAN ANTİ-FEODAL, KÖYLÜ-TOPRAK DEVRİMİ TEŞKİL EDECEKTİR.

UDHD. Devrimin bugün içinde bulunduğu aşama

Türkiye, yarı sömürge ve yarı- feodal bir ülkedir. Yani görünüşte bir siyasi bağımsızlığa sahip olmakla birlikte, ekonomik olarak sömürgeleştirilmiş, siyasi ve askeri bakımlardan da emperyalizmin denetimi altında tutulan sözde bağımsız, gerçekten bağımlı bir ülkedir.Bugün proletaryanın ve halkın önünde , gerçek milli bağımsızlığı kazanmak ve emperyalizmin ülkedeki varlığına son vermek görevi vardır. Aynı zamanda yarı- feodal bir ülkedir. Yani demokratik devrimini henüz gerçekleştirememiş, feodalizmi tamamen tasfiye edememiştir. Gelişen kapitalizmle, çözülen ve dağılan feodalizm içiçedir. Ülkemizde aynı zamanda feodalizmi tasfiye etme görevi vardır.

Ülkemizde gelişen kapitalizm, esas olarak komprador nitelikte, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizm, aynı zamanda da yarı-sömürge ülkelere özgü, feodalizmle içiçe olan tekelci devlet kapitalizmidir. Bu kapitalizm, esas olarak uluslararası finans-kapitalin ülkeye ihracı ve kendini genişletmiş bir biçimde yeniden üretimi temeli üzerinde gelişmiştir; Emperyalizm çağının bir olgusudur ve bu bakımdan gerici bir nitelik taşır. Bu yüzden onu bir ölçüde kendisine dönüştürmesine rağmen, başından beri feodalizmle ittifak halindedir, bunun yanında ülkemizde bir de milli nitelikte bir kapitalizm vardır. Bu kapitalizm esas olarak meta üretiminin yaygınlaşması ve feodalizmin parçalanması süreci içinde doğmuş,ancak emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında güdük kalmış ve serbest ve bağımsız olarak gelişmesi engellenmiştir. Tekel dışı (rekabetçi) bir kapitalizmdir. Emperyalizm ve feodalizmle değişen ölçüde bağlara sahip olmakla birlikte, ülkenin bugünkü yapısı düşünüldüğünde,özünde hala ilerici bir nitelik taşır.

Yarı-feodal toplumumuzda bugün esas yön kapitalizm haline gelmiştir.Ülkemizde kapitalizm, genel olarak, her geçen gün gelişmekte, giderek daha da hakim bir karakter kazanmaktadır. Bu bakımdan onu,bağrında feodalizmi de barındıran geri kapitalist bir ülke olarak da tanımlamak mümkündür. Zaten geri kapitalist bir ülke tanımı şu özelliklerin varlığına dayanır:

Birincisi; kapitalizmin hakim duruma geçmiş olmasına ve bütün üretimin genel kural olarak kapitalist üretim haline gelmiş olmasına rağmen, feodalizmin tamamen tasfiye edilmemesi ve feodal kalıntıların yaygın bir şekilde varlıklarını sürdürerek, üretici güçlerin gelişmesi önünde ayak bağı durumunu muhafaza etmeleri. Böyle durumlarda kapitalizm ne kadar gelişmişse, feodal kalıntılara karşı mücadele de o ölçüde önem kazanır.

İkincisi; kapitalizmin, feodalizme hakimiyeti sonucu meta ekonomisinin genelleşmesi, "bağımsız" küçük işletmelerin yaygınlaşmaları. Marks, bu konuda şunları yazıyor: *"Toprak mülkiyetinin bu biçimi (küçük toprak mülkiyeti) önceki daha eski biçimlerde olduğu gibi kırsal nüfusun sayıca kent nüfusuna büyük ölçüde ağır basmasını öngörür, öyle ki öteki hallerde kapitalist üretem biçimi egemen olsa bile, bu, ancak nispeten az gelişmiştir ve bu yüzden öteki üretim dallarında da sermayenin yoğunlaşması dar sınırlar alanına hapsolunmuştur. Ve bir sermaye parçalanması egemen durumdadır. Durumun gereği olarak, tarımsal ürünün daha büyük bir bölümü, dolaysız geçim araçları, üreticilerin kendileri, köylüler tarafından tüketilmelidir ve ancak bunun üstündeki fazla, meta olarak kent ticaretine ulaşacaktır." (33)* Bu bakımdan biz ülkemizi aynı zamanda bir "küçük burjuvalar ülkesi","küçük üretimin hakim olduğu bir ülke" olarak da tanımlayabiliriz. Ne var ki, küçük üretim bağımsız bir üretim tarzı olmadığı ve ilkel komünal toplumun dağılışından beri, bir temel üretim tarzından, diğer bir temel üretim tarzına geçiş süreci içinde bulunan her toplumda şu veya bu ölçüde yaygınlaştığı için, bu tanım yine de bu küçük işletmelerin kendi dışında hangi üretim tarzının hakim olduğu ve bu "bağımsız" işletmelerin aslında hangi üretim tarzına bağımlı olduğu sorusunu açıkta bırakır.

Ülkemiz emperyalizme bağımlı geri bir tarım ülkesidir. Ve tarımsal yapıya damgasını vuran ekonomi biçimi, toprak ağalığı ekonomisidir. Biraz önce saydığımız nedenlerden ötürü, kırsal alanlarda en yaygın işletme biçiminin küçük köylü işletmesi olması gerçeği, bu söylenenle çelişmez.Bugün ülkemizde salt feodal bir toprak ağalığı ekonomisi kalmamıştır.Kapitalizm ve ücretli işgücü kullanımı,toprak ağalarının ellerinde bulunan bütün büyük işletmelere girerek bu işletmeleri, yarı-feodal işletmeler haline dönüştürmüştür. Bir çok yerde, özellikle de Ege ve Çukurovada yarı-feodal toprak ağalığı işletmelerinde kapitalizm, feodalizme nazaran çok daha ağır basar durumdadır. Ancak bugün kapitalizmin en çok geliştiği işletmelerde bile feodal kalıntılar tamamen tasfiye edilememiştir ve bugünkü yapı değişmedikçe edilmesi de mümkün değildir. Bunun en büyük nedeni, ülkemizde ne "serfliğin bütün kalıntılarının temel direği olan toprak ağalığı"nı tek bir darbeyle tasfiye eden bir anti-feodal köylü-toprak devrimini gerçekleştirebilmiş, ne de bu yolla tasfiye edilemeyen bu ekonomi biçiminin"Prusya tipi" gelişme yolundan "salt kapitalist Junker Ekonomisine" dönüştürebilecek olan, sermaye ve tekniğin tarıma girmesini sağlayacak olan bir sanayi devriminin tarım dışında gerçekleştirilebilmiş olmasıdır. Ne köylü-toprak devrimi, ne de sanayi devrimi olmadan, feodalizm, topraktan tamamiyle tasfiye edilemez, serflik kalıntıları ortadan kaldırılamaz.

Bir ülkede sanayi devrimi gerçekleşmedikçe (bağımsız kapitalist gelişme sonunda büyük çaplı bir sanayi kurulmadıkça), sanayi burjuvazisinin kırsal alanlardaki uzantısı olan kapitalist çiftçinin toprak ağasıyla, toprak kölesi arasına girerek, ikisini de topraktan koparması, toprak ağasını, toprak kölesinden feodal rant değil, kapitalist çiftçiden (onun artık bir ücretli köle durumuna gelmiş olan proleterden sızdırdığı ve artık-değerin ortalama kâr oranının üzerindeki bir parçasını temsil eder.)kapitalist rant alan bir asalak toprak kölesinin emeğini, özgürce satan (ekonomi dışında hiç bir zora maruz kalmadan ve sözleşmeyle) bir işçi ve o işletmeyi de ileri bir kapitalizmi temsil eden bir işletme haline getirmesi mümkün değildir. Aynı şekilde, kapitalizmin tarihi gelişmesinden ötürü toprak ağasıyla kapitalist çiftçinin aynı kişide cisimleştiği, toprak ağasının kapitalist haline geldiği, karla rantın çakıştığı bir durumda da (bu gün bizim ülkemizde olduğu gibi) tarım dışında gerçekleştirilen bir sanayi devrimi ve sermaye birikimi olmaksızın, bu işletmeler Japonya'da ve Prusya'da olduğu gibi toprak ağalarının feodal sömürü yöntemlerini (sermayenin bolluğu ve tekniğin gelişmişliği nedeniyle) verimsiz ve az karlı bularak terketmeleri yoluyla tamamen olmasa bile çok geniş ölçüde "salt kapitalist" işletmeler haline gelemezler. Olsa olsa toprak köleliği ile ücret köleliğinin zincirlerinin birbirlerine geçtiği en gelişmiş yarı-feodal işletmede bile tam bir özgürsüzlüğün hakim sürdüğü, feodal bataklığın kurutulamadığı ve bu bataklıkta boy atan bütün bitkilerin o bataklığın çamurunu üzerinde taşıdığı geri bir kapitalizme yol açarlar. Bu durumda "nesnel olarak köylülerin toprak beylerine karşı bugün verdikleri mücadele, serflik kalıntılarına karşı verilen bir mücadele" (Lenin) olacak (en gelişmiş yarı-feodal çiftliklerde, örneğin Tanmanların Söke ovasındaki çiftlikleri, Sabancıların Çukurova'daki çiftlikleri vb. bile) ve devrimin içinde bulunduğu aşamasının özünü yalnız köylüye toprak değil aynı zamanda herkese iş ve halka hürriyet de getirecek olan anti-feodal, köylü-toprak devrimi teşkil edecektir.

Bütün bunlardan ötürü devrimimiz, bugünkü aşamada objektif olarak ulusal (anti-emperyalist ve anti-komprador), ve demokratik (anti-feodal) bir karakter taşır. Bu devrimin başlıca görevi, üretici güçlerin önündeki temel engelleri; yani emperyalizmin yarattığı ve geliştirdiği komprador-tekelci kapitalizmi ve yine onun tarafından desteklenen feodal kalıntıları tasfiye etmektir. Böylece emperyalizmin ülkedeki temel dayanakları yıkılacak, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının halkın üzerindeki baskı ve tahakkümüne son verilecektir. Bu devrim gerçek milli bağımsızlığı sağlayacak,"Herkese İş,Köylüye Toprak, Halka Hürriyet" getirecek ve karşı-devrimci sınıflar (büyük burjuvazi ve toprak ağaları) üzerinde bütün halkın diktatörlüğünü kuracaktır. Bu devrimle iktidar proletaryanın önderliğindeki geniş halk yığınlarının eline geçecek, kurulacak yeni demokratik devlette başta işçiler ve köylüler olmak üzere bütün halk sınıf ve tabakaları temsil edilecektir. Bu yüzden devrime Ulusal Demokratik Halk Devrimi diyoruz.

UDHD, emperyalizme, tekelci kapitalizme ve feodal kalıntılara karşı bir devrimdir. Mesele kapitalizm açısından ele alındığında bu devrim, genel olarak kapitalizme karşı değil, yalnızca emperyalizmin uzantısı komprador tekelci kapitalizme karşıdır. Bu yüzden milli burjuvazi, milli sanayi ile milli ticaret, devrimin bu aşamasında emperyalizmin ve feodalizmin baskısından kurtarılacak, emperyalizmle ve feodalizmle olan bütün bağları koparıldıktan sonra korunacak ve hatta halk demokrasisi devletinin denetimi altında gelişmesi teşvik edilecektir.

Burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğine bütünüyle ve kesin olarak son verilmesi esas olarak sosyalist devrim süreci içinde gerçekleştirilecektir. Devrimimizin bugün içinde bulunduğu aşamada proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki hala serflik kalıntılarının yaygın olarak varlığını sürdürmesi yüzünden olgunlaşmış olmaktan uzaktır ve objektif olarak tali bir çelişme durumundadır. Günümüzde demokratik devrim ve sosyalist devrimin, demokratik devrimde proletaryanın önderliği şartıyla birbirine bağlanmış olmasına ve her iki devrine ait unsurların belirli ölçülerde birbirleri içinde yeralmalarına rağmen (demokratik devrimde proletaryanın mutlaka yerine getirmesi gereken sosyalist nitelikteki görevlerinin varlığı, demokratik devrimin zaferinin hemen ardından

BURJUVAZİNİN PROLETARYA ÜZERİNDEKİ EGEMENLİĞİNE BÜTÜNÜYLE VE KESİN OLARAK SON VERİLMESİ, ESAS OLARAK SOSYALİST DEVRİM SÜRECİ İÇİNDE GERÇEKLEŞTİRİLECEKTİR DEVRİMİMİZİN BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞU AŞAMADA, PROLETARYA İLE BURJUVAZİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİ, HALA SERFLİK KALINTILARININ YAYGIN OLARAK VARLIĞINI SÜRDÜRMESİ YÜZÜNDEN OLGUNLAŞMIŞ OLMAKTAN UZAKTIR VE OBJEKTİF OLARAK TALİ BİR ÇELİŞME DURUMUNDADIR. GÜNÜMÜZDE DEMOKRATİK DEVRİM VE SOSYALİST DEVRİMİN, DEMOKRATİK DEVRİMDE PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİ ŞARTIYLA BİRBİRİNE BAĞLANMIŞ OLMASINA VE HER İKİ DEVRİME BAĞLI UNSURLARIN BELİRLİ ÖLÇÜLERDE BİRBİRLERİ İÇİNDE YER ALMALARINA RAĞMEN, BU İKİ DEVRİM İKİ FARKLI SÜREÇ OLMAK ÖZELLİKLERİNİ KORURLAR.

sosyalist devrim ve sosyalist inşa görevinin yerine getirilmesi için mücadelenin başlatılması gereğinden ötürü,demokratik devrimin bir çok unsurunun sosyalist devrim süreci içinde daha bir süre varolması) bu iki devrim bugün de iki farklı süreç olmak özelliklerini korurlar.

Lenin,*"iki devrim, karakterleri bakımından olsun, çatışmaya katılacak sosyal güçlerin bileşimi açısından olsun birbirlerinden farklı olduğundan, sosyalist devrimin amaçları ve şartlarıyla demokratik devrimin amaçları ve şartlarını birbirine karıştırmak saçmalıktır."* diyordu.

Bugün ülkemizde mevcut yarı-feodal yapı içerisinde kapitalizmin ağır bastığını söylemenin, başka bir deyişle ülkenin bağrında feodal kalıntıları da barındıran kapitalist bir ülke haline gelmiş olmasının demokratik devrim sürecinin esas olarak tamamlanmış ve burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin temel çelişme haline gelmiş olmasını gerektirip gerektirmediği akla gelebilir.

Nitekim PDA oportünistleri, TİP revizyonistleri ve onlardan etkilenen akımlar bu soruya olumlu cevap vermekte, ama bundan PDA oportünizmi, demokratik devrim süreci içinde bulunduğumuza göre ülkede feodalizm ağır basmaktadır sonucunu çıkarmakta; TİP revizyonistleri ise kapitalizmin hakimiyetini abartmakta ve ülkede demokratik devrimin esas olarak tamamlanmış olduğunu iddia etmektedirler. Bu oportünist, revizyonist akımların ikisi de ülkemizde gelişen kapitalizmin esas olarak emperyalizmin uzantısı, komprador tekelci bir kapitalizm olduğu gerçeğini inkar etmekte,onu bir milli sanayi kapitalizmi olarak ele almaktadır. (TİP bu yüzden, Türkiye'deki kapitalizmin tekelci olduğunu başından beri inkar etmiştir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da oportünist bir eklektizm içinde olan PDA reformizmi son zamanlarda tahlillerine başından beri ışık tutmuş olan bu bakış açısını sistemleştirerek sonunda Türkiye'de tekelci kapitalizm olmadığını açık açık yazmıştır.) Ancak bunlardan biri, bu kapitalizmin yeteri kadar gelişmediği görüşünde olduğu için yarı-feodal toplum olma gerçeğini, feodalizmin mutlak hakimiyeti biçiminde savunmakta (PDA),diğeri ise onu yeterince gelişmiş bulduğu için Türkiye'yi ileri kapitalist bir sanayi ülkesi gibi ele almakta, aynı bakış açısından Türkiye'nin yarı-feodal, bir geçiş toplumu olduğunu inkar etmekte ve demokratik devrimin tamamlanmış olduğunu, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin temel çelişme haline geldiğini iddia etmektedir. PDA oportünizmi de eğer Türkiye'de kapitalizm hakim duruma gelecek olsa, demokratik devrimin tamamlanmış olacağını,toplumun yarı-feodal bir toplum olmaktan çıkacağını ve proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin temel çelişme haline geleceğini söylerken (bkz. Aydınlık, S.73) kendini ele vermektedir.

Oysa bizimki gibi yarı-sömürge ve gelişen kapitalizmin esas olarak komprador tekelci bir karakter taşıdığı ülkeleri bir yana bırakalım, gelişen kapitalizmin komprador katipalizmi olmadığı ülkelerde bile, kapitalizmin belli bir tarihi anda ağır basmasıyla birlikte demokratik devrim süreci tamamlanmış olmaz. Kapitalizmin gelişmesiyle demokratik devrim meselesi arasında zorunlu olarak sıkı bir bağ bulunmasına rağmen, böyle bir mekanik ilişki yoktur. Örneğin Rusya'da Lenin, bir çok kez hakim üretim tarzının kapitalizm olduğunu belirtmekle birlikte,aynı zamanda ülkenin demokratik devrim aşamasında olduğunu da savunmuştur. Çünkü demokratik devrim meselesi,bir ülkede belli bir anda kapitalizmin gelişmiş bir kapitalizm olup olmaması ile,başka bir deyişle ülkede hala temizlenmesi için bir devrim gerekli olacak ölçüde çok feodalizmin bulunup bulunmamasıyla ilgilidir. Demokratik devrimin gereği, serflik kalıntılarının temizlenme ve kapitalizmin gereğinden doğar.Kapitalizmin hakim olup olmamasından çok,kapitalizmin geri, az gelişmiş bir kapitalizm mi,yoksa üretici güçleri alabildiğine geliştirerek olgunlaşmış ve yeni bir üst üretim tarzına bırakmaya hazır hale gelmiş ileri bir katipalizm mi olduğu meselesiyle ilgilidir. Lenin Rusya'da kapitalizmin hakim hale geldiğini söylerken,hep bu kapitalizmin gelişmesinin yetersizliğini, geniş ölçüde varlığını sürdüren feodal kalıntılarla içiçeliğini ve yaygın bir kapitalizm öncesi ilişkiler ağıyla sarılı bulunduğunu da vurgulamıştır. O, Rusya'da toprak ağalığı ekonomisine karşı çıkar ve onun demokratik devrim (anti feodal köylü-toprak devrimi) yoluyla tasfiye edilmesini savunurken, bu ekonominin kapitalizmi temsil etmediğini değil ama, "gelişmiş bir kapitalizmi" temsil etmediğini, "kapitalist düzenden çok bir feodal bağımlılık düzenine dayandığını", feodal kapitalist toprak ağalığının ekonomisinin "serfliğin bütün kalıntılarının temel direği" olduğunu ve "objektif olarak köylülerin toprak ağalarına karşı ....verdikleri mücadele(nin).... serflik kalıntılarına karşı verilen mücadele olduğunu" belirtiyor.

Bununla birlikte, O, aynı zamanda toprak ağalığı ekonomisinin "hem kapitalizm, hem de serflik düzeninin" özelliklerini birleştirdiği ve dolayısıyla "birincisi ne kadar gelişmişse, ikincisinin o kadar zayıf kalacağı ya da bunun tersi yolundaki açık ve basit gerçek" üzerinde de duruyordu ve "bu gerçeği kabul etmemek için ellerinden geleni yapan" narodniklerden alayla bahsediyordu.

Yine Lenin, Plehanov'un program taslağını eleştirirken şunları yazmaktaydı.

"Rusya'da kapitalizm gittikçe daha çok üretimin egemen biçimi şekline geliyor. Bu şüphesiz yetersizdir. O, zaten olmuştur. (Eğer 60 zaten 40'a egemen olmuş dersem bu, 40'ın varolmadığı anlamına gelmez." (34)

Lenin bunları yazarken Rusya'nın önündeki devrimci adımın genel demokratik bir muhteva taşıdığını, yani demokratik devrim olduğunu da savunmaktan vaz geçmiş değildir. Ama bundan çıkardığı bir sonuç vardır:

"Günümüzün yarı-feodal derebeyliği ekonomisi içindeki, kapitalist özellikler ne kadar belirginleşirse, kır proletaryasını ayrı olarak örgütlemeye girişmek o kadar zorunlu olur. Çünkü bu zor alım gerçekleşir gerçekleşmez, tamamen proleter olan çelişkilerin kendilerinin çok daha kısa zamanda ortaya çıkmasına yardımcı olacaktır. Toprak beyliği ekonomisi içindeki nitelikler ne kadar belirginleşirse, demokratik zor alım sosyalizm uğruna verilecek gerçek mücadeleyi o kadar çabuk harekete geçirecektir...Toprak beyliği ekonomisinin, kapitalist ve serflik ilişkilerinin bir karması olduğundan çıkarılacak sonuç budur.

"Dolayısıyla, tamamen proleter olan mücadele ile, genel köylü mücadelesini birleştirmeli, ama ikisini birbirine karıştırmamalıyız. Genel demokratik ve genel köylü mücadelesini desteklemeli, ama sınıfsal olmayan (proleter anlamda sınıfsal olmayan) bu mücadele içinde boğulmamalıyız." (35)

Ayrıca Marksizm, bize belirli bir toplumda, belirli bir zaman kesiti içinde belirli üretim ilişkilerini incelerken, o ilişkilere somut bir biçimde, meydana geldikleri tarihsel koşullar dikkate alınarak bakmak gerektiğini öğretir. Çünkü bu ilişkiler toplumda hiç bir zaman saf ve soyut olarak bulunmazlar. Değişik toplumlarda değişik özellikler kazanırlar . Bu durum özellikle, kapitalizmin en ileri bir kaç ülkede kaiptalist-emperyalist haline dönüştüğü ve emperyalizmin bir dünya sistemi haline geldiği bir dönemde kapitalist gelişme yoluna girememiş ya da henüz girmiş bulunan ve bu yüzden emperyalizmin boyunduruğu altına düşen sömür-

EMPERYALİZM ÇAĞINDA YARI—SÖMÜRGE BİR ÜLKEDE, İSTER "MİLLİ" İSTERSE "KOMPRADOR" OLSUN, HİÇ BİR BURJUVA İKTİDARI DEMOKRATİK DEVRİMİ TAMAMLAYACAK YETENEKTE DEĞİLDİR.TÜRKİYE'NİN ALTMIŞ YILDAN FAZLA BİR ZAMANDAN BU YANA DEMOKRATİK OLMA NİTELİĞİNİ KAZANAMAMASI, ÜLKEDE DEMOKRATİK DEVRİMİN (TAMAMLANMIŞ OLDUĞUNU DEĞİL, ANCAK DEMOKRATİK DEVRİM SÜRECİNİN İLERİ AŞAMALARA ULAŞMIŞ OLDUĞUNUN GÖSTERGESİDİR . YARI-SÖMÜRGE BİR ÜLKEDE DEMOKRATİK DEVRİMİ TAMAMLAYABİLECEK YETENEKTE BİR İKTİDAR, ANCAK PROLETARYA VE KÖYLÜLÜĞÜN DEVRİMCİ—DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ OLABİLİR.

ge ve yarı-sömürge ülkelerde kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı çelişmelerin tahlili söz konusu olunca daha da önem kazanır. Bugün gelişmelerini esas olarak rekabetçi kapitalizm döneminde tamamlamış olan kapitalist-emperyalist ülkelerle, emperyalizm döneminde yarı sömürgecilik çerçevesi içinde kapitalizmin nispi olarak geliştiği bir kısım geri ülkeler arasındaki temel farkları gözardı edecek bir şekilde genel bir kapitalizm olgusundan hareket etmek (komprador tekelci kapitalizm ile, milli rekabetçi kapitalizm arasındaki köklü ayrımı yok farzetmek) yalnızca proletaryanın devrimci mücadelesinin hedeflerinin saptırılması sonucunu doğurur.

Mao Zedung, Çin gerçeğini ele alarak, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde gelişen kapitalizmin niteliği ve bu kapitalizmin gelişmesinin doğurduğu sonuçlarla ilgili şunları yazıyor:

"Yirmi yıllık yönetimleri boyunca dört büyük aile Chiang, Soung, Kung ve Chen ...dev servetler biriktirmişler ve bütün ülkenin ekonomik can damarlarını tekelleştirmişlerdir. Devlet gücü ile birleşmiş bu tekelci sermaye, tekelci devlet kapitalizmi haline gelmiştir. Dış emperyalizm, yerli toprak ağası sınıf ve eski tip zengin köylülere sıkı sıkıya bağlı bu tekelci kaipatilzm, komprador, feodal, tekelci devlet kapitalizmi haline gelmiştir. Çan Kay-Şek'in karşı devrimci rejiminin ekonomik temeli böyledir... Bu tekelci devlet kapitalizmi, gelişmesinin zirvesine Direnme Savaşı sırasında ve Japonların teslim olmasından sonra ulaştı; o, yeni demokratik devrim için maddi koşullar hazırlamıştır. Bu sermaye Çin'de daha çok bürokrat sermaye olarak bilinir. Bürokrat-kapitalist_ sınıf olarak bilinen bu kapitalist sınıf, Çin'in büyük burjuvasisidir. Çin'e emperyalizmin özel ayrıcalaklarını kaldırmak yanında, yeni demokratik devrimin içteki görevi toprak ağası sınıf ve bürokrat kapitalist sınıf (büyük burjuvazi) tarafından gerçekleştirilen sömürü ve baskıya son vermek, komprador feodal üretim ilişkilerini değiştirmek ve üretici güçleri serbest bırakmaktadır...Yeni demokratik devrim,yalnızca feodalizmin ve tekelci kapitalizmin, yalnızca toprak ağası ve bürokrat kapitalist sınıfın (büyük burjuvazi) kökünü kazımayı amaçlar; genel olarak kapitalizmin, küçük burjuvazinin üst tabakasının ya da orta burjuvazinin değil."(36)

Emperyalizm çağında, yarı-sömürge bir ülkede, ister "milli" isterse "komprador" olsun, hiç bir burjuva iktidarı demokratik devrimi tamamlayacak yetenekte değildir. Türkiye'nin altmış yıldan fazla bir zamandan bu yana demokratik olma niteliğini kazanamaması, ülkede demokratik devrimin tamamlanmış olduğunu değil, ancak demokratik devrim sürecinin ileri aşamalara ulaşmış olduğunun göstergesidir. Yarı-sömürge bir ülkede demokratik devrimi tamamlayabilecek yetenekte bir iktidar, ancak proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü olabilir.

UDHD ve çelişmeler meselesi

Doğa, toplum ve insan düşüncesinde,gelişmenin temelini çelişme oluşturur. Evrendeki her olay, maddenin bir hareketine tekabül eder. Hareket ise"...*çelişmenin devamlı olarak varlığı ve aynı zamanda çözümlenmesinden*" (Engels) başka bir şey değildir. Her hareketin özünde bir çelişme vardır. Bu nedenle çelişme, yani zıtların birliği ve mücadelesi, evrenin temel kanunudur. Toplumların tarihini, toplumsal gelişmeyi, toplumların bir aşamadan daha üst bir aşamaya geçişlerini açıklayabilmek için toplumsal hareketin temelinde yatan çelişmeyi incelemek gerekir.

Üretici güçler ve üretim ilişkileri, üretim sürecinin iki yönüdür. Bu iki yön üretim süreci içinde hem birlik, hem de mücadele içindedir. Üretimin bir noktada uzun süre kalmayışı ve sürekli gelişme halinde oluşu, toplumsal gelişmenin objektif bir yasasıdır. Üretimdeki gelişme, üretici güçlerdeki gelişmeyle başlar ve üretim ilişkileri bu gelişmeyi hızlandırabilir veya yavaşlatabilir. Bu iki yön arasındaki çelişme,toplumun gelişmesini sağlayan temel çelişmesini oluşturur.

Toplumların tarihi, aynı zamanda ilkel kominal toplum dışında, sömüren ve sömürülen arasındaki mücadelenin, sınıfların sınıf mücadelelerinin tarihidir. Bu nedenle temel çelişme sınıflı toplumlarda en yoğun ifadesini sınıflar arasındaki mücadelede bulur. Başka bir deyişle sınıf mücadelesi, üretim sürecindeki temel çelişmenin siyasi planda yansımasıdır.

Bu süreç ne kadar karmaşık olursa olsun -ki bütün uzun süreçler karmaşıktır- sürecin bir tek temel çelişmesi vardır ve bu çelişme süreç boyunca değişmez. Bu temel çelişmenin çözülmesiyle söz konusu süreç de ortadan kalkar. Yerini bir başka sürece bir başka temel çelişmeye bırakır. Kısaca temel çelişmeyi bir sürecin başından sonuna kadar varolan, sürecin gelişmesinde ana rolü oynayan, süreci belirleyen ve niteleyen ve süreçteki diğer tüm çelişmeler üzerinde tayin edici bir rol oynayan ve çözümlenmesiyle beraber sürecin tabiatı, niteliği de değiştirilecek olan, uzlaşmaz bir çelişme olarak tanımlayabiliriz. Temel çelişme sürecin özünü, t el çelişmenin hakim yönü ise sürecin niteliğini belirler.

Olgunluk çağına erişmiş bir feodal toplumda gelişen üretici güçler (zanaat ve ticaretin gelişmesi, meta üretiminin yaygınlaşması, pazarın büyümesi, işbölümü, manüfaktürün ortaya çıkışı, basit makinalar, ücretli emek kullanılması vs) adım adım feodal üretim ilişkileriyle çatışmaya girer ve bu çatışma giderek şiddetlenir.

Feodal toplumun temel çelişmesini,işte bu, kapitalizmin gelişen üretici güçleriyle, bu gelişime ayak bağı olan feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişme meydana getirir. Bu çelişmenin çözüm yöntemi, sanayi burjuvazisinin köylülüğün başına geçerek, feodal sınıf ve feodal üretim ilişkilerini tasfiye ettiği demokratik devrimdir. Demokratik devrim köylülüğü, toprak ve özgürlüğe kavuşturduğu için bir köylü-toprak devrimi ve halk yığınlarının siyasi hayatın dışında tutuluşuna, siyasi yabancılaşmaya son verdiği, siyasi özgürlük getirdiği için de siyasi bir devrimdir. Bu sayılanlar feodal parçalanmışlığın son bulması,ulusal pazarların teşekkülü ve uluslaşmanın tamamlanmasına yol açtığı için bu devrim aynı zamanda ulusal bir devrimdir.

Kapitalist bir toplumda ise,temel çelişme üretimin sosyal karakteri ile kapitalist mülkiyetin özel karakteri arasındaki çelişmedir. Bu çelişmenin sınıfsal planda yansıması,kapitalist toplumun temel sınıflarını oluşturan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme biçimine bürünür. Bu çelişmenin çözüm yöntemi ise,proleter-sosyalist devrimle üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaktır. Böylece işçi sınıfının sosyal ve ekonomik yabancılaşmasına son verilir ve sosyalist üretim ilişkileri altında üretici güçlerin serbestçe gelişmesi sağlanır. Bu yüzden devrim sosyal bir devrimdir. (X)

Bu sürecin gelişmesinin temelini onun iç çelişmeleri tayin eder. Ancak her sü-

---

(X) Kuşkusuz bir üretim tarzından diğerine geçişi sağlayan her devrimin, eski siyasi iktidarı devirmeye ve yeni bir siyasal sistem kurmaya yöneldiği ölçüde,siyasal; eski üretim tarzını tasfiye ettiği ölçüde sosyal ve ekonomik yanı vardır. Buna rağmen bu durum demokratik devrim ve sosyalist devrimin bu şekilde nitelendirilmesiyle çelişmez. (Bu konuda bir örnek olarak bkz. Mao Zedung, Seçme Eserler C.II, S. 362 Aydınlık yayınları.)

İK HALK DEVRİMİ 3

reç belirli dış koşullar altında, kendi dışında çelişmelerle kuşatılmış olarak varolur. Dış çelişmeler gelişmenin şartlarını oluşturur. Ve *"dış nedenler, iç nedenler yoluyla etkinlik kazanırlar"*. (Mao) Bir devrim süreci, uzun bir süreç söz konusu olduğunda belirli koşullarda, dış çelişmeler üretici güçlerin gelişmesini olumsuz olarak etkileyebilir, iç çelişmelerle içiçe geçebilir ve sürecin karakterini etkileyen bir çelişme haline gelebilirler. Mesela emepryalizm dönemine girildiğinde demokratik devrimlerini tamamlayamamış ve bağımsız bir kapitalist gelişmeyi (sanayileşmeyi) gerçekleştirememiş geri tarım ülkeleri sömürge ve yarı-sömürge durumuna düştüklerinde böyle bir durum ortaya çıkar.

O zamana kadar feodal (ya da başlangıç halindeki yarı-feodal) toplumlar durumunda bulunan ve feodal üretim ilişkileriyle rekabetçi kapitalizmin gelişen üretici güçleri arasındaki çelişmenin temel çelişmeyi teşkil ettiği toplumlar haline geldiklerinde, demokratik devrim süreci içinde, yeni bir çelişme daha doğdu ve bu çelişme üretici güçlerin gelişmesinin önünde yeni bir engel daha yaratarak, temel bir çelişme niteliğini kazandı: Emperyalizm (ve içteki uzantısı komprador-tekelci kapitalizm) ile halk arasındaki çelişme.

Böylece sömürge, yarı-sömürge ve yarı feodal toplumlara özgü yeni bir durum ortaya çıktı. Bu toplumların temel çelişmesi (daha doğrusu temel çelişmeleri) artık, emperyalist sömürü ve komprador-tekelci feodal üretim ilişkileriyle, gelişen üretici güçler arasındaki çelişki ve bunun sınıfsal planda yansıması, emperyalist burjuvazi ve feodal toprak ağalarıyla halk arasındaki çelişme şeklindeydi.

Sosyo-ekonomik planda emperyalizm (ve içteki uzantısı komprador-tekelci kapitalizm) ile halk (rekabetçi milli kapitalizmin gelişmesinden yararı olan tüm toplumsal sınıf ve tabakalar) ve feodalizm, ya da feodal kalıntılar ile halk şeklinde ifade edilebilecek bu iki çelişme; siyasal planda emperyalizmle ülke ve emperyalizmin işbirlikçisi yerli gericicilik (büyük burjuvazi ve toprak ağaları) ile halk arasındaki çelişme biçiminde de ifade edilebilir. (X)

Ancak emperyalizm dönemiyle birlikte bu tip ülkelerde bir başka durum daha ortaya çıkıyordu. İşçi sınıfının hızlı bir şekilde gelişmesine karşılık milli sanayi burjuvazisinin emperyalizm ve onun tarafından desteklenen feodalizmin baskısı altında cılız ve güçsüz kalması ve bu güçsüzlük işçi sınıfından duyduğu korkuyla birleşince, bu sınıfın demokratik devrimi tamamlama yeteneğini yitirmesi. Bu nedenle de halk yığınlarının başına geçerek demokratik devrimi tamamlamak ve milli (rekabetçi) kapitalizmin gelişmesini sağlayacak şartları yaratmak görevinin işçi sınıfına düşmesi. Ve böylece de demokratik devrimin yeni tipte demokratik bir devrim ve bu devrimin sonunda kurulacak demokratik cumhuriyetin yeni tipte demokratik bir halk cumhuriyeti haline dönüşmesi. Bu iki devrimin proletarya önderliği ile birbirine bağlanması. Bu durumda iki temel çelişme yeni demokratik devrimin iki temel hedefini, belirler: Milli bağımsızlığı kazanmak ve halk demokrasisini kurmak.

Yeni demokratik devrimin, eski tipte demokratik devrimden önemli bir ayrılık noktası da artık salt siyasal (siyasal yabancılaşmaya son veren ve siyasi özgürlük getiren) bir devrim olmaktan çıkıp, aynı zamanda sosyal devrimi başarma ve sosyo-ekonomik yabancılaşmaya son verme yolunda bir ilk adım teşkil etmesidir. Yeni tipte demokratik devrimin zaferiyle kurulacak işçi-köylü diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimini teşkil etmesi, eskiden tekelci devlet kapitalizmine konu olan sanayi işletmeleri, sosyalist bir sektörün ilk dayanak noktalarını teşkil edecek ve sosyalist devrimin unsurları yeni tipte demokratik devrimin zaferiyle birlikte yeşerip gelişmeye başlayacaktır.

Karmaşık bir süreç içinde çeşitli çelişmeler vardır. Ve bu çelişmeler yanyana değil içiçe bulunurlar. Süreç içindeki her çelişme diğerlerini etkilediği gibi, diğerleri de onun üzerinde etkide bulunurlar. Doğada, toplumda vs. çelişmeler karşılıklı bağımlılık halinde ve tek

---

(X) Temel çelişme sosyo-ekonomik bir kav ramdır. Bu yüzden iki temel çelişme tes pitini yaparken, iki sosyo-ekonomik kate goriyi (emperyalizm ve feodalizm) alırız. Komprador-tekelci kapitalizm emperyaliz min ülke içindeki uzantısı durumundadır ve ondan ayrı düşünülemez. Buna karşılık mesele siyasi (sınıfsal) planda ele alın dığında iki sosyo-ekonomik kategoriye karşılık üç farklı sınıfın varlığı ger çeği ile karşılaşırız. Emperyalizmin u zantısı durumundaki komprador- tekelci kapitalizm, ulusun çıkarlarına ihanet e derek gayri-milli bir sınıf haline de gelmiş olsa yerli bir sınıfın maddi teme lini teşkil eder. Bu sınıf ülke içinden doğmuş ve esas olarak milli burjuvazinin farklılaşmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu du rum özellikle baş çelişki tesbiti yapar ken önem kazanır. Çünkü baş çelişki tes piti siyasi (sınıfsal) bir tesbittir. Ve bundan ötürü onun için önemli olan belli bir dönemde devrimin gelişmesinin önünde iç düşmanın mı, yoksa dış düşmanın mı, ya da çok özel durumlarda her ikisinin birden mi baş engel haline gelmiş bulun duğu meselesi ile ilgilidir. (bununla il gili olarak Endonezya K.P.'nin özeleşti risine bakılabilir. EKP temel çelişmeyi çeviride baş çelişme diye geçiyor-emper yalizm ve feodalizmle halk kitleleri ara sında tesbit ederken, baş çelişmenin-çe viride temel çelişme diye geçiyor- iç ge ricilikle yani komprador-bürokrat burju vazi ve toprak ağaları ile halk arasında olduğunu belirtiyor.)

bir zincirin halkaları şeklindedirler.

Hareketin en karmaşık, en gelişmiş bir biçimi olan toplumsal hayatta bu durum daha belirgindir. Bu karşılıklı etkileme hali gelişme sürecinin sadece iç çelişmelerinde değil, iç çelişmelerle dış çelişmeler arasında da söz konusudur.

Uzun ve karmaşık bir gelişme sürecinde, sürecin belirli bir aşamasında, iç ve dış bütün çelişmeler üzerinde belirleyici veya etkileyici olan, söz konusu sürecin temel çelişmesini çözmek için, ilk önce çözümlenmesi gereken çelişme baş çelişmedir. Başka bir deyişle baş çelişme gelişme sürecinin belirli bir aşamasını (veya alt sürecini) temel kabul ederek, tüm süreci çözmek için çözümlenmesi gereken en acil çelişme, zincirin belirli bir anda kavranması gereken halkasıdır. Lenin bu konuyla ilgili olarak şunu söylüyor:

"Bir devrimci ve genel olarak sosyalizmin savunucusu veya bir konünist olmak yetmez. Bir kimse her özel anda zincirin özel halkasını bulabilmelidir. Tüm zinciri kavrayabilmek ve halkalardan bir diğerine geçişi hazırlayabilmek için bir kimse bütün kararlılığıyla bu özel halkayı kavramalıdır." (37)

Baş çelişme sürecin niteliğini (özünü) belirlemez. Sürecin özünü temel çelişme belirler. Baş çelişme sürecin belirli bir aşamasında belirleyici olduğu halde, diğer bir aşamada ikincil ve tali olabilir. Temel çelişme ise tüm süreç boyunca tayin edicidir.

Stalin proletarya hareketinin objektif ve subjektif olmak üzere iki yönü

ÜRETİCİ GÜÇLER VE ÜRETİM İLİŞKİLERİ, ÜRETİM SÜRECİNİN İKİ YÜNÜDÜR. BU İKİ YÜN ÜRETİM SÜRECİ İÇİNDE HEM BİRLİK, HEM DE MÜCADELE İÇİNDEDİR. ÜRETİMİN BİR NOKTADA UZUN SÜRE KALMAYIŞI VE SÜREKLİ GELİŞME HALİNDE OLUŞU, TOPLUMSAL GELİŞMENİN OBJEKTİF BİR YASASIDIR. ÜRETİMDEKİ GELİŞME, ÜRETİCİ GÜÇLERDEKİ GELİŞMEYLE BAŞLAR VE ÜRETİM İLİŞKİLERİ BU GELİŞMEYİ HIZLANDIRABİLİR VEYA YAVAŞLATABİLİR. BU İKİ YÜN ARASINDAKİ ÇELİŞME, TOPLUMUN GELİŞMESİNİ SAĞLAYAN TEMEL ÇELİŞMESİNİ OLUŞTURUR.

YARI-SÖMÜRGE VE YARI-FEODAL BİR ÜLKEDE TEMEL ÇELİŞME, EMPERYALİZM (VE İÇTEKİ UZANTISI KOMPRADOR-TEKELCİ KAPİTALİZM) İLE HALK (REKABETÇİ MİLLİ KAPİTALİZMİN GELİŞMESİNDEN YARARI OLAN TÜM TOPLUMSAL SINIF VE TABAKALAR) VE FEODALİZM, YA DA FEODAL KALINTILAR İLE HALK ARASINDAKİ ÇELİŞMEDİR. BU İKİ ÇELİŞME, SİYASAL PLANDA, EMPERYALİZMLE ÜLKE VE EMPERYALİZMİN İŞBİRLİKÇİSİ YERLİ GERİCİLİK (BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI) İLE HALK ARASINDAKİ ÇELİŞME BİÇİMİNDE DE İFADE EDİLEBİLİR.

olduğunu belirtir:

"Objektif yön, proletaryanın ve onun partisinin isteğinden bağımsız olarak, onun çevresinde ve dışında yer alan gelişme sürecini teşkil eder ve son tahlilde bu süreçler tüm toplumun gelişmesini tayin eder." (38)

Proletarya hareketinin objektif yönünden, sosyal hareketlerin temelinde yatan çelişmelerin insan iradesinden bağımsız objektif şeyler olduklarını anlamalıyız. Çelişmeler, objektif şeylerdir. Sadece sürecin özünü tayin eden temel çelişme değil, süreç içindeki diğer bütün çelişmeler de objektif olarak varolan şeylerdir. Tarihsel sürecin belirli bir döneminde çelişmelerden birinin diğer bütün çelişmelerden öne çıkarak baş çelişme haline gelmesi de, proletaryanın iradesinden bağımsız objektif bir olgudur. Baş çelişme, toplumun objektif gelişmesinin temelini meydana getiren çelişmenin çözümünün hızlandırılması için, proletaryanın temel düşmanlarının (belirli bir devrim sürecindeki en can alıcı noktasına darbesini indirebilmesi ve temel hedefine ulaşabilmesi için ilk anda vuracağı acil hedefi, mücadelenin sivri ucunun yöneleceği somut düşmanı gösterir.

İçinde bulunduğumuz UDHD sürecinin bugünkü döneminde emperyalizmin (içteki uzantısı komprador tekelci kapitalizmin) ve feodalizmin çıkarları esas olarak işbirlikçi yerli gericilik (büyük burjuvazi ve toprak ağaları) eliyle korunmaktadır. Bugün ülkemiz şu ya da bu emperyalist güç tarafından işgal edilmiş bir ülke değildir. Bu yüzden emperyalizmin ve feodalizmin çıkarlarını savunan, emperyalist burjuvazi, komprador-tekelci burjuvazi ve toprak ağalarına yöneltilecek her mücadele esas olarak bu gün, bu çıkarları halkın karşısında temsil etme durumunda olan komprador-tekelci burjuvazi ve toprak ağalarını hedef almak durumundadır. Bu yüzden mücadelenin gelişme doğrultusu bir ulusal kurtuluş savaşından çok demokratik bir halk iktidarı; devrimci bir iç savaş, bir toprak devrimi için hazırlığı ön plana getirmektedir. Bu durum proletaryanın iradesinden bağımsız objektif bir durumdur. Devrimimizin bu günkü aşamasında iç çelişmeler daha çok keskinleşmektedir. Ve baş çelişki, iç gericilikle çeşitli milliyetlerden halk arasındadır.

Bugün ülkemizdeki mevcut devlet cihazı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğüdür. Bu faşist feodal diktatörlük çeşitli emperyalistlere bağlı büyük burjuvazi ve toprak ağası unsurlarının tümünün çıkarlarını temsil ettiği ve bu unsurların tümünün halk üzerindeki diktatörlüğü olduğu için, bu gün emperyalizmin ve feodalizmin ülkemizdeki çıkarlarını koruma durumunda olan işbirlikçi yerli gericiliğe karşı verilecek mücadele, objektif olarak bu faşist diktatörlüğü parçalamayı ve yerine işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmayı hedef almak durumundadır. Bu mücadele, aynı zamanda, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün genel olarak destekçileri olan bütün emperyalistler ve özel olarak baş destekçileri olan iki süper devlet ABD ve SB'ni hedef alan bir mücadeledir. Bugün ülkemiz ABD hegemonyası altında olduğundan ve faşist diktatörlüğü Amerikan emperyalizmi daha çok destekledİğinden (çünkü bu diktatörlüğün kumanda mevzileri bugün Amerikancı faşistlerin elindedir.) halkın gelişen devrimci mücadelesi zorunlu olarak bu emperyalizme daha çok zarar verecektir.

Eğer ülkemiz ileride emperyalistler arasında patlak verecek bir III. dünya savaşından ya da daha önce, herhangi bir emperyalist gücün işgaline uğrarsa, o zaman demokratik devrim süreci içinde yeni bir stratejik dönem başlayacak; ülkeyi işgal eden emperyalist devletle, bu emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç ulusal hain dışındaki bütün ulus arasındaki çelişme objektif olarak baş çelişme haline gelecektir. O zaman devrimci proletarya, daha önce iç gericiliğe karşı mücadele süreci içinde örgütlediği bağımsız güçlerine dayanarak, ulusal kurtuluş savaşının başına geçecek ve özünde toprak devrimi olan devrimci iktidar mücadelesini bu savaşa tabi kılarak yürütecektir. Emperyalistler arasında patlak verecek III. bir dünya savaşı; savaşan emperyalist devletler ve onlarla ittifak halindeki ülkelerin hükümetleri açısından haksız bir savaş olurken, emperyalist bir gücün işgali altına düşmüş bir ülkede, devrimci proletarya (ya da başka bir halk sınıfı) önderliğinde halkın genel olarak emperyalizme ve işbirlikçi yerli gericiliğe, özel olarak da işgalci emperyalist devlet ve onun uşaklarına karşı yürüteceği böyle bir savaş haklı ve milli bir savaş olacaktır. Bu tavır ile işgal şartları, hatta ilerdeki bir işgal tehditi karşısında proletaryanın bağımsız siyasetinden vazgeçerek bir emperyalizme karşı diğerine dayanmak ve işgaline uğramış ülkenin karşı bloğunun işbirlikçiliğini yapan hükümetine teslim olarak, işgalciye karşı bu hükümeti destekleme politikasını tezgahlamaya çalışan sağ oportünist sosyal-şovenizmin tavrı arasında köklü bir ayrılık vardır.

Öte yandan devrimci bir iç savaş biçiminde başlayan mücadele, emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıfları iyice geriletti̇ğinde ve onların iktidarını ciddi bir biçimde tehdit etmeye başladığında, emperyalistler işbirlikçilerini askeri kuvvetler de göndererek dektekleme yolunu tutabilirler (Vietnam'da olduğu gibi.) Böyle durumlarda ıç ve dış çelişmelerin içiçeliği en açık biçimde ortaya çıkar. Mücadelenin yerli gericiliğe karşı (demokratik) ve emperyalizme karşı (ulusal) olan yönleri arasında öncelik bakımından en küçük bir ayırım yapma imkanı bile kalmaz. Baş çelişme müdahaleci emperyalist burjuvazi ve işbirlikçi yerli gericilikle halk arasındaki çelişme haline gelir. Devrimci proletarya ve halk yığınlarının mücadelesi aynızamanda hem devrimci bir iç savaş hem de bir ulusal kurtuluş savaşı karakteri taşır.

Diğer taraftan yerli gericiliğe karşı mücadele, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimine "liberal", "anti-faşist" olma özellikleri atfedilerek ve faşist diktatörlük sanki onlar üzerinde de bir diktatörlükmüş gibi ele alınarak yürütülemez. Böyle bir yaklaşım, kaçınılmaz bir biçimde, objektif olarak, devrimin gelişmesinin önünde baş engel olan sınıfların bir kesimini bu konumdan iradi olarak çıkarmak ve onlarla ittifak aramak gibi oportünist bir pratiğe yol açar. Ve mücadele eden devrimci proletaryanın önünü karartır. Kuşkusuz bugün çeşitli emperyalist güçlere bağlı unsurlardan oluşan yerli gericiliğe karşı mücadele, en başta iki süper devlete bağlı unsurlara ve onların siyasi planda temsilcileri olan gerici faşist akımlara (sosyal faşizm de bu akımlardan birisidir) yönelmek zorundadır. Ayrıca faşist diktatörlüğün kumanda mevzileri bugün Amerikancı faşistlerin elindedir, ama bundan diğerlerinin faşist feodal diktatörlük içinde olmaktan çıktığı ve onların bu diktatörlüğü savunmaktan vazgeçtiği sonucu çıkarılamaz. Böyle bir anlayış, devrimci saflarda, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iç çatışmalarıyla faşist diktatörlüğün yıkılacağı yolunda kof hayaller yaymaktan başka bir işe yaramaz.

Bir devrim sürecinin temel çelişkisi o devrimin temel hedeflerini belirler. UDHD açısından ele alındığında, bu hedefler, gerçek milli bağımsızlığı sağlamak ve halk demokrasisini kurmaktır. Baş çelişme ise, devrimin belli bir aşamasında, temel hedeflere ulaşmak için en başta yönelinmesi gereken acil hedefi teşkil eder. Baş görev, ya da merkezi görev burdan çıkar. Devrimimizin bugünkü aşamasında bu hedef (acil görev) büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüdür, baş görev ise devrimci iç savaş yoluyla bu diktatörlüğü yıkarak, işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır. Baş düşman tespiti de baş çelişki tesbiti ile ilgilidir. Ve yine bugünkü aşamada devrimin baş düşmanı iç gericiliktir. (X)

Elbette böyle bir tespitten genel olarak emperyalizmin ve özel olarak iki süper devletin devrimimize daha az düşman oldukları ve bunların iç gericilikle birlikte devrimimizin başlıca düşmanları olmaktan çıktıkları gibi bir sonuç çıkarılamaz. Ancak burda somut olarak en başta yönelinmesi gereken bir hedef söz konusudur.

Burada çelişmeler sorunuyla, strateji program meseleleri arasındaki ilişkiye de değinmek gereklidir.

Genel olarak çelişmelerin proletarya

BAŞ ÇELİŞME, GELİŞME SÜRECİNİN BELİRLİ BİR AŞAMASINI (VEYA ALT SÜRECİNİ) TEMEL KABUL EDERSEK, TÜM SÜRECİ ÇÖZMEK İÇİN ÇÖZÜMLENMESİ GEREKEN EN ACİL ÇELİŞME, ZİNCİRİN BELİRLİ BİR ANDA KAVRANMASI GEREKEN HALKASIDIR.

BAŞ ÇELİŞME SÜRECİN NİTELİĞİNİ (ÖZÜNÜ) BELİRLEMEZ. SÜRECİN ÖZÜNÜ TEMEL ÇELİŞME BELİRLER. BAŞ ÇELİŞME SÜRECİN BELİRLİ BİR AŞAMASINDA BELİRLEYİCİ OLDUĞU HALDE, DİĞER BİR AŞAMADA İKİNCİL VE TALİ OLABİLİR. TEMEL ÇELİŞME İSE TÜM SÜREÇ BOYUNCA TAYİN EDİCİDİR.

BUGÜN ÜLKEMİZDE BAŞ ÇELİŞME, İÇ GERİCİLİKLE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALK ARASINDADIR.

hareketinin objektif yönüyle, yani "proletaryanın ve onun partisinin isteğinden bağımsız, olarak, onun çevresinde ve dışında yer alan gelişme süreci"yle ilgili olduğundan daha önce bahsetmiştik. Ancak proletarya hareketinin bir de subjektif yönü vardır: *"subjektif yön ise, objektif süreçlerin proletaryanın bilincinde yansıması olarak proletaryanın içinde yer alan süreçleri temsil eder. Objektif süreçleri hızlandırır veya yavaşlatır, fakat onları belirleyemez." (Stalin)*

Proletarya hareketinin subjektif yönünden, marksizmin genel teorisi, bu teori aracılığıyla, belli bir ülkenin somut pratiğinin incelenmesinden ortaya çıkan program, programın yol gösterdiği strateji ve stratejiye tabi olan taktikler bütününü anlamalıyız.

Bizimki gibi ülkelerde, (demokratik devrimini tamamlamamış geri tarım ülkelerinde) devrimci proletarya hareketinin programı, iki bölümden oluşmak durumundadır. Birincisi, proletaryanın demokratik devrimdeki anti-emperyalist, anti-feodal amaç ve hedeflerini açıklayan bölüm (asgari program), diğeri proletaryanın kapitalizm dönemi ve sosyalist devrim süreci içindeki sosyalist ve komünist hedef ve amaçlarını açıklayan bölüm (azami program). Buradan da proletaryanın birincisi, demokratik devrimdeki genel ittifaklar politikasını, ikincisi, proletaryanın sosyalist devrimdeki genel ittifaklar politikasını tesbit eden iki strateji (stratejik plan) hazırlamasının gereği ortaya çıkar. Ama yine bizim ki gibi ülkelerde devrimci proletarya hareketi, demokratik

BİZİMKİ GİBİ ÜLKELERDE DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİNİN PROGRAMI, İKİ BÜLÜMDEN OLUŞUR; BİRİNCİSİ PROLETARYANIN DEMOKRATİK DEVRİMDEKİ ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FEODAL AMAÇ VE HEDEFLERİNİ AÇIKLAYAN BÜLÜM (ASGARİ PROGRAM); DİĞERİ PROLETARYANIN, KAPİTALİZM DÜNEMİ VE SOSYALİST DEVRİM SÜRECİ İÇİNDEKİ SOSYALİST VE KOMÜNİST HEDEF VE AMAÇLARINI AÇIKLAYAN BÜLÜM, (ASGARİ PROGRAM)

ÖZEL PROGRAM, DEMOKRATİK DEVRİMİN BELLİ BİR DÜNEMİ İÇİN ACİL HEDEFLERİ TESBİT EDER. BUNLARDAN BİRİ BAŞ ÇELİŞKİ VE BAŞ DÜŞMAN TESBİTİNDEN ÇIKAN BAŞ HEDEFTİR.

BUGÜN ÜLKEMİZDE DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİNİN ÖZEL PROGRAMININ EN ÖNEMLİ NOKTASI, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YIKILMASI VE YERİNE İŞÇİ VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜN KURULMASIDIR.

devrim sürecinin belli dönemlerinde iç ve dış düşmanlar arasında değişen ilişkilere ve durumun bir ifadesi olan, baş çelişkinin değişmesine bağlı olarak, asgari genel bir programla ve bu programın yol gösterdiği genel bir strateji ile yetinmez. O, ayrıca demokratik devrim süreci içinde ortaya çıkan köklü değişikliklerin belirlediği her yeni dönemde karşılıklı güçlerin değişen konumlarını gözönüne alarak, bu dönemin özel amaç ve hedeflerini belirleyen özel bir program ve güçlerin mevzilenmesinin yeni bir planını teşkil eden, özel bir strateji hazırlamak durumundadır.

Vietnam İP Merkez Komitesi adına yapılan bir konuşma, bu konuda oldukça aydınlatıcıdır:

"Devrimci strateji, her stratejik aşamada veya belirli bir aşamanın stratejik nitelikteki her döneminde düşmanın, devrimin itici güçlerinin işçi sınıfı müttefiklerinin tanınması bilimidir...

"Partimiz, ilk olarak, her stratejik aşamada (veya bazan bir aşamanın her döneminde) yıkılacak düşmanı bilmelidir.." (39)

Aynı konuda Mao Zedug da şunları yazıyor: *"Her dönemde partimizin bu genel programa (asgari genel programa) dayalı özel bir programı da olmalıdır. Yeni demokrasi genel programımız, bütün bir burjuva demokratik devrim aşaması boyunca, yani bir kaç on yıl değişmeden kalacaktır. Ama bu aşama boyunca, çeşitli dönemlerde şartlar değişmiştir ya da değişmektedir. Ve bizim de buna uygun olarak özel programımızı değiştirmek zorunda kalmamız, doğaldır. Örneğin yeni demokrasi genel programımız, kuzey seferi, toprak devrimi savaşı, Japonlara karşı direnme savaşı dönemleri boyunca aynı kalmış, fakat bu üç dönemde dost ve düşmanlarımız aynı kalmadığından özel programımızda değişmeler olmuştur." (40)*

Özel program, demokratik devrimin belli bir dönemi için acil hedefler tespit eder. Bunlardan biri baş çelişki ve baş düşman tespitinden çıkan baş hedeftir. Özel program, acil talepleri kapsamakla birlikte, bir reformlar programı değildir. Ve bu talepler, reformist değil, devrimci bir tarzda formüle edilmeli ve bunlar uğruna reformist değil, devrimci bir mücadele yürütülmelidir.

Bu söylenenler ışığında, ülkemizde devrimci proletarya hareketi tarafından, bugün içinde bulunduğumuz dönem için hazırlanacak özel programın en önemli noktasının "emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yıkılması ve yerine işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması" olacağı açıktır. Yine bu dönemde, güçlerin mevzilenmesi sorununu incelerken bu mücadelenin karakteri gereği, bir yandan iç gericiliğin bütününü hedef alırken, aynı zamanda onunla sıkı bağları olan milli burjuvazinin devrimci saflara kazanılmasının çok güç olacağını dikkate almalı ve özel stratejik planımızı milli burjuvazinin tarafsızlaştırılması üzerine kurmalıyız.

Devrimci proletarya, demokratik görevler, yani iç gericilik ön plana çıktığında, emperyalizme karşı mücadele meselesini bu göreve tabi kılarak sürdürür. Mesele böyle ele alındığında emperyalizme karşı mücadele meselesi de bütün canlılığını korur. Çünkü, emperyalizm, proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları çağı olan çağımızda, sömürge ve yarı- sömürge ülkelerde, iç gericiliğe karşı verilen mücadele, emperyalist dünya cephesinin bir parçasına karşı verilen bir mücadele, emperyalist dünya zincirinin bir halkasının kırılması için verilen bir mücadele demektir. Genel olarak emperyalizme ve özel olarak iki süper devlete karşı dünya devrimci cephesine katılmanın ve proleter enternasyonalizmini uygulamanın biricik gerçek ve devrimci yolu budur.

Öte yandan, ulusal (dış) çelişmenin yoğunlaşarak ön plana çıktığı, yani milli bağımsızlığın sağlanması meselesinin merkezi görev haline geldiği durumlarda da devrimci proletarya, emperyalizme karşı yürüttüğü mücadelenin zafere ulaşabilmesi için, aynı zamanda demokrasi uğruna da mücadele yürütmek zorundadır. Çünkü ulusal bağımsızlık mücadelesi, emperyalizmin ülke içindeki sosyal dayanağını meydana getiren iç gericiliğe karşı mücadeleden ayrı düşünülemez ve demokrasi olmadan bağımsızlık mücadelesi kesin zafere ulaştırılamaz. Ancak böyle durumlarda da demokrasi mücadelesi ulusal kurtuluş mücadelesine tabi kılınmadan bu uğurda gerçek bir mücadele yürütülemez.

Özel program, UDHD'nin belirli bir döneminde proletaryanın ittifaklar siyasetinin şartlarını ve ilkelerini gösterir. Doğru hedeflerin tesbitine dayanan böyle bir program inşa edilmedikçe, ittifaklar siyaseti izlenirken, sağ ya da "sol" hatalara düşme ihtimali çok kuvvetlidir. İttifaklar siyasetindeki sağ oportünist hatalar, çoğu zaman teslimiyetçi ya da ilkesiz ittifaklar kurmak, sınıf uzlaşmacısı ve sınıf işbirlikçisi bir ittifaklar anlayışının savunulması şeklinde ortaya çıkarken; bu konudaki "sol" hatalar da özel program etrafında birleştirilebilecek bütün güçlerin birleştirilmesinin küçümsenmesi ve devrimci bir ittifaklar siyasetinin reddedilmesi şeklinde ortaya çıkar.

Merkezi görev, özel program ve özel strateji konusunda (ki bunların hepsi baş çelişki meselesinde somutlaşır) bugün acil olarak mücadele edilmesi gereken belli başlı üç hatalı görüş bulunmaktadır.

Bu görüşlerden birincisinin temsilcisi Aydınlık-Halkın Sesi oportünizmidir. Aydınlık oportünistleri, genel olarak emperyalizm ve özel olarak belli bir işgalci emperyalist güçle, ulus arasındaki çelişmenin ön plana çıkmadığı ve devrimin demokratik nitelikte görevlerinin öncelik taşıdığı günümüz şartlarında, sözde iki süper devlete, gerçekte ise yalnız Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı milli bağımsızlığın savunulması meselesini ön plana çıkarmakta ve sözde iki süper devlete karşı gerçekte ise yalnızca Sovyet sosyal emperyalizmine karşı ulusal "mücadeleyi" merkezi görev olarak tesbit etmektedirler. Bu siyaset onları kaçınılmaz olarak, doğruca bir emperyalizme karşı diğerine dayanmak, sınıf işbirlikçiliği ve burjuva kuyrukçuluğuna götürmüş ve zaaflar içinde bulundukları -hiç bir zaman da içinden çıkamadıkları- oportünizmin gırtlaklarına kadar gömülmelerine yol açmıştır. Ayrıca onlar, bu tesbiti ordu ve devlet gibi büyük burjuva-toprak ağası kurumlar hakkındaki oportünist önyargılarını piyasaya sürmenin ve kafa bulandırmanın bir aracı haline getirmiş bulunuyorlar. Bu onların çok çeşitli kalıflar altında eskiden beri yaptıkları bir şeydir. Ve küçük-burjuva reformizminin tabiatı gereğidir.

Halkın Yolu gazetesinde en açık ifadesini bulan bir başka hatalı görüş de bu konuda tam bir ortayolcu tavır içine girmiş bulunmaktan kaynaklanmaktadır. Bu arkadaşlara göre UDHD'nin bugün içinde bulunduğumuz döneminde merkezi görev, hem milli bağımsızlığı kazanmak, hem de halk demokrasisini kurmaktır. Ve belli bir dönemde bu görevlerden birinin esas haline gelerek öncelik kazanması durumu söz konusu değildir. Her durumda mücadelenin sivri ucu bu iki hedefe birden yöneltilmelidir. (Aydınlık oportünistlerinin alaylı bir şekilde söyledikleri gibi, bu durumda bir benzetme için mızrak gibi sivri uçlu "batmayan" bir alet daha uygun olmaktadır. Ama unutulmamalıdır ki, Aydınlık oportünistleri de proleter devrimcilerin "milli bağımsızlık" siyasetine yönelttiği tutarlı eleştiriler karşısında birçok kez mızrağı bırakıp çatalkazığa sarılmak zorunda kalmışlardır.)

Bu arkadaşlar, ancak iki süper devletin birden ülkeyi işgal etmesi gibi belirli şartlar altında sözkonusu olabilecek böyle birşeyi sürekli durum haline getirmeye çalışıyorlar ve bunu yaparken de bütün kavramların altını üstüne getiriyorlar. Gerçekte hiç bir zaman "ortayol" yoktur, ortayolculuk her zaman üstü kapalı bir biçimde hatalı olana hizmet eder. Nitekim bu arkadaşların da özünde savundukları milli bağımsızlık siyasetinden

(X) Baş düşman, merkezi görev vs. gibi kavramlar tek başlarına çok az anlam ifade ederler. Örneğin bütün bir demokratik devrim aşamasında ve proletaryanın nihai amaçları açısından baş düşmanlar söz konusu olduğunda bunlar, emperyalizm, büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Ama devrimin belli bir dönemi için, baş düşman, iç gericilik ya da dış emperyalizm olabilir. Aynı şeyler merkezi görev vs. için de söylenebilir (Mao Zedung bir yerde bütün bir devrim dönemi için merkezi görev olarak milli bağımsızlığı sağlamak ve halk demokrasisini kurmayı getirirken başka bir yerde aynı kavramı, demokratik devrimin belli bir dönemi için kullanmaktadır. AEP'nin baş düşman kavramını kullanış tarzı için Nedret Plasari'nin Halkın Birliği'nin 4. sayısında yayınlanan yazısına bakılabilir.)

Dev.Sa.7.Sü.4'de

işçi köylü mektupları

Kırk kişilik 1. Şube ekipleri KİD Başkanının evini hiç bir gerekçe göstermeden bastı

8 Aralık 1977 günü 40 kişilik 1. Şube ekipleri K.İ.D. Başkanı Hüseyin Özlütaş'ın evini basarak arama yaptılar. Saat 17.00 sıralarında eve gelen polis ekipleri bütün mahalleyi heyecana vererek, tüm giriş-çıkış yollarını tutarak tam bir terör havası estirmişlerdir. Arama izni olmadan eve gelen ekiplerin normal olarak piyasada satılan kitapların dışında hiç bir şey bulamamaları onların öfkesinin artmasına neden oldu. Evdeki çocuğa ve yaşlı kadına "Hüseyin'in silahı nerede? Nasıl bir silah?" ve çocuğa "Babanın silahı benimki gibi mi?" şeklinde sorular soran ekiplerin, evde silah bırakma ve sonradan zapta geçirme provakasyonu, yaşlı kadının uyanıklığı sonucu boşa gitmiştir.

Mahalleyi büyük bir heyecanla ayağa kaldıran olayda, polisin gösterdiği gerekçeler tam bir SENARYO, önceden hazırlanmış ve titizlikle uygulanmıştır.

Polisin iddiasına göre Osmanbey'de bir bankayı soyan şahıslar bu tarafa doğru kaçmışlar ve bu sokakta görülmüşler, bu nedenle arama yaptıklarını idida etmişlerdir. Böyle bir yalana baş vurmalarının tek nedeni, polisin elinde herhangi bir arama izni olmamasındandır. Oysaki polis eve gelir gelmez doğrudan doğruya "Hüseyin nerede? Silahı nerede? Kitaplar nerede?" vs. gibi sorular yöneltmiş ve başkaca hiç bir yeri aramadan K.İ.D. Başkanının eve gelmesini beklemiştir. KİD Başkanını alıp 1. Şubeye götürmüşlerdir.

Polis banka soygununu K.İ.D. Başkanına yüklemeye kalkışmış, ancak foyaları açığa çıkınca bundan vazgeçerek yasak yayın bulundurduğu gerekçesiyle iki gün üstü açık yataksız hücreye atmıştır. Toplum polisini sen mi vurdun? gibi psikolojik baskı uygulamışlardır.

OLAY SOSYAL- FAŞİSTLERİN İHBARI SONUCU YAPILMIŞTIR.

Bundan bir süre önce sosyal-faşistlerin borazanı "Bizim Radyo"dan K.İ.D Başkanının açık ev adresini vererek ihbar etmesinden sonra, K.İ.D başkanı sürekli olarak telefonlarla tehdit edilmekte, çeşitli provakasyonlar yapılmaktadır. Başkanın ailesine de bu arada çeşitli baskılar uygulanmaktadır. Bundan bir süre önce TÜTED'in İstanbul şubesine çöreklenmiş sosyal- faşistler "sapık akımlar" konulu bir semineri Mühendis ve Mimar Odaları İstanbul Koordinasyon kurulu lokalinde yapmak istemeleri üzerine K.İ.D Başkanı Hüseyin Özlütaş'ın dahil olduğu bir grup yurtsever devrimci mühendis, seminerin verileceği salona gitmiş ve yurtsever devrimci mühendislerin tepkisi sonucu sosyal- faşist TÜTED yöneticileri semineri verememişlerdi. Bunun sonucu olarak da sosyal-faşistler Hüseyin Özlütaş'ın silah taşıdığını ve evinde yasaklanmış kitap bulundurduğunu ihbar etmişlerdir. Zaten K.İ.D Başkanına çeşitli baskılar yapan polis bu ihbarı değerlendirmiş ve bir bankanın soyulmasını bahane ederek evi büyük bir şamata ile basmıştır.

Hiç bir suç unsuru bulamayan siyasi şube ekipleri K.İ.D Başkanını iki gün üstü açık, yataksız soğuk bir hücrede tutup, çeşitli psikolojik baskılar uyguladıktan sonra 9 Aralık 1977 gün ve 50541 sayılı evrakla İstanbul C. Savcılığına sevketmiş ve savcılıkça serbest bırakılmıştır.

OYMA PINAR BARAJINDAN VE MANAVGAT'TAN HALKIN KURTULUŞU, HALKIN YOLU VE HALKIN BİRLİĞİ TARAFTARLARI

«HAKLARIMIZI MÜCADELE İLE ALACAĞIZ»

İşyerimiz, Manavgat ırmağı üzerine kurulan -aynı zamanda Keban'dan birkaç misli daha büyüklüğü ile tanınan- Oyma Pınar barajıdır. Baraj 1962'lerde başlamış olup, Alman, Avusturya şirketlerine ve ENKA ve NUROL adlı iki Türk şirketine satılmıştır. Ön çalışmalarından sonra nihayet 1977'nin Haziran ayında toplu işçi almaya başlandı. İşyerinde çalışma süresi 11 saattir. Haftalık tatil ise verilmemektedir. Günlük ücret genel olarak 90 lira ile 220 lira arasında değişiyorsa da kesin bir günlük ücret yoktur. Her aldığımız aylık değişik miktarlarda oluyor, yattığımız yerler ise ahırdan farksızdır. Milliyet kavgası her yerde olduğu gibi burada da yaptırılmaya çalışılıyor. Ancak proleter devrimci arkadaşların önderliğinde verilen mücadele ile bu oyun boşa çıkarıldı.

Diğer taraftan daha işçiler işe alınırken sahte bir yer imzalatılarak Bayram Sökmen adlı bir faşistin BES-İŞ adlı sendikasına kayıtlı edilmişlerdir -bunu ancak daha sonra anlayabildik.- Temmuz ayının sonlarında TÜRK-İŞ'e bağlı TEZ-İŞ sendikası işyerine gelerek bir sürü yalan ve aldatmacalarla bir kısım işçi arkadaşları üye kayıt etti. Ancak daha sonra işçileri 450.000 liraya BES-İŞ'e satıp kaçtı. Bunun üzerine başına bir avuç revizyonistin çöreklendiği DİSK'in TEK-GES-İŞ Manavgat Şubesi kuruldu. Şu anda TEK-GES-İŞ'e üye olan işçi sayısı 350 civarındadır.

1 Aralık günü işverenler 16 arkadaşımızı hiç bir gerekçe göstermeden işten attılar, bunun üzerine iş kolunda bulunan biz toplam 450 işçi büronun -işverenin bürosunun- önüne toplanarak olayı protesto ettik. Tercüman aracılığı ile dağılmamızı, yoksa hepimizin işine son vereceklerini söylediler, biz de işten atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını, yoksa sonuna kadar direneceğimizi söyledik. Kararlı mücadelemizden korkan işverenler 16 arkadaşımızı geri aldılar.

5 Aralık 1977 günü Manavgat Çağlayan sinamasında TEK-GES-İŞ yöneticileriyle işçiler ve konuklar arasında bir söyleşi toplantısı yapıldı. 9 Aralıkta da DİSK TEK-GES-İŞ ile TÜRK-İŞ'e bağlı TEZ-İŞ sendikaları arasında Manavgat'ta mahkeme vardır. Sonuç ne olursa olsun biz ekonomik ve siyasi haklarımızın dilek ve temennilerle değil, masa başındaki anlaşmalarla değil, mücadelelerle alınacağının bilincindeyiz.

Duisburg, Mannesman'dan işçiler:

KAHROLSUN ALMAN EMPERYALİZMİ

Biz Almanya'nın önemli sanayi merkezlerinden biri olan Ruhr havzasındaki Duisburg şehrinde, Mannesmann firmasında çalışan işçiler, 30.6.1977 tarihinde kısa çalışmaya zorlandık. Mannesmann'da kısa çalışma devresinde olan işçilerin sayısı 6000 kadardır. Bu sayı, Almanya'nın diğer şehirlerinde çeşitli işkollarında çalışan işçiler eklendiğinde 400.000 civarındadır. Almanya'da tüm ağır işkollarında olduğu gibi, Mannesmann gibi ağır sanayi kuruluşunda da genellikle biz yabancı işçiler en ağır ve zor şartlar altında çalışmaktayız.

Mannesmann faşist militanları hem yerli yabancı işçilerin birlik ve beraberlik içinde mücadelerini engelleyebilmek, hem de işçileri daha kolayca sömürebilmek için çeşitli kurslardan geçirilmiş firma ve yönetici yanlısı 437 kısım şefi (meister), 752 çavuş (forarbeiter), bilhassa Türkiyeliler üzerinde zulüm ve baskılarını rahatça uygulayabilmek için 4 tane, sözüm ona Türkiyelilerin dil zorluklarında yardımcı olacak, tercüman satın almışlardır. Ayrıca tüm yerli ve yabancı işçilerin mücadelelerini engellemek ve onları bölmek için başımıza 33 sarı sendikacı (yarısı sosyal faşist) oturtmuşlardır.

İşçi yanlısı geçinen bu satılmış sarı sendikacılar kısa çalışma devresinden önce gelip işçiler arasında herhengi bir tepkinin olup olmadığını anlamak ve böylesi bir durumda kolayca kontrol altına alabilmek için bizi teselliye uğraştılar. Kendilerinin işverenle görüşüp, işverenin kısa çalışmaya gitmek zorunda olduğunu, ve kendilerinin de buna karşı çıktıklarını öğünerek bize anlatmaya ve bizi kandırmaya çalıştılar. Bizim buna sert tepki göstermemiz üzerine ve onların sadece karşı çıkmalarının yetmeyeceğini anlatınca yüzlerindeki maskeleri düştü ve bizi iş yerinde tek başına bıraktılar. Böylece bu sendikacıların kime hizmet ettikleri de bir kez daha ortaya çıktı.

Biz işçilerin sendikadan anladığımız şudur: Gerçek bir sendikacı işçinin yanında yer alır ve onun haklarını sonuna dek savunur. Fakat bu satılmış sarı sendikacılar ve onlarla işbirliğine giden sosyal faşistler değil işçi hakkını savunmak, ellerinden geldiği kadar işçileri bölmek ve patronlar hesabına çalışmak için uğraşıyorlar. Bir işçinin çıkışı verildiğinde, "İşverenin işi iyi olmadığı için senin çıkışını imzalamak zorunda kaldı" diyerek işin içinden sıyrılıp çıkmaktadırlar.

Fakat biz işçiler, artık böylesi satılmış sarı sendikacıya uymayarak haklarımızı almakta direnecek ve sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Fabrikalarda işçilerin iş yeri temsilcilerinin ve sendikacıların işveren tarafından önerilmesini değil, işçilerin kendi adaylarını seçerek, kendilerinin temsil edilebilmelerine inanıyoruz artık.

Duisburg'daki Mannesmann firmasında çalışan biz tüm işçiler sarı sendikaya kayıtlıyız ve her ay maaşımızdan 15.- DM (mark) aidat kesmektedirler. Burada çalışan 10000 işçiden kesilen 15.-DM her ay 150.000 mark gibi büyük bir rakama işaret etmektedir. Bu sarı ve sosyal-faşist sendikacılar bu paralarla keyf sürmekte ve bir işçinin çıkışı verildiğinde çekinmeden imzalarını altına atmaktadırlar.

Beynelminel firma Mannesmann'nın yıllık muhasebe broşürlerinden alınan bir kaç rakamı aşağıya aktarınca durumun daha da aydınlanacağının kaatındayız. Adı geçen firmanın 1972'de 135 milyon, 1973 de 185 milyon, 1974'de 208 milyon, 1975'de 243 milyon, 1976'da 378 milyon kar yaptığı ortadadır.

Aynı firma gene Ruhr havzasında Düsseldorf'ta bulunan 1800 işçinin çalıştığı bir işyerini kar getirmediği gerekçesiyle kapatarak tüm işçileri kapı dışarı etmiştir.

Hindistan'da kurmuş olduğu demir çelik fabrikasında 8 saatlik iş yerine Hintlileri 11-12 saat çalıştırarak 4.- mark ödemektedir.

Avrupa'ya getirilen yabancı işçilere tüm resmi dairelerde olduğu gibi firmalarda da ikinci sınıf insan muamelesi yapılmakta ve onların Alman işçi sınıfıyla kaynaşmaları önlenmeye çalışılmaktadır.

İşyeri yönetmeliğine göre 250 dereceden fazla sıcaklıktaki bir demire dokunmamak gerekirken, usta başlar veya kısım şefleri bizi bu demirleri yapmaya zorladıklarında, sendikaya baş vuran arkadaşlarımız terslenmekte ve "siz buraya çalışmak için geldiniz, 8 saat çalışmak mecburiyetindesiniz" denmektedir. "Eğer çalışmak işinize gelmiyorsa her an için geri gidebilirsiniz" şeklinde terslenmektedirler. Yukarıda bahsettiğimiz gibi kısa çalışma süresi 30 Haziran 1977 ile 30 Eylül 1977 tarihine kadardı, bu üç aylık kısa çalışma dönemi bittikten hemen sonra işveren sarı sendikacıları çağırarak, ikinci bir sömürü şekli olan üç aylık parasız izin formülünü çıkardılar.

Sarı sendikacılar, babaları olan işverenden üç aylık parasız izin emrini alır almaz, işyerlerini tek tek gezerek ve övünerek "biz kısa çalışmayı kaldırdık, işveren 400 kişinin çıkışını veriyordu, engelledik. Buna çözüm yolu olarak üç aylık parasız için isteğini kabul ettik" diye övünerek biz işçileri aldatmaya çalıştılar, ama aldatamadılar, ve biz onlara şu cevabı verdik: Sizin bu tavrınız yanlıştır, 500 kişiyi izine gönderiyorsunuz ama bunlara para vermeyerek patrona üç ayda 500 kişinin sırtından 2.250.000 DM para kazandırıyorsunuz. Üstelik izinli işçilerin üretimi izine gitmeyen işçilere yaptırılmaktadır. (Örneğin 5 kişinin çalıştığı bir iş yerinde üretilen 100000 ton demiri şimdi 3 kişi üretmektedir.)

Kısa çalışma devresinde olduğu gibi üç aylık parasız izin devresinde de sarı sendikacıların maskesini bir kez daha açığa çıkardık.

Kapitalist sistemde emek -sermaye çelişkisi keskinleşmekte ve tekelci burjuvazinin adilikleri her gün daha açığa çıkmaktadır.

Tekelci burjuvazi üzerimizdeki faşist baskılarını katmerleştirmektedir. Mannesmann yükselen işçi mücadelesini parçalamak için işçilerin fabrikaya 450.- marklık hisse senetleriyle ortak olabileceklerini önermekte ve aramıza ajanlarını salmaktadır. Bazı hisse alan arkadaşlarımız, bunu bir kurtuluş yolu olarak bilmektedir ve kendilerinin fabrika sahibi olduklarını iddia ederek gülünç duruma düşmektedirler.

Aslında milyarlarca sermayesi olan böylesi bir fabrikada hepimizin bildiği gibi 450.-marklık hisse senedinin sözünün olmayacağı ortadadır.

Biz şuna inanıyoruz ki, Almanya'da işçi ve emekçi tüm kesimlerin kurtuluşu, ancak devrimci işçi iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir.

KAHROLSUN ALMAN TEKELCİ BURJUVAZİSİ!

SARI SENDİKA AĞALIĞINA SON-İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

KAHROLSUN SATILMIŞ SARI SENDİKA!

YERLİ VE YABANCI İŞÇİ AYRIMINA SON!

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!

YERLİ VE YABANCI İŞÇİLER BİR CEPHEDE BİRLEŞELİM!

DUİSBURG MANNESMANNDAN BİR GRUP DEVRİMCİ İŞÇİ
Devrimci selamlar

İzmir'deki kitle eylemine 3000 kişi katıldı

İzmir'de 4 Aralık 1977 tarihinde "İşsizliği, Hayat Pahalılığını, Faşist Terörü ve Gecekondu Yıkımını Protesto Mitingi" yapıldı.

HALKIN KURTULUŞU, HALKIN YOLU ve HALKIN BİRLİĞİ taraftarlarının ortaklaşa yürüttüğü kampanya sonucunda gerçekleştirilen mitinge 3000'nin üzerinde genç ve emekçi katıldı.

Mitinge katılanların sayısı, mitinge katılanların yürüyüşe geçmesinden sonra daha da arttı ve otobüslerden inen halk yürüyüş koluna katıldı.

Mitingde Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği adına yapılan konuşmalarda işsizlik, hayat pahalılığı, faşist diktatörlük, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm protesto edildi.

Göksun, Büyük Kutu köylüleri:

DEVLET YARDIMI KİME HİZMET EDİYOR ?

Bizler Göksun'un Büyük Kutu köylüleriyiz. Geçimimizi genellikle hayvancılık ve tarımdan sağlarız. Tarım derken, köyümüzde ortalama olarak her aileye 15 dönüm arazi düşmez bile. Tarımda hala ilkel tarım aletleri kullanıyoruz. Bunlardan temel güç, hayvan gücüdür. Tarım aletleri ise; öküz arabası, kara saban, üvendir. Köyümüzün arazisi sulu da değildir. Tarım ilaçları da kullanılmıyor. Köyümüz bu şartlar altında kendi yiyecek ihtiyacını yine dış piyasalardan temin etmek zorunda kalıyor. Toprağın azlığı, tarım ilaç ve makinalarını kullanma imkanlarının olmayışı, köyümüz halkının kendi ihtiyaçlarını bile karşılayamaz duruma getirmiştir. Hele bu arazi de bir kaç parçaya (mirasçıya) ayrıldığında, arazi, ihtiyacı hiç karşılayamaz oluyor; ve böylece köyden kentlere göçler başlıyor.

Bazı seneler, devlet yıllık taksitle köylülere tohumluk buğday veriyor. Devletin verdiği buğday, piyasadakinden daha pahalıdır. Fakat yıllık taksitli olduğu için almak zorunda kalıyoruz.

Köyümüz orman köyüdür. Orman işçiliği de yaparız. Bize en zor yerlerde tomruğun metre küpünü 100 liraya yaptırmalarına rağmen, tomruğu kalitelere göre ayırıp farklı fiyatlarla satıyorlar. Oysa bize sadece metreküp hesabından tek tip ücret ödüyorlar. Kalitelere göre yapılan değerlendirme hakkından yoksunuz. Bu haktan hakim sınıflar ve onların iktidarı faydalanmaktadırlar.

Yapılan tomrukların kalıntılarını, yine kamyonların rahatlıkla inip çıkabilecekleri yerlere kadar indiriyoruz. Tüccar gelerek, istif ettiğimiz odunun sterini (1 metre küp) 130 liraya alıyor. Kamyonlara yükleyip büyük kentlere götürerek sterini 400 -500 liraya satıyor. Hem de bizim yaptığımız odunun % 25'ini devlet vergi olarak kesmektedir.

Devlet, traşlama bahanesiyle köyün sınırları içerisinde bulunan ormanlık yerleri tel örgü içerisine alıyor. Tel örgü içerisine köyün hayvanlarını bırakmıyorlar.

Şimdi soruyoruz:

-Köyün sınırları içerisinde bulunan bu ormanlığa devlet ne gibi bir yatırım yapıyor da, tel örgü içerisine aldığı köyün merasına hayvanları bırakmıyor?

-Köyün ormanlığının ve merasının bedelini ödemeden neden geçiminin büyük bir kısmını hayvancılık teşkil eden köyün sınırları daraltılıyor?

-Devlet bunlara hiç bir yatırımda bulunmuyor. Köyün sınırlarını daraltmak, buna bağlı olarak halkın ve bunların geçim kaynağı olan hayvanların yaşama hakkını kendi ellerine alıyor, köyün ormanlığını ve merasını gasp ederek, köylüyü açlığa mahkum ediyor.

Devlet orman köylülerine çinko veriyor. Verdikleri çinko piyasadaki fiyatından daha pahalıdır. Fakat yıllık taksitli olduğu için almak zorunda kalıyoruz. Her aileye ortalama olarak 38-50 tabak arasında değişen çinko verdiler.

Köyümüz hayvancılıkla uğraştığı için, insanların barınakları, hayvanların barınakları, hayvanların yiyeceklerinin konulacağı yerler göz önünde tutularak verilen bu çinkoların köylülerin ihtiyaçlarını karşılayıp karşılamayacağı, verilen çinkoların evlerin bile üzerlerini kapamayacağı açıktır.

Yukarıda açıkladığımız buğday ve çinkonun devlet ve piyasa arasındaki karşılaştırmamız, sadece devletin sömürücü olduğu anlamına gelmemelidir. Piyasadaki tefeci tüccarların da yaptıkları her şeyin içerisinde, özel mülkiyet ve aşırı kar hırsına sahip olduğu açık bir gerçektir.

Yardım mahiyetinde verilen, çinko olsun, buğday olsun, özünde yardım değil, kendi sömürü ve talanlarını gizleyebilmek için bir uyutma politikasıdır. Burjuvazinin proletaryaya yardım ettiği daha hiç bir yerde görülmemiştir. Burjuvazinin kendi sesi olan radyolarında, basınlarında orman köylerine kredi vereceklerini, verdiklerini söylüyorlar. Bir takım sosyal haklara kavuşturacaklarını söylemektedirler. Bunların tümü yalan ve sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Çünkü emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizmin ülkedeki temsilcileri; işbirlikçi tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağalarıdır. Devlet de, egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskısıdır. Hükümet de onun bir aracıdır. Sosyal demokrat partiler iktidara gelse de bu gerçek değişmez.

Köyümüz bu uyutma politikasına artık kolay kolay aldanmayacaktır. Çünkü köyümüz bu sömürü ve talan düzenini kendi yaşantılarıyla görebiliyor. Bunu değiştirmek için işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlü mücadelesiyle yıkılacağını biliyoruz.

Burjuva devlet mekanizması tam olarak yıkılmadıktan sonra proletaryanın kurtuluşu imkansızdır.

KÖYLÜLERİN TEFECİ TÜCCARLARA VE DEVLETE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİDİR

KÖYLÜLERİN ORMANLARINA VE TOPRAKLARINA UZANAN ELLER KIRILACAKTIR!

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

BÜYÜK KUTU KÖYÜNDEN BİR GRUP HALKIN KURTULUŞU SEMPATİZANI

HALKIN KURTULUŞU

GAZETEMİZİ YAŞATALIM, ABONE OLALIM, ABONE BULALIM. BAĞIŞ KAMPANYASINI GÜÇLENDİRELİM.

BAĞIŞLAR İÇİN HESAP NO:

TEOMAN GÖRAL
TAS. H. 2023 C
TÜRKİYE İŞ BANKASI
AKSARAY-İSTANBUL ŞUBESİ

HALKIN KURTULUŞU'NU HALK YAŞATACAKTIR

DÜZCE: SELAMLAR KÖYÜNDEN 80 EMEKÇİ	340.- TL
KAYSERİ: BİR GRUP ÖĞRETMEN	205.- TL
İSTANBUL: MECİDİYEKÖYLÜ DEVRİMCİLER	1350.- TL
BURSA: DOĞANCI BARAJI İNŞAAT İŞÇİLERİ	1100.- TL
İSTANBUL: ZEYTİNBURNU'NDAN BİR GRUP EMEKÇİ	100.- TL
KIRKLARELİ-KOFÇAZ'DAN BİR DEVRİMCİ	100.- TL
ÇORUM'DAN DEVRİMCİLER	700.- TL
İZMİR-İKİÇEŞMELİK'TEN DEVRİMCİLER	1100.- TL
EŞME'DEN DEVRİMCİLER	650.- TL

BİKSAN KABLO İŞÇİLERİ NASIL SÖMÜRÜLÜYOR ?

Ben Kağıthane'de Biksan Kablo sanayiinde çalışan devrimci bir işçiyim. Fabrikamızdaki sömürüyü anlatmak ve bunu tüm işçilere duyurmak istiyorum.

Fabrikamızda kablo ve akü kutup başlıkları, araba elektrik tesisatları ve araba profil malzemeleri üretilmektedir. Fabrikada emek daha çok yoğunlaştırılarak sömürü artırılmaktadır. Bunun için şöyle bir sistem uygulanmaktadır. İşçilerin hepsinden, her akşam verilen bir kağıda ne kadar üretim yaptığını ve bunu kaç saatte gerçekleştirdiğini yazması istenmektedir. Böylece işçinin her gün ne kadar üretim yaptığı öğrenilmeye çalışılmakta, diğer günlerdeki üretimiyle karşılaştırılarak arada bir fark varsa, bu fark işçinin başına kakılmaktadır. Bu fark özellikle işe yeni giren işçiler üzerinde tam bir tehdit haline gelmektedir. Yeni işe alınan işçiler deneme süresini başarıyla bitirerek işe alınmak için genellikle gücünün çok üstünde bir çaba harcamaktadırlar. İşverenler bu deneme süresini bir silah olarak kullanmaktadırlar. İşçi normal çalışınca işe alınmamakta, gücünün üstünde bir çaba harcayarak işe alındığında ise, daha sonraki çabası normale döndüğünde bu defa deneme süresindeki çalışması ile sonraki çalışması karşılaştırılmakta, bu farkın sebebi sorulmakta, bundan sonra tehditler başlamaktadır: "Çok az üretiyorsun", "Üretimi düşürüyorsun". Ne kadar üretim yapılırsa yapılsın, kartın karşısına "Üretim çok az" diye yazmaktadırlar. Bazen arkadaşlarımız büroya çekilip, üretimi neden "düşürdüğü" sorulmakta ve işten atılma ile tehdit edilmektedirler. Hatta İş Kanunu'nda bir işçinin yaptığı işten daha ağır bir işe indirilemeyeceği belirtildiği halde, bir işçi sırf üretimi düşürdüğü bahanesiyle eski işinden alınmış, meydancılığa verilmiş ve kendisine "sen bu işi daha iyi yaparsın" denilmiştir.

Üretimin sürekli artırılması istenirken "üretim artarsa prim vereceğiz" demelerine rağmen hiç kimseye prim verilmemektedir. Primler ancak hiç bir iş yapmayan patron yanlılarına verilmektedir. Diğer işçiler için ise prim aldatmacadan başka bir şey değildir.

Üretimle ilgili olarak bir bilgi verirsem bu daha da iyi anlaşılacaktır. Fabrikada imal edilen otomobil elektrik tesisatı buna en iyi örnektir. Bu tesisat üç kişi tarafından yapılmakta ve ancak günde azami çaba harcayarak iki takım üretilebilmektedir. Bunların tanesi onbeşer bin liraya satılmaktadır. İkisi 30 bin lira. Bunlara giden masraf ise (kablo, elektrik vs.) altı bin liradır. Yani o iki takımdan 24 bin lira kar edilmektedir. Buna karşılık işçilerin günde aldığı ücret toplam olarak 315 lira brüttür. Bu da net olarak 200 lira çevresindedir. Bu sömürüye iyi bir örnektir. Ama işveren, atelye şefi ve postabaşı vasıtasıyla, bunu yeterli bulmamakta, günde en az 4 takım üretilmesini istemektedir.

Başka bir örnek. Bir işçi arkadaş günde 50 bin metre kablo sardığını karta yazdığı halde, işletme şefi kartın karşısına "başka ne yaptın?" diye sormaktadır. Bundan anlaşılıyor ki onların amacı hep kar, hep kar ve işçiye daha çok baskıdır.

İşçiler bütün bu ve bunun gibi durumlara çok öfkelenmekte ve bu kontrol sisteminin kalkmasını istemektedirler.

Aslında özellikle son zamanlarda artan bu baskıların başka bir sebebi daha vardır. 11. aydan itibaren toplu sözleşmeden elde edilen günlük 35 lira zam aldık. Buna bile tahammül edemeyen sömürücü ve zalim patron bu yolla zamdan faydalanan işçileri işten atarak yerlerine asgari ücretle işçi almak istemektedir. İşte bu yüzden baskılar artmıştır.

Biz işçiler birleşerek patronun bu oyununu boşa çıkarmalı ve bu yüzden işçi attırılmasına izin vermemeliyiz ve vermeyeceğiz de.

BİKSAN KABLO İŞÇİLERİ ! İŞTEN ATILMA TEHDİTLERİNE KARŞI BİRLEŞELİM !

BİKSAN KABLO FABRİKASINDA SÖMÜRÜ VE BASKIYA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM !

ALİBEYKÖY

likte işleri düzenli bir şekilde sürdürmek için bir komitenin seçilmesini sağladılar. Halk, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu'ndan devrimcileri seçti. Ayrıca devrimci ama henüz herhangi bir görüşü benimsememiş bir işçi arkadaş da komiteye seçildi. Komite kısa zamanda tüm faaliyetleri merkezi bir şekilde sürdürebilmek için insiyatifi elinde topladı.

KOMİTENİN ÇALIŞMASI

Komitenin yaptığı ilk iş, belli bir araziyi tespit etmek oldu. Devrimci mühendisler gelerek bu arazinin ölçüm ve planını çıkardılar. Araziyi 134 eşit parsele böldüler. Planda halkın yol, kanalizasyon, çocuk parkı gibi tüm altyapı tesislerine dikkat edilmişti. Komite böyle davranarak, belediyenin "halk sağlığına elverişsiz konut" ve "düzensiz" gibi bahanelerini tesirsiz hale getirmiş oldu.

Komite, parselleri, halkın onayı ile, müracaat edenler arasında kura çekerek dağıttı. Komite, bu şekilde parsel anlaşmazlıklarının ve kavgaların önüne geçti. Komite, 4 parseli dernek, vb. ihtiyaçları göz önünde bulundurarak kura dışı bıraktı. Halk bunu onayladı. Ayrıca bu şekilde kayırıcılığın etkisi ortadan kaldırıldı.

Müracaat edenler arasında 1973 yılında evi yıkılanlara öncelik tanınması fikri de halk tarafından onaylandı. (Bilindiği gibi, 1973'te birçok gecekondu yapılmış, ancak bunlar eski AP'li Belediye Başkanı Fettah Kahraman tarafından seçimi kaybettikten sonra görevi devretmeden intikam için yıktırılmıştı. O zaman toplu bir direniş olmamıştı) Bundan sonra parsel sayısı müracaatlara yetmeyince, burada yeni bir ilke getirildi, ve bu da halk tarafından onaylandı. Buna göre, yoksul, evli ve çocuklu aileler kuraya katılabilecek, bekarlar yeni bir parselasyonu bekliyecekti.

Çalışmada ve malzemelerin satın alınmasında kollektif çalışma ve beraberlik halk tarafından büyük bir hararetle benimsendi. Bu şekilde bireycilik asgariye indirildi ve malzemeler piyasa fiyatlarının altında alınmış oldu. Bu, halkımızın birlik ve beraberliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu ve bunu ne kadar istediğini gösterdi.

ÖZELLİKLE KADINLAR ÇOK MÜCADELECİ BİR TUTUM İZLEDİ

Çalışmalar 11 Aralık Cumartesi günü başladı. Arazinin sınırı ve parsel numaraları belirlendi. Bu arada bazı fırsatçılar güçlük çıkardı. Evleri veya apartmanları olduğu halde hak iddia ettiler, yoksul halkı tehdit ettiler. Ancak birliği görünce çekildiler. Fakat jandarmaya şikayet ettiler. Yemek molası verildiğinde jandarmalarla belediye zabıta ekipleri aniden gelerek kazıkları sökmeye, ipleri koparmaya başladılar. Ancak proleter devrimciler hemen müdahale ederek bunu engellediler. Halk da bunun üzerine devrimcilere katıldı ve jandarmalarla zabıtalar geri çekilmeye zorlandı. Özellikle kadınlar çok mücadeleci bir tutum izledi ler. Sonunda gelenler koşa koşa gecekondu yerini terketmek zorunda kaldılar. Ama bir müddet sonra

Bir astsubay ve teğmenin nezaretinde 20-25 jandarma gelerek halkın dağılmasını istedi. Fakat devrimcilerin öncülüğünde halk akıllı bir siyaset uygulayarak topluca geri çekilerek bekledi. Jandarmalar halkı tehditle yıldıramayacaklarını anlayınca çekip gittiler. Halk arkalarından GECEKONDU HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ. GECEKONDU YIKILMAZ, HALK BUNU AFFETMEZ sloganlarını çoşkunca attı.

GENİŞ BİR KAMUOYU YARATILMALIDIR

Bu durum halkın moralini yükseltti ve çalışmaya devam edildi. Ancak bu işin geniş bir propagandasının yapılması ihtiyacı kendini açık bir şekilde hissettirdi. Hemen bir yardım çağrısı yapıldı. Bu çağrı basına ve derneklere yapıldı. Basın buna yer vermedi. Derneklerden aynı günün akşamı İYDGD'den HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK'ten 20 kişilik bir grup gelip sabaha kadar çalışmalara katıldı. Ayrıca İYDGD çeşitli yardımlarda bulundu.

Ertesi gün İYDGD bir ekip daha gönderdi. Bunlar da gecenin geç saatlerine kadar fedakarca soğuk, rüzgar ve yağmur altında çalıştılar. Başka derneklerden katılma çok azdı.

GREVLERE HABER İLETİLİYOR

Komite ayrıca gecekondu halkının haklılığını anlatmak üzere grevdeki işçilerle konuşmak için bir heyet gönderdi. Sungurlar'ın, Demirdöküm'ün, Çelik Endüstrisi'nin işçileri kollektif çalışmayı, ve beraberliği duyunca çok sevindiler, selamlarını ilettiler ve yardıma geleceklerini bildirdiler.

Komite ayrıca bir bildiri basarak bunu geniş bir şekilde dağıttı.

Yapım işine katılım ilk günler yeterli olmadı. Komite bunun örgütlenmedeki eksiklikten ve eğitimin yetersizliğinden olduğunu tespit etti. Hemen bir toplantı yapıldı ve durum ev sahiplerine belirtildi. Herkesin karısını, annesini, babasını, akrabasını getirmesi gerektiğini söyledi ve bu konuda herkesten teker teker sözaldı. Ev sahiplerinden biri sözaldı ve şöyle dedi: "Bugün sabahtan beri kızım yaşlarında 4 kız bana yardım ediyordu. (Lise-Der'den gelen arkadaşlar) Bunlar yağmur demeden, çamur demeden halk için çalışıyorlardı. Benim iki çocuğum var. Herhalde bunların kanı bu dört devrimci kızın kanından kırmızı değildir. Ölseler de hastalansalar da yarın onları getireceğim" Bu sözler hararetle alkışlandı.

ÖRGÜTLENME YAYGINLAŞIYOR

Komite hemen kendi altında birimler kurdu. Kadınların katılımı ve yardımı artırmasını sağlayan komite kurulunca hemen kadınların sayısında artış görüldü. 80 kadın faaliyete geçti. İnşaat malzemelerini satın alan ve çalışmaları organize eden komiteler de kurulunca işler düzelmeye katılım artmaya başladı.

Komite tecrübesizliğinden dolayı bazı hatalar işledi. Ancak açık ve dürüst tutumu ile bunları gidermeye çalıştı. Yine ilk günler çalışmaya gelen devrimcilere yatacak yer ve yiyecekler konusunda yardımcı olunmadı. Kimsenin aklına, gelen devrimcileri eve götürmek gelmedi. Bu kötü bir şeydi. Komite bunun da önderlik edilmesi gereken bir sorun olduğunu hemen anladı ve bu konuda halka çağrı yaptı. Bundan sonra devrimcilere olan ilgi arttı. Emekçiler devrimcileri evlerinde misafir ettiler. Hatta bir ev sahibi, zeytin, ekmek alan bir devrimciyi gördüğünde ona kızdı: "Bu yanlış bir tutumdur, evlerimiz ne güne duruyor" diye eleştirdi.

DEVRİMCİLER ARASI İLİŞKİLER

Devrimciler arası ilişkiler çok iyi sürüyor. Grupçu ve sekter eğilimler hemen yok denecek kadar az. Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda özgürlük her siyasete uygulanıyor. Özellikle Kurtuluş Yolu ve Halkın Kurtuluşu'ndan devrimciler tam bir uyum içinde çalışıyorlar. Ancak çalışmalarında halkın çıkarlarını esas aldıkları içindir ki grupçu eğilimler yok. Bu durum devrimcilerin birliğini olumlu yönde etkiliyor. Zaten halk da bunu istiyor.

Halkın Gücü'nden arkadaşlar dışarıdan gelerek çalışmalara katıldılar. Sekter ve grupçu bazı eğilimleri komitenin dürüst ve açık tutumuyla ortadan kalktı. Onlar da fedakarca çalışıyorlar.

Halkın Yolu'ndan Halkın Sesi'ne geçenler hemen işin başında çalışmayı baltalamaya ve bölmeye çalıştılar. Halk kollektif çalışmanın ilkelerini beraberce tespit etmeye çalışırken, onlar dışarda arsanın içerisinde daha önce çevirdikleri bir arsayı inşaya hazır hale getirmeye çalışıyorlardı. Tıpkı komite ve halka karşı mücadele bayrağı açmış apartman sahibi bir iki nalbur ve vurguncu gibi. Ancak hemen tecrit oldular. Kitle onları eleştirdi. Onların bir kısmı tecrit olduklarını görünce hatalarını unutturmak, kendilerini affettirmek için yırtınırcasına çalıştılar. Ama baltalayıcılıklarına da bir iyi niyet kisvesi altında devam ettiler. Bölücülüklerini gören bir kısım Halkın Sesi'ne geçen unsur da onları eleştirdi ve bunlar mücadele seli içinde kayboldular. Evlerin birlikte yapımı meselesinde de "herkesin arsası var, herkes evini yapsın" diyerek örgütsüzlüğü savundular. Bekarların yüklerinin daha hafif, arsaların az olduğunu komite tespit dedip, şimdilik bekarları gelecek listeye kaydırdığını açıkladığında, bunlar bekar-evli ayrımı yapılıyor diyerek, bekarları birlikte mücadeleden koparmaya çalıştılar. Ancak gerçek devrimcidir. Bekarların hiç biri bana arsa verilmiyor diyerek çalışmayı bırakmadı. Tam tersine zor durumda olana yardım edilmesi gerekir diyerek, fedakarca çalıştılar. Zaten bekarlara bir sonraki parselasyonda yer verilecek. Bu yüzden kışkırtmalar para etmedi.

Bütün Türkiye'de olduğu gibi mücadele yükseliyor, yükselecek. Gecekondu cular azimli, gecekondu cular evlerini savunmaya kararlıdırlar.

GECEKONDU YIKILMAZ
HALK BUNU AFFETMEZ !
GECEKONDU HAKKIMIZ
SÖKE SÖKE ALIRIZ,
HERKESE İŞ KÖYLÜYE
TOPRAK HALKA HÜRRİYET !
NE ABD NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK
TÜRKİYE !

HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA
ALİBEYKÖYLÜ
PROLETER DEVRİMCİLER

ORTADOĞU

Baş.ta.sa.1'de

yönde olduğunu ortaya koyuyor. Ve bunların her birinin yüzeydeki görüntülerinin altına inildiğinde gerçekte bu mücadelelerin iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist devletler arasındaki rekabetin, yerli işbirlikçilerinin de katılmasıyla sürdürülmesinden başka bir şey olmadığını görmekteyiz".

"İçinde bulunduğumuz koşullarda, gittikçe artan bir şekilde emperyalist paylaşım mücadelelerinin bölgesel silahlı çatışmalara yolaçtığını görmekteyiz".

Evet, bugün, Ortadoğu ve çevresinde, Afrika'da, Doğu Akdeniz'de, Kıbrıs'ta giderek derinleşen bunalımlar, gerginlikler, savaşlar, büyük emperyalist katliamlarının kundaklandığı felaket ocaklarıdır. Bunlar bir dünya savaşına doğru tırmanan emperyalist devletlerin, özellikle iki baş canavar süper devletin kanlı basamaklarıdır.

Özellikle iki süper devletin akbabalar gibi Ortadoğu'da, Doğu Akdeniz'de, Afrika'nın 'Afrika Boynuzu' kesiminde ve diğer bölgelerinde melun tertip ve saldırılar peşinde oldukları görülmektedir.

Bu vahşi talancılar, bölgede işbirlikçilerini de kullanarak azgın bir rekabete girişmişlerdir.

Afrika'nın ve Ortadoğu'nun zengin hammadde kaynakları ve insangücünün iyice iştah kabartıcı uyarıcılığının yanısıra bu bölgenin dünya hakimiyeti için mücadelede bir kilit noktası olması, buhranların bu bölgede daha sıkı başgöstermesine, emperyalist rekabetin azgınca tırmanmasına yolaçmaktadır.

Kör gözleri ve bunak beyinleri ile sadece kar ve daha fazla kar etmek için kan döken alçak emperyalistler dünyanın bu bölgesini her anlamda bir "nükleer" fıçıya çevirmişlerdir.

Bu bölge üzerindeki rekabetin son sıralarda özellikle şiddetlenmesi, sadece bölge halklarının değil, tüm dünya halklarının geleceğini yakından ilgilendirmektedir.

Çünkü, bir ya da diğer süper devletin bu bölgede 'ileri' doğru yaptığı her hangi bir hamle derhal öteki süper devleti harekete geçirmekte, ve böylece karşılıklı adımlar gittikçe sıklaşarak dünya halklarını tehdit eden bir dünya savaşı tehlikesini gittikçe artırmaktadır.

Bunun somut örnekleriyle dolu olan Aralık ayının her bir gününde, emperyalistler karşı-devrimci faaliyetlerini sürdürmekte ve öte yandan birbirlerini yemektedirler.

Amerika'nın Ortadoğu'daki ileri hamlesi, Sovyetlerin Irak ve Libya'da ayrıca çok daha yüksek boyutlarda yayılmasının Etyopya'ya yoğunlaşmasına yolaçmıştır. Sovyetler, hava ve deniz yoluyla binlerce tonluk ve en az yarım milyar dolar değerinde silahı Etyopya'ya yığmışlardır. Afrika'da Sovyet ve Kübalı "uzman" asker sayısı 30 binin çok üzerine çıkmıştır. İran'da bugün 24 bin Amerikalı (güya sivil) askeri "eğitmen" ve "danışman" bulunmaktadır. Bu sayının 1980'e kadar 80 bine çıkacağı bilinmektedir. Irak, Sovyetler tarafından son model uzun menzilli nakliye uçakları ve diğer silahlarla donatılmaktadır. Türkiye'nin NATO içindeki durumunun sağlamlaştırılması çalışmaları sürmektedir. Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına yeniden girmesi artık sadece bir an ve formalite meselesidir. Amerika Somali'ye doğrudan yardıma başlamak üzeredir. Sovyet ve Amerikan donanmaları Doğu Akdeniz'de cirit atmaktadırlar.

Görüldüğü gibi Ortadoğu ve Afrika'da iki süper devletin savaş doğurganı rekabetleri somut bir tehlikedir. Kahire "barış" tuzağı da bu savaş tohumlarından bir yenisi.

Ortadoğu'da ve çevresinde ve Afrika'da emperyalist dalaşmaların şiddeti giderek artmaktadır.

Tüm dünya halklarının ve proletaryasının geleceğini tehlikeye düşüren bu emperyalist dalaşmaları boşa çıkaracak olan yine sadece dünya halklarının ve proletaryasının devrimci mücadeleleridir.

Bölgedeki tüm halklar ve proletarya er ya da geç fakat mutlaka emperyalist saldırganları yenilgiye uğratacaklardır.

SOVYET

Baş.ta.sa.1'de

yardımı görmektedirler.

500 milyon dolarlık "yardım" sadece deniz değil fakat kurulan bir hava köprüsüyle de yoğun olarak sürdürülmektedir.

Eritre halkının ulusal kurtuluş mücadelesini, Etyopya halkının anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin Afrika halklarının anti-emperyalist mücadelelerini kana boğmak için gönderilen bu silahlar, ülkemizin karasularından, ve hava sahasından geçmektedir.

Türkiye işbirlikçi hakim sınıfları 1958'lerde Lübnan'a indirilen Amerikan uçaklarına nasıl yataklık ettiyseler, şimdi de muhterem Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ölüm makinalarının nakliyesinden haraç alarak aynı aşağılık ruhu yaşatmaktadırlar.

Ülkemizin topraklarını NATO'nun iğrenç faaliyetlerine kiralayan ve emekçi yığınları ve ülkenin doğal kaynaklarının emperyalistlere talan ettiren komprador burjuvazi ve toprak ağaları böyle bir alçaklık tan "kalben" hiç bir rahatsızlık duymamaktadırlar.

Ancak emekçi Türkiye halkı bu alçaklığın karşısında sessiz kalamaz.

Biz Eritre ulusal kurtuluş hareketini, Etyopya halkının sosyal kurtuluş mücadelesinin genel olarak Afrika'nın özgürlük ve bağımsızlığını tehlikeye düşürecek hiç bir faaliyetin topraklarımızı ve göklerimizi kirletmesine izin veremeyiz.

Türkiye emekçileri, sosyal-emperyalist hava köprüsünün Türkiye hava sahasında geçmesine; Etyopya'ya ölüm kusmaya giden savaş ve savaş malzemesi taşıyan gemilerin karasularımızdan geçmesine şiddetle karşı çıkar.

Bu iğrenç faaliyetlere yataklık eden yerli komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı ise hıncımız şimdi bir kat daha artmış bulunmaktadır.

KAHROLSUN SOVYET
SOSYAL-EMPERYALİZMİ !

SENDİKA AĞALARI

Baş.ta.sa.1'de

keklik" görerek, bu sendikanın üye sayısını inanılmaz derecede yüksek göstermeye çalıştılar. Reviz yonist ihanete duydukları öfkeden dolayı Maden-İş saflarını terkeden Auer işçilerinin, diğer bazı fabrikaların işçilerinin utanmazca, hala Maden-İş üyesi olduklarını iddia ettiler. Maden-İş içinde sosyal-faşist ihanet şebekesine karşı yükselen muhalefet sonucunda yönetimden uzaklaştıkları bölge ve işyeri temsilciliklerini İGD'li beslemelerle, Maden-İş 4. Bölgede olduğu gibi yoğun karşı-devrimci propagandayla kuşattılar. Gerici tüzük uygulamalarına ve zorbalığa dayanarak buralarda yönetimi tekrar ellerine geçirdiler. DİSK yönetimini baskı altına almak amacıyla "UDC'yi destekleme" toplantıları düzenleyip, sopalı, silahlı İGD'li Rus uşağı beslemelerle işçi sınıfına gözdağı vermeye çalıştılar.

Koltuklarını, mevkilerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, işçi sınıfının sosyal-faşist ihanete karşı yükselen muhalefetinden yararlanarak cılız bir-iki adım atan reformist sendika ağaları ise, düzen savunucusu karakterleri gereği, sonunda DİSK içinde çöreklenen sosyal-faşist kliğin bütün düzenbazlıklarının, sahtekarlıklarının, ihanetlerinin karşısında sessiz kaldılar, bunlara gözyumdular.

Ve böylece kongreye kadar gelindi.

İŞÇİ SINIFI DİSK YÖNETİMİNDEKİ ÇATIŞMAYI NASIL ELE ALMALIDIR ?

DİSK yönetiminde patlak veren, sosyal-faşist ve reformist sendika ağaları arasında şu ya da bu seviyede şiddetlenen çatışmalar, işçi sınıfının, faşist diktatörlüğe, düzenin sadık savunucusu sendika ağalarına karşı büyük ölçüde kendiliğinden de olsa mücadelesini yükselttiğinin, bütün düzen kurumlarını şiddetle sarstığının açık bir gösterge sidir.

Proleter devrimci hareket geliştikçe ve işçi sınıfının kendiliğinden yükselen mücadelesiyle birleşme yolunda ileri adımlar attıkça toplumun her alanında, her kurumunda olduğu gibi DİSK'te de sosyal-faşist ve reformist sendika ağaları sarsılan koltuklarına sımsıkı yapışıyor, işçi sınıfı üzerindeki egemenliklerini uzatabilmek için çaresizce çabalıyor, bu uğurda birbirlerile dalaşmaktan geri durmuyorlar. İşte DİSK yönetiminde ortaya çıkan post kavgası tam da böyle bir durumun ifadesidir.

Böyle bir durumda DİSK tabanındaki işçilerin tutumu ne olmalıdır? Bunun bir tek cevabı vardır: Gelişmelerin bu doğru tesbitinden kalkarak, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi daha da yükseltmek. Bu mücadelenin bir parçası olarak, başta sosyal-faşistler olmak üzere her türden sendika ağalarına karşı, yok edilen sendika içi demokrasiyi yaratma ve geliştirme, sendikaları kendi sınıf sendikaları haline getirme temelinde mücadeleyi yükseltmek.

Ama sınıf işbirliği, düzen savunuculuğu siyaseti ni hayatın her alanında uygulamaktan başka bir marifeti olmayan Halkın Sesi oportünistlerine bakılırsa yapılması gereken bu değildir.

Onlar sosyal-faşist ve reformist sendika ağaları arasındaki mücadelede yapılması gerekeni "kendilerince belirlemiş, ve reformist, CHP'li sendikacıların safına" geçmişlerdir.

Bütün yaptıkları, CHP'ye, CHP'li sendikacılara akıldanelik etmek, onlara "sorumluluk duygusu aşılamaya çalışmak"tır.

Bir ara "sendika ağaları nasıl olsa her zaman var olacak" şeklinde kaderci bir anlayışı yaygınlaştırmaya çalışan, işçi sınıfını köleleştirmede sendika ağalarına çanak tutan, Halkın Sesi oportünistleri, şimdi "... CHP'li sendikacıların DİSK içinde birtakım mevzileri ele geçirmek veya elde tutmak için revizyonistlerle uzlaşmak gerektiğini sanmaları, Beşinci Kolun işini kolaylaştırmıştır..." diyerek CHP'li sendika ağalarının koltuk kavgasını hoş göstermekte, onlara "mevki sahibi olma"nın yeni yollarını öğretmektedirler.

Oysa, faşist diktatörlük kaşını çatar çatmaz 15-16 Haziran şanlı direnişinde işçi sınıfına bir çırpıda ihanet eden reformist sendika ağaları değil midir?

16 Eylül DGM direnişinde işçi sınıfını faşist diktatörlükle karşı karşıya bırakıp, aradan sıyrılmaya çalışan, yüzlerce DİSK üyesi işçinin işten atılmasına kulak tıkayan onlar değil midir?

Gislaved'de, ÇBS'de daha pekçok işyerinde işçi sınıfını satan LASTİK-İŞ, PETRO-KİMYA-İŞ'in ve diğer sendikaların ağaları değil midir?

DİSK Ana Tüzüğüne dayanarak sendika içi demokrasiyi ortadan kaldırmada sosyal-faşist sendika ağalarından aşağı kalır yanları var mıdır?

Yiyiciliği, sendika ağalığını meslek edinen, işçi sınıfı mücadelesini düzen sınırları içinde tutabilmek için bütün çabalarını harcayan bu uğurda faşistlerle ve sosyal-faşistlerle her fırsatta uzlaşan onlar değil midir?

İşte Halkın Sesi oportünistleri, sosyal-faşist sendika ağalarıyla, reformist sendika ağaları arasındaki mücadelede bu ipliği pazara çıkmış reformist sendika ağalarının safındadır.

Ve işçi sınıfı onları kendi "gönül rızalarıyla" seçtikleri safta, diğer düzen savunucularıyla başbaşa bırakmalı, her alanda olduğu gibi, sendikal mücadele alanında da faşizme, sosyal-faşizme ve reformizme karşı mücadeleyi oportünizme karşı mücadeleyle birleştirmelidir.

"İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" ŞİARI HER ŞART ALTINDA GEÇERLİDİR.

Evet, DİSK'in başına çöreklenen sosyal-faşist çete DİSK tabanında işçinin en azılı düşmanıdır.

Çünkü, onlar, halkımızın baş düşmanı olan faşist diktatörlüğün bir parçası ve onun işçi sınıfına sızmış uzantılarıdır.

Çünkü, onlar dünya halklarının başına musallat olan savaş kışkırtıcısı iki süper devletten birinin, Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolları, ajanlarıdırlar.

DİSK'in bütün olanaklarını, bütün parasını Rus sosyal-emperyalizminin, sahte T"K"P'nin, Rus uşağı İGD ve İKD gibi besleme örgütlerin hizmetine sunanlar onlardır.

DİSK'i ve DİSK üyesi yüzbinlerce işçiyi "Rusya 'yateslimiyet cephesi" olan UDC'nin masası haline getirmeye çalışanlar onlardır.

MESS grevi, DGM direnişi sırasında toplanan milyonlarca lirayı, yine milyonlarca lira tutan işçi aidatlarını cebe indirenler, Rusya'nın borazanlığını yapmak için Politika gazetesini bu paralarla satın alanlar onlardır.

MESS grevindeki işçileri 45 günde 1000 lira ile açlığın ve sefaletin kucağına atarken, Rus uşağı beslemelere yüzbinlerce lira aylık bağlayan onlardır.

Aylardır süren MESS grevlerinde işçi sınıfını açlığa, sefalete mahkum eden onlardır.

Profilo'da, ELKA'da, PDK da ve daha pek çok yerde grev kırıcılığı yapan onlardır. Ejesan'da, Silvan'da, Sevil Profil'de kanunsuz lokavtlara seyirci kalan onlardır.

1 Mayıs olaylarında faşistlerle elele vererek, 36 yurtsever-devrimciyi katlettiren onlardır.

DGM direnişinde işçi sınıfını arkadan hançerleyen, işten atılmalara ses çıkarmayan, hatta patronla bu konuda işbirliği yapan onlardır.

Fabrikalarda devrimci-yurtsever işçileri patrona ihbar ederek işten attıran onlardır.

Sendika içi demokrasiyi bütünüyle ortadan kaldıran, sendikalarda ve fabrikalarda işçiler üzerinde azgın bir baskı ve terör uygulayan, İGD'li beslemeleri işçi sınıfına saldırtan, bu bir avuç Rus uşağı sosyal-faşisttir.

İşte bütün bunlardan dolayı, yüzbinlerce işçi DİSK içinde esas darbeyi bu bir avuç haine, bu ihanet şebekesine indirmeli, Mehmet Ertürk-Aydın Meriç-Kemal Türkler'in başını çektiği sosyal-faşist çeteyi yerle bir etmelidir.

Ancak DİSK'in başında bulunan reformist sendika ağaları da, işçi sınıfına karşı işlenen bütün bu suçlara ortak olmuş, bütün bu ihanetlere ses çıkarmamıştır; ta ki, kendi koltuğu, kendi sultası da sarsılana dek.

Reformist sendika ağalarının da, işçi sınıfını çatmada, onun mücadelesini düzen sınırları içersinde tutmada sosyal-faşist sendika ağalarından aşağı kalır yanları yoktur.

CHP yanlısı reformist sendikacıların, işçilerin, halkımızın mücadelesini bastırmada çoğu kez faşistlerle, sosyal-faşistlerle neredeyse aynı çizgiye düşmelerinin örnekleri ortadadır. CHP'li sendikacılar, işçi sınıfının mücadelesinin önündeki en gellerden biridir. CHP'li sendikacıların ne adına olursa olsun kuyruğuna takılmak, işçi sınıfına ihanet etmek demektir.

Ve bütün bunlar, DİSK'li işçilere şu gerçeği bir kere daha göstermiştir:

Onun çıkarı, sosyal-faşist sendika ağalarına karşı mücadelede, "kötünün iyisi"nin safında, reformist sendika ağalarının safında yer almakta değil; başta sosyal-faşist sendika ağaları olmak üzere, her türden sendika ağasını tasfiye etmektedir. İşçi sınıfının ve tüm halkın çıkarlarını savunan gerçek sınıf sendikacılarını yönetime getirmektedir.

O halde,

SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARINI YIKMAK İÇİN İLERİ !

REFORMİST SENDİKA AĞALARI DA DAHİL OLMAK ÜZERE BÜTÜN SENDİKA AĞALARININ HAKİMİYETİNE SON VERMEK İÇİN İLERİ !

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !

İRAN HALKI

Baş.ta.sa.1'de

çıkıp caddelere yayıldı, ve halkın katılması ile daha büyük boyutlara ulaştı. Faşist rejim öğrenci hareketinin genişlemesi, halkla birleşmesinden korkarak şaşkın halde saflara saldırdı, devrimci yurtseverleri katletmek, tutuklamak, askere göndermek, zindanlarda ortaçağ işkencelerine tabi tutmak, yurtlara saldırmak gibi birçok bastırıcı kanlı eylemler öğrenci hareketine karşı faşist Şah rejimi tarafından uygulanmaktadır. Emperyalizm ve onun yerli uşakları milyonlarca doları öğrencileri rüşvetle, burs vererek, mali yardım yaparak satın almak, esrar alışkanlığını yaymak, fesat eğlence programları hazırlamak ve... için harcamaktadırlar. Bu yaptıkları ve vahşice terörleri yiğit öğrencilerin mücadelesini önleyememektedir.

Bir de "Tudeh Partisi Merkez Komitesi", Rus süper devletinin casuslarının yaptıklarına bakalım. "Merkezi Komite" Rus uşaklarından oluşmuştur. Bu nedenle bir taraftan özel olarak İran öğrenci hareketini Rus emperyalistleri ile uzlaşmaya götürmek öte taraftan emperyalist sistemin bir parçası olarak genel olarak hareketleri, devrimden koparmak ve gerici hakim sınıflar başında olan faşist Şah rejimi ile uzlaşmaya götürmek istiyor. Bu hainler birinci vazifelerini yeni Rus çarlarının "sosyalist", "insansever" olduğunu söyleyerek, ikinci vazifelerini de öğrenci hareketini Şah rejiminin koyduğu faşist kanunlar çerçevesinde çalışmaya teşvikle yapmaktadırlar.

Fakat gerici Şah rejiminin tuzakları ve vahşice saldırıları ve Sovyet süper devletinin işbirlikçilerinin çırpınmaları öğrenci hareketinin gelişmesini ve yoğunlaşmasını önleyemez. Ülkemiz gençliğinin şanlı hareketi tarihi görevlerinin bilincine sahip olarak İran halklarının demokratik ve anti-emperyalist mücadelesinde yerini almıştır. Onların mücadelesi ve dökülen kanları özgürlük ve demokrasi yolunu aydınlatmaktadır. Ezilen halkımızın şanlı mücadelesi emperyalistleri ve faşist Şah rejimini tarihin çöplüğüne, layık olduğu yere atacaktır."

EMEKÇİ HALKIN

Baş.ta.sa.1'de

maktadır. Faşist sivil güçlerin MHP çatısı altında toplandığını bugün herkes bilmektedir artık. Faşist MHP ve ona bağlı faşist Ülkü Ocakları, faşist diktatörlüğün bir parçası olarak, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının; kitlelerin yükselen mücadelesinin kan ve ateşle bastırılması için kullandıkları bir cinayet şebekesidir. Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları MHP gibi sivil cinayet örgütleriyle ve faşist diktatörlüğün diğer resmi vurucu güçleriyle soygun ve sömürüyü pekiştirmeye, devrimci-demokratik her kıpırdanışı ezmeye çalışmakta, açık bir şekilde topyekün kitle katliamlarına yönelmektedirler.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesi, kitlelerdeki siyasi uyanış ivmesinin artması ve kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesi karşısında, bugün işçiler, köylüler ve halk gençliği üzerindeki baskılarını ve saldırılarını daha da artırmışlardır. Faşist diktatörlüğün resmi güçlerinin saldırı, cinayetlerinin yanısıra faşist MHP ve onun yan örgütleri her yeni gün bir veya birkaç emekçiyi hunharca katletmekte, kitle eylemlerine silahlı-bombalı saldırılar düzenlemekte, halkın topluca bulunduğu yerlere saatli bombalar yerleştirmekte ve buraları makinalı tüfeklerle taramaktadır. Kıbrıslı iki öğrenciyi kaçırdıktan sonra, bunlardan birini öldürüp birini yaralayanların MHP'li katiller olduğu artık bugün bilinen bir gerçektir. Aynı şekilde Ankara'da ADMMA-YO öğrencilerinin oturduğu bir kahvehaneye saatli bomba yerleştirenler MHP'li faşistlerdir.

Faşist MHP faşist diktatörlüğün diğer resmi güçleriyle birlikte yeni saldırı ve katliamlar tezgahlarken, bir yandan örgütlenmesini bütün alanlarda yoğunlaştırmaya çalışmaktadır. MHP ve Ülkü Ocakları bütün yurt çapında emekçi halka karşı bir saldırı üssü olarak örgütlenmekte, yurdun dörtbir yanında cinayet şebekeleri türemektedir. MHP'nin örgütlenmesi sadece bununla sınırlı değildir; O, bir yandan hükümette olmanın verdiği avantajı da kullanarak faşist diktatörlüğün bütün kurumlarını MHP'li faşistlerle doldurmaya çalışır, Siyasi Polis, MİT ve Kontr-gerilla gibi resmi vurucu kurumlara kendi "adamlarını" yerleştirirken bir yandan da AP gibi diğer bir faşist partinin içinde -onun daha gevşek bir yapıya sahip olmasında da yararlanarak- "hizip" örgütlemektedir. Bu yolla MHP faşist kliği, faşist diktatörlük içerisindeki etkisini artırmaya, etki alanını genişletmeye çalışmaktadır.

MHP bu faaliyetini aynı zamanda yurtdışında da yürütmektedir. Gazetemizin geçen sayısında belgeleriyle de açıkladığımız gibi, faşist MHP Almanya'da da "teşkilatlar" kurmayı yoğunlaştırmakta ve Almanya'da çalışmakta olan Türkiyeli işçilere karşı yeni saldırılar düzenlemektedir.

MHP'yi AP vb gibi diğer faşist partilerden ayıran özellik onun yarı-askeri bir örgüt olmasıdır. Bu özelliğinden dolayı kitlelere karşı silahlı-bombalı saldırılar düzenlemekte ve bu faşist klik faşist diktatörlüğün çeşitli kurumlarındaki etkesini artırabilmektedir.

Bugünkü yapısıyla MHP, Amerikancı faşizmin çekirdeği olma yönünde ilerlemektedir.

Bu bakımdan bütün proleter devrimciler, yurtseverler ve emekçi halk, genel olarak faşist diktatörlüğün saldırı ve katliamları, özel olarak da onun sivil bir cinayet örgütü olan MHP'nin saldırı ve kitle katliamları karşısında uyanık olmalı ve her türlü saldırıyı örgütlü bir şekilde geri püskürtmeli, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri altedilmelidir.

İki milliyetten Türkiye halkının, işçilerin, köylülerin, halk gençliğinin talebi, kitlelere karşı yönelen faşist saldırıların son bulması, bir cinayet örgütü olan MHP ve yan kuruluşu olan Ülkü Ocakları'nın kapatılmasıdır.

Türkiye halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme komprador burjuvaziye ve feodalizme karşı mücadelesini, faşist diktatörlüğün sivil ve askeri güçleri engelleyemeyecektir. Emekçi halkın mücadele azmi, faşist diktatörlüğün resmi ve vurucu güçlerini ve MHP gibi sivil cinayet örgütlerini altedecek güçtedir.

KIBRIS

Baş.ta.sa.1'de

etmiştir".

Sorun bugün ABD baskısı ile diğer tarafların -Yunanistan'ın- "ikna edilmesi" aşamasındadır.

Yunanistan'ın da "ikna edilmesi" ile Kıbrıs sorunu bu çerçevede çözümlenirse, bu "çözüm"le, bir yandan adadaki Türk işgali ve bunun doğurduğu sonuçlar meşrulaştırılmakta, bir yandan da emperyalistlerce körüklenen belli anlaşmazlıkların üzeri geçici bir süre için örtülmekte ve en önemlisi de Doğu Akdeniz'deki ABD hegemonyası daha da güçlendirilmektedir. Böylece ABD emperyalistleri, Ortadoğu'daki hegemonyalarını muhafaza etmek ve pekiştirmek için adayı bir üs alanı olarak kullanacaktır.

Şüphesiz ki, Kıbrıs "anlaşmazlığının" böyle bir çözümü, Kıbrıs'ta yaşayan emekci halkın yararına değil, emperyalistlerin, Türkiyeli ve Yunan hakim sınıflarının yararınadır. Kıbrıs halkı, böyle bir "çözüm"ü kabul etmeyecektir.

Kıbrıs halkı, Kıbrıs'taki bütün yabancı askerlerin çekilmesini, üslerin kaldırılmasını istemekte, bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs için mücadele etmektedir.

Kıbrıs halkı emperyalistlerin ve işbirlikçi hakim sınıfların bütün "çözüm reçeteleri"ni reddedecektir; bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs, Kıbrıslı işçi ve köylülerin nasırlı kolları üzerinde yükselecektir.

U. AF ÖRGÜTÜ

Baş.ta.sa.8'de

larından tutuklu bulunanların serbest bırakılması için mücadele yılı olarak ilan etmişti. Ancak rapor da belirtildiğine göre bu mücadele hemen hiç bir sonuç vermemiştir.

TÜRKİYE'DE DURUM

Uluslararası Af Örgütünün raporunda Türkiye'yle ilgili olarak şunlar söylenmiştir:

"Son yıl içinde de özellikle Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddeleri gereğince tutuklamalar ve mahkumiyetler sürmüştür. Af Örgütü işkence şikayetleri almaya devam etmiştir.

"Son bir yıl içinde özellikle sağcı komandolar tarafından yüzlerce siyasi cinayet işlenmiştir.

"Türkiye'deki siyasi mahkumların sayısı tam olarak bilinmiyorsa da yapılan bir tahmine göre 600-700 sanılmaktadır. Amnesty International'ın tesbit ettiği bütün siyasi mahkumlar solcudur. Diyarbakır'da bazı Kürtlerin de hapsedildiklerine dair bilgiler de alınmıştır."

Uluslararası Af Örgütünün 1977 yılı raporu bugüne kadar Türkiyeli proleter devrimcilerin söylediklerini de kanıtlamaktadır.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSTANBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL.

UDHD

Baş.ta.sa.4'de

başka birşey değildir ve bu konudaki görüşlerini değiştirmedikleri sürece olamaz da. Halkın Yolu gazetesi, bugün devrimci saflar içindeki sağ sapma ile uzlaşma çizgisini temsil etmektedir ve bu konudaki siyasetleri de bu genel çizginin bir ürünü olarak şekillenmektedir.

Halkın Birliği dergisinin temsil ettiği bir başka hatalı görüş de; bir yandan bugün iç düşmana karşı mücadelenin esas olduğunu söylerken, diğer yandan bu mücadeleyi, iç gericiliğin iki süper devlete sıkı sıkıya bağımlı en gerici, en azgın kesimleriyle iradi olarak sınırlamaktadır. Bu sınırlamayı yapabilmek için de zorunlu olarak hakim sınıfların bir kesimine "anti-faşizm" atfedebilmekte ve bu kesimler faşist diktatörlüğün dışında ele alınmaktadır. Böyle yanılmak zorundadır; çünkü iç düşmana karşı mücadele, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede somutlaşmaktadır. Böylece de iç düşman, yerli gericilik (büyük burjuvazi ve toprak ağaları) yerine faşistlere ve sosyal-faşistlere (iki Halkın Birliği'ne göre bunlar da iki süper devlete en bağımlı kliklerden ibarettir) indirgenmektedir. Oysa böyle bir sınırlama iç gericiliğe karşı yürütülen ve onu esas alan bir mücadelenin tabiatına aykırıdır. Devrim iç gericiliğe yöneldiğinde, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının "liberal"(!) vs. kesimleri bir yana, milli burjuvaziyi bile devrimci saflara kazanma çok zorlaşır. Bu yüzden de devrimci proletarya böyle dönemlerde esas olarak bu sınıfı tarafsızlaştırmak siyaseti izler. Yerli gericilik içinde en azgın faşistlerin ve belirli bir durumda onlar kadar "azılı" olmayan faşistlerin, hatta ilhamını feodalizmden aldığı için faşist olarak adlandırılamayacak gerici akımların mevcut olduğu doğrudur. Halk yığınlarının devrimci demokratik mücadelesinin en başta en gerici, en azgın vs. akımlara ve kliklere yöneleceği de doğrudur. Ama şu da bir gerçektir ki sayılan bu akımların tümü (hatta bu akımlar "faşist" değil de "gerici" olsalar bile) büyük burjuvazi ve toprak ağalarının temsil ettikleri faşist-feodal diktatörlüğün içindedirler. Zaten bizim gibi ülkelerde bu diktatörlüğün saf faşist değil, faşist—feodal olmasının sebebi hikmeti de budur ve böyle olduğu sürece de, halk yığınlarının mücadelesi, özellikle en gerici, en faşist vs. akımlara ve kliklere de yönelse, sonuç olarak tümüyle yerli gericiliğe ve onun halk üzerindeki sınıf hakimiyeti sistemine (faşist-feodal diktatörlüğe) yönelmiş demektir. Bu gerçek görülmezse, kaçınılmaz olarak belirli bir anda mücadele edilmesi gereken bir düşmanla ittifak kurmak gibi sağ oportünist bir hataya düşülür.

Proleter devrimciler, hedefi sonuna kadar daraltmaya çalışırlar, ama, bu "son"un sınırlarını doğru bir şekilde tayin edebilmek için de önceden somut durumun somut tahlilini yapar ve ittifaklar siyasetini belirleyen bir stratejik plan hazırlarlar. Bu sınır doğru bir şekilde tesbit edilmezse "son"un sonu bulunmaz ve sınıf uzlaşmacılığı siyasetinden kurtulmak mümkün olmaz. Bu konuda Aydınlık oportünistlerinden olumsuz bir örnek olarak öğreneceğimiz çok şey vardır.

(Devam edecek)

DİPNOTLAR:

(33) Marks, Kapitalist Rant Üzerine, s. 254
(34) Lenin, RSDİP Program Taslakları
(35) Lenin, Tarım Sorunları, s. 349-350-351
(36) Mao Zedung, Selected Works, C.4, 167-168
(37) Aktaran Stalin, Strateji ve Taktikler Üzerine
(38) Stalin, Strateji ve Taktikler Üzerine.
(39) Aktaran Halkın Birliği, s. 1
(40) Mao Zedung, Seçme Eserler, C.III, s. 251

DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARI VE M.YILDIRIMTÜRK'ÜN TUTUKLANMASINI PROTESTO EDELİM

Gazetemiz sahibi Teoman Göral, "Uluslararası Af Örgütü"ne başvurarak, örgütün, Halkın Kurtuluşu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanmasını protesto etmesini ve Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılması için mücadele etmesini istemiştir. Teoman Göral Uluslararası Af Örgütüne yolladığı mektupta özetle şöyle demiştir: "Bütün dünyada düşünce ve söz özgürlüğü için mücadele eden örgütünüzü ülkemizdeki faşist baskılara karşı daha etkin bir mücadeleye çağırıyoruz. Askeri mahkemelerin basını ve sivil kişileri yargılamasını protestoya çağırıyoruz. Bütün halklara söz fikir ve örgütlenme özgürlüğünün tanınması için mücadeleye çağırıyoruz:"

Uluslararası Af Örgütünün gazetemiz sahibine gönderdiği cevap yazısında Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılması için örgütün mücadele edeceği belirtilmiştir. Aşağıda Uluslararası Af Örgütünün gazetemize gönderdiği mektubu yayınlıyoruz:

Uluslararası Af Örgütü :

Teoman Göral
Halkın Kurtuluşu Gazetesi

Sayın Bay Göral,

21 Kasım tarihli mektubunuz için teşekkürler. Yazıişleri Müdürünüz Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanmasını öğrenmiş bulunuyoruz ve onu fikir mahkumu olarak kabul ediyoruz. Bu, dünyanın herhangi bir yerindeki af grubuna M.Yıldırımtürk'ün serbest bırakılmasına çalışılması için sorumluluk verildiği anlamına gelir.

Saygılarımla.
Anne Burley

KPD/ML :

KPD/M-L'nin yayın organı Roter Morgen dergisinde 9 Aralık 1977 tarihli sayısında gazetemiz eski Sorumlu Yazıişleri Müdürünün tutuklanması anlatılmakta, "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" mücadelesini KPD/M-L'nin desteklediğini yazmaktadır.

Mit faschistischem Terror geht das Regime in Ankara gegen die revolutionäre Presse des Landes vor. So sind jetzt alle Ausgaben einer revolutionären Zeitung verboten worden. Gegen jede dieser Ausgaben wurden bis zu zehn Anklagen erhoben und bis zu 50 Jahre Haft gefordert. Dutzende Verkäufer der Zeitung und der Inhaber der Vertriebsgesellschaft, die ihre Verbreitung übernommen hatte, sind verhaftet worden. Am 12. Oktober wurde auch der verantwortliche Redakteur auf Befehl eines Militärgerichts verhaftet. Das ist schon die 23. Verhaftung dieses Genossen. Inzwischen ist er aufgrund der Proteste aus dem Militärgefängnis in eine andere Strafanstalt gebracht worden. Die türkischen Revolutionäre, die türkischen Werktätigen kämpfen für die Freilassung der politischen Gefangenen, für die Freiheit der revolutionären Presse. Dieser Kampf hat unsere vollständige Unterstützung.

Ankara rejimi ülkenin devrimci basınına faşist terörle karşı çıkıyor. Şimdi devrimci bir gazetenin tüm sayıları yasaklanmış bulunuyor. Her sayısı hakkında 10 taneye kadar dava açılmış durumda ve 50 seneye kadar ceza istenmektedir. Gazeteyi satan düzinelerle kişi, gazetenin dağıtımını yapan bir firmanın sahibi, tutuklanmış bulunuyor. 12 Ekim'de Askeri Mahkemenin emriyle Sorumlu Yazıişleri Müdürünü de tutuklanmış bulunuyor. Bu, bu yoldaş hakkındaki 23. tutuklama kararıdır. Sorumlu Yazıişleri Müdürü verilen mücadeleler sonucu (protestolar sonucunda) Askeri Mahkemeden alınarak başka bir cezaevine nakledilmiştir. Türk devrimcileri, Türk emekçileri siyasi tutukluların serbest bırakılması ve devrimci basına özgürlük için mücadele ediyorlar. Bu mücadeleyi tamamen destekliyoruz.

(KBW):

(KBW) KOMMUNISTISCHER BUND WESTDEUTSCHLAND:

Batı Alman Komünistler Birliği Merkez Komitesi Sekreteri Hans Gerhart Schmierer Almanya'daki Türkiye Büyükelçiliğine, Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanması ile ilgili aşağıdaki protesto telgrafını göndermiştir:

Türkiye Büyükelçiliğine;
BONN

Sayın Bay,

12.10.1977 tarihinde İstanbul'da 3.Kolordu Askeri Mahkemesinin emriyle "HALKIN KURTULUŞU" gazetesi sorumlu redaktörü tutuklanmış bulunuyor. Gazetenin sorumlu redaktörü hakkında toplam 23 kez tutuklama kararı verilmiştir. "HALKIN KURTULUŞU" gazetesinin şimdiye kadar çıkmış olan 80 sayısı, tüm özel sayıları ve ekleri yasaklanmış bulunuyor. Her sayısı için en azından 50 sene ceza istenmektedir. Türkiye'de bu gazeteyi satan düzinelerle kişi tutuklu bulunuyor. Gazetenin dağıtımını yapan bir firmanın sahibi, Sadık Soysetenci'nin çalışma özgürlüğü engellenmiş ve polis tarafından maddi ve manevi işkence görmüştür.

Biz "HALKIN KURTULUŞU" gazetesinin yasaklanmasını ve sorumlu redaktör M. Yıldırımtürk'ün tutuklanmasını en sert şekilde protesto ederiz. Gazete üzerindeki yasaklamanın derhal kaldırılmasını, açılmış tüm davaların iptalini ve Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

"HALKIN KURTULUŞU" gazetesi emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele ediyor ve gazete üzerindeki yasaklamaların kaldırılması Türkiye halkının yararınadır.

Candan selamlarla

Hans-Gerhart Schmierer
KBW-Merkez Komitesi
Sekreteri

<u>DORSTEN-ALMANYA</u>

Faşist diktatörlük devrimci mücadelemize ışık tutan gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nun sesini boğamayacaktır. Çünkü bu mücadele haklı bir savaş; sömürülenlerin sömürenlere karşı savaşıdır.

METAL FABRİKASINDAN BİR GRUP İŞÇİ

<u>TUNCELİ</u>

Gazetemizin Yazıişleri Müdürünün tutuklanmasını protesto ediyoruz.
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

TUNCELİ LİSESİ ÖĞRENCİLERİ

<u>BAYRAKLI-İZMİR</u>

Askeri Mahkemeler ve bütün mahkemeler yurtsever ve devrimci basının sesini susturamaz. Hiç kimse devrimin sesini susturamaz.
MUSTAFA YILDIRIMTÜRK SERBEST BIRAKILSIN !

BAYRAKLIDAN DEVRİMCİLER

<u>NİKSAR-TOKAT</u>

Bizler devrimci-yurtsever basın üzerindeki baskıları protesto ediyor ve Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılmasını istiyoruz.

NİKSARLI DEVRİMCİLER

<u>İZMİT</u>

Biz İzmitli Halkın Yolu taraftarları, HALKIN KURTULUŞU Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanmasını protesto ediyor ve faşist diktatörlüğü lanetliyoruz.

<u>DUİSBURG-ALMANYA</u>

Bizler genel olarak faşist diktatörlüğün, halkımız üzerindeki sömürü ve zulmünü ve bunun bir parçası olan devrimci yurtsever basın üzerindeki baskıları protesto ediyoruz.
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ !

DUİSBURG-HOCHFELD VE ÇEVRESİ
TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ
YÖNETİM KURULU

<u>DOĞANCI BARAJI-BURSA</u>

Gazetemiz mücadelemize ışık tutuyor. Faşistlerin gazetemize yaptığı baskıyı protesto ediyoruz.

DOĞANCI BARAJI İŞÇİLERİ

<u>SİVEREK-URFA</u>

Gazetemizin Yazıişleri Müdürünün tutuklanmasına şiddetle karşı çıkıyoruz. Halkımız HALKIN KURTULUŞU'nu yaşatacaktır.

SİVEREK'TEN BİR GRUP DEVRİMCİ

<u>HAGEN-ALMANYA</u>

Mustafa Yıldırımtürk'ün derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Faşist diktatörlük gazetemizi susturamayacaktır.

HAGEN VE ÇEVRESİ
TÜRKİYELİ İŞÇİ-ÖĞRENCİ DERNEĞİ
YÖNETİM KURULU

<u>BERLİN-ALMANYA</u>

Halkımızın devrimci mücadelesinde büyük yeri olan HALKIN KURTULUŞU'nun Yazıişleri Müdürünün tutuklanmasını protesto ediyoruz.

BERLİN KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

<u>UŞAK</u>

Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılmasını istiyoruz. Halkımız faşistlerin bütün baskılarını göğüsleyecektir.

UŞAK'TAN HALKIN KURTULUŞU
YOLUNDA DEVRİMCİLER

Savcı, M. Yıldırımtürk için 506 yıl hapis cezası istiyor

5 kez Askeri Mahkeme, 18 kez sivil mahkeme tarafından tutuklanan ve halen İstanbul Sağmalcılar Cezaevinde bulunan gazetemizin eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk hakkında savcı 506 yıl hapis cezası istemektedir.

Gazetemizde yayınlanan çeşitli yazıların TCK'nun 142,155,158,159,312 ve 112.maddelerini "ihlal ettiğini" iddia eden savcı, Mustafa Yıldırımtürk hakkında toplam 23 dava açmış ve dava ile ilgili iddianameyi hazırlamıştır.

Bu davalardan 22'si sivil mahkemede, 1'i ise Askeri Mahkemede açılmıştır. Ayrı bir iddianame düzenleyen askeri savcı HALKIN KURTULUŞU'nda yayınlanan 6 yazı için M. Yıldırımtürk'ün 36 sene hapis cezasıyla cezalandırılmasını istemektedir.

Sivil ve askeri savcılar tarafından gazetemizin eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü için açılan davalara 26 aralık 1977 de İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesinde başlanacaktır. 3. Kolordu Askeri Mahkemesinde açılan davanın başlangıç tarihi ise 7 Şubat 1978'dir.

Bütün bu davalardan M. Yıldırımtürk için istenen hapis cezası toplamı 506 yılı bulmaktadır.

Öte yandan gözaltına alındığı sırada Emniyet 1. Şube'de Mustafa Yıldırımtürk'e işkence yapan polisler hakkında İstanbul Cumhuriyet Savcılığınca soruşturma açıldığı bildirilmektedir.

Faşist diktatörlük ve onun sivil ve askeri kurumları baskılarla, yıldırmalarla, hapis cezası tehditleriyle devrimci yurtsever basını susturmaya gayret ediyorlar. Ama bu gayet boşuna. Hiç bir baskı ve tehdit bizi yıldıramaz. Bu böyle bilinmelidir.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
MUSTAFA YILDIRIMTÜRK SERBEST BIRAKILMALIDIR !

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

AKHİSAR-MANİSA	73
İZMİR-ALAŞEHİR	55
ÇAY-AFYON	214
TOZKOPARANKÖY-TUNCELİ	117
ERZİN-HATAY	758
ALTINDAĞ-ANKARA	1005
SAMSUN	172
BONN-KÖLN-ALMANYA	20
M.GLADBACH-ALMANYA	32
HAGEN-ALMANYA	48
DOLHAN-KIRKLARELİ	44
ARABAN-GAZİANTEP	47
MECİTÖZÜ(MYDGD) -ÇORUM	21
GEYKOCA KÖYÜ-ÇORUM	36
ALACA-ÇORUM	105
EDREMİT-BALIKESİR	52
BALIKESİR	96
BURHANİYE-BALIKESİR	336
GÖLEÇKÖYÜ-TUNCELİ	1
EYNESİL-GİRESUN	110
GELİBOLU-ÇANAKKALE	86
SELAMLAR KÖYÜ-DÜZCE	43
DOĞANŞEHİR-MALATYA	116

LAPSEKİ-ÇANAKKALE	75
GÖRÇEŞME-İZMİR	23
HUĞLU-KONYA	40
HAYRAN KÖYÜ-KONYA	45
KONYA	139
İNEBOLU-KASTAMONU	90
ANTAKYA-HATAY	77
DÖRTYOL-HATAY	361
DÖĞÜŞBELEN KÖYÜ-MUĞLA	100
BOLU	166
ADANA	276
GÖLBAŞI-ADIYAMAN	88
BAYRAMİÇ-ÇANAKKALE	106
HAVZA-SAMSUN	42
NAZİLLİ-AYDIN	204
NEWYORK (TÜRK ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)	460
RİYAD-SUUDİ ARABİSTAN-'DA ÇALIŞAN TÜRKİYELİ İŞÇİLER	323
GELDİĞİ YER BİLİNMEYEN	405
TOPLAM	6649
GEÇEN SAYILARIN TOPLAMI	4010
GENEL TOPLAM	10659

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN DERGİSİ SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜNÜN TUTUKLANMASINI PROTESTO EDİYORUZ

Faşist diktatörlük, halk üzerinde estirdiği teröre paralel olarak, halk sınıf ve tabakalarının sesini boğmak, yayın organlarını hepten susturmak istemektedir.

Bu baskı zincirinin bir halkası olarak, öğretmen hareketinin bir kesimini temsil eden Devrimci Öğretmen Dergisi Sorumlu Müdürü Tuncer Özdemir, bu derginin 5. sayısının yayınlanmasından hemen sonra, dergi daha satışa çıkarılmadan tutuklandı. Dergide "Kürtçülük propagandası yapıldığını" iddia eden savcı, Tuncer Özdemir'i cezaevine sevketti.

Devrimci Öğretmen Dergisi Sorumlu Müdürü Tuncer Özdemir'in tutuklanmasını protesto ediyoruz, ve derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Devrimci Yol :

"Faşizm, yurtseverleri, devrimcileri susturmak için elinden geleni ardına koymuyor. Halkın yükselen mücadelesi karşısında DGM leri kapatmak zorunda kalan faşizm, bunların boşluğunu Askeri Mahkemeler ile doldurmaya çalışıyor. Halkın Kurtuluşu dergisinin sorumlu müdürü (....) askeri mahkeme(...) tarafından tutuklandı. Oligarşi, kendi yasalarını ve hukukunu çiğneyerek, yeni baskı yolları yaratıyor. Faşizmin bu baskıları aslında onun çaresizliğinin bir kanıtıdır."

İstanbul Barosu "basın özgürlüğü" semineri düzenledi

İstanbul Barosu 12-13 Aralık 1977 tarihinde gazetimizin de davetli olduğu "Basın Özgürlüğü ve Türkiye" konulu bir seminer düzenledi. Bir çok yurtsever ve demokrat hukukçunun da katıldığı seminerde basın üzerindeki faşist baskılar kınanmış ve bu baskılara karşı her yolla mücadele edileceği belirtilmiştir. Çok sayıda demokrat hukukçu ve yazarın söz aldığı seminerin açış ve kapanış konuşmalarını yapan İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın düşünce ve ifade özgürlüğünün kısıtlanmayacağını söylemiş ve özetle şöyle konuşmuştur:

"Türkiye'de mahkemede yargılanmayan gazeteci, yazar kalmadı. Aralarında ölüm cezası ile yargılananlar var.

"1950 Roma İnsan Hakları Sözleşmesine taraf Avrupa Konseyi üyeleri arasında basın özgürlüğünün demokratik ölçülere aykırı yönde kısıtlandığı tek ülke olarak Türkiye kalmıştır, Türk basını faşist İtalyan ceza yasasından 1930'larda, Türk hukukuna aktırılan ve bugüne dek zaman zaman yasal düzenlemelerle giderek ağırlaştırılan ceza normlarıyla haber verme, düşünce açıklama ve yorum yapma fonksiyonlarını fikir ve sanat emekçilerinin cezaevlerinde yıllarca kapalı kalmayı göze almalarıyla yapılabilmektedir.

"Açıkladığı görüş, düşünce ve yorumlardan rahatsız olan egemen güçlerden cesaret alan zorbalar, istenmeyen gazete, dergi ve kitapları alanlara yıldırma amacıyla, saldırmaktadırlar.

"Ancak şu bilinmelidir ki, hiç bir kuvvet insanların düşüncelerine kelepçe vuramaz. Bu mantık dışı bir savdır."

Sorumlu yazıişleri müdürünün sorumluluğu konusunun bir onur sorunu olduğunu söyleyen Orhan Apaydın "Türk basınında hakkında dava açılmayan yazıişleri müdürü kalmamıştır. Her hafta İstanbul Adliyesi toplu basın mahkemesinde 70-80 dava görülmektedir. Bu da Türkiye'deki rejimin niteliği açısından önemli bir görünümdür." demiştir.

Orhan Apaydın seminerin kapanış konuşmasında basın özgürlüğü için daha büyük mücadeleleri göze almak gerektiğini vurgulamıştır.

Basın özgürlüğüne yönelen faşist saldırıların artığı sorumlu yazıişleri müdürlerinin tutuklanarak haklarında 500 yılı aşkın hapis cezalarının istendiği böyle bir dönemde, İstanbul Barosu'nun bu semineri olumlu bir girişimdir.

HALKIN KURTULUŞU

Uluslararası Af Örgütü dünyada 500.000 siyasi tutuklu olduğunu açıkladı

Uluslararası Af Örgütü 1977 için yıllık raporunu yayınlamış ve aralarında Türkiye de bulunan 117 ülkede insan hakları ile ilgili koşulları açıklamıştır.

Emperyalist burjuvazinin ve revizyonistlerin bütün yalanlarına ve aldatmacalarına rağmen, burjuva demokrat nitelikte bir örgüt olan Uluslararası Af Örgütü'nün raporuyla da insan haklarının bizzat emperyalistler ve revizyonistler tarafından çiğnendiği belgelenmektedir. Af Örgütünün raporlarda belirttiği ve insan haklarının çiğnendiği 177 ülke; batılı emperyalist ve revizyonist ülkeler ve yarı-sömürgelerdeki faşist zorbalığın hüküm sürdüğü ülkelerdir. Af Örgütünün belirlediği 500.000 siyasi tutuklunun tamamı emperyalist ve revizyonist çember içinde kalan ülkelerdedir.

Af Örgütünün raporunda bu yıl toplanan Belgrad Konferansına katılan ülkelerde insan haklarının büyük ölçüde ihlal edildiği belirtilmiştir. Bilindiği gibi Belgrad Konferansı Helsinki Konferansının devamı olarak toplanmıştır. Ve bu konferansa katılan bütün emperyalist ve revizyonist ülkeler başta ABD ve SSCB olmak üzere bol bol insan hakları, düşünce özgürlüğü konusunda âhkam kesmişlerdir. Örgüt Belgrad Konferansına katılan ülkeleri ikiyüzlülükle suçlamıştır.

Uluslararası Af Örgütü 1977 yılını düşünce suç-

Dev.sa.7.sü.2'de

YURTSEVER, DEVRİMCİ
TEKNİK ELEMAN
9 Aralık 1977

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELEDE YERİMİZİ ALALIM

Çıkarken

Demokrat, devrimci ve yurtsever teknik elemanlar YURTSEVER DEVRİMCİ TEKNİK ELEMAN isimli 15 günlük bir gazete çıkarmaya başlamışlardır.

Gazete, maddi olanaksızlıklar yüzünden şimdilik, Güney ve Güneydoğu'daki teknik elemanların mücadelesini yansıtmaya yönelik çalışmalara ağırlık verecektir.

Yayın organının güçlendirilmesi, merkezileştirilmesi ve yurt çapında dağıtılması için HALKIN KURTULUŞU, bütün demokrat, devrimci ve yurtsever teknik elemanları YURTSEVER DEVRİMCİ TEKNİK ELEMAN gazetesini okumaya, okutmaya, yurt çapında dağıtımını yapmaya, abone olmaya, yazı, inceleme ve haberlerle desteklemeye çağırır.

Yazışma Adresi: Vakıflar Çarşısı karşısı 103. sokak No:13/3 ADANA